
3 1761 06632861 8

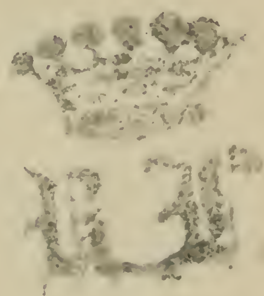
FRUEN PAA HAVREHOLM

EN HERREGAARDSROMAN

AF

PALLE ROSENKRANTZ

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover)

1899

FRUEN PAA HAVREHOLM

I.

Der var Sommerfest paa Baastrup. Ung Middag med Dans og Havefest hed det i Indbydelsen. Regimentsmusikken fra Kjøbstaden var tilsagt og koncerterede paa Verandaen udenfor Spisesalen. Hele Egnen var indbudt, med Tillæg af tilfældige Sommergjæster, og alle havde givet Møde.

Thi Banners Sommerfester var berømte i vid Omkreds, og naar Indbydelserne udgik paa haandtegnede, kunstnerisk udførte Kort, blev der Travlhed mange Steder. En rig Ungkarl — alene Tanken derom kunde faa landlige Ungpigehjærter til at banke og omsorgsfulde Mødre til at bygge Luftkasteller. Thi hvem kunde vide . . .

Og rig var Erik Banner, Herre til Stamhuset Baastrup og flere dertil hørende Hovedgaarde, Bøndergods og Kapitaler. Allerede som attenaarig havde han succederet efter en langvarig Administration. Hans Forældre var døde, medens han var Barn, og under en forstandig Administration af Naboherremanden, Excellencen Winterfeldt til Knudstrup, og en kjøbenhavnsk Bankmand var Renter og Afgifter sparet op Aar efter Aar, indtil den lykkelige Arving kunde overtage al Herligheden. Hans eneste Søster var gift med en Diplomat, der allerede som ung havde gjort en smuk Karrière og nu repræsenterede Kongeriget i Rom.

Erik Banner havde Ord for at være en meget forstandig ung Mand, med en passende lille, statsvidenskabelig Examen og et varmt Hjærte. Man snakkede en hel Del om et bevæget Ungdomsliv, nævnede endogsaa betænkelige Extravagancer. Men alt dette var forbigangent, gjemt og glemt.

Nu sad han paa Baastrup som Hofjægermester, Medlem af Amtsraadet og For-

mand i den lokale Landboforening, beæret med alle de Tillidshverv, som Egnen disponerede over. Klog og forstandig som Administrator, med Godsets gamle, drevne Godsforvalter, Justitsraad Clemmensen som Finansminister og Skovrider Hansen som Factotum.

Og paa Godset var alt, som det skulde være. Hvorfor ikke — der var nok at tage af, og der blev taget med Forstand. Banners Hovedpassion var Jagt, og Jagten paa Baastrup var mønsterværdig.

En fast Stamme af herligt Kronvildt. Raavildt i Overflod. Harer, Høns og Fasaner og et fænomenalt Sneppetræk om Foraaret — rent ud en Mærkværdighed.

I sit ydre Væsen var Erik Banner en ung Mand som Folk i hans Stand er flest, net og velopdragen, med et frisk og sundt Udseende, røde Kinder og kjønne, brune Moustacher. Han havde mørke Øjne, med et lidt drømmende Udtryk, som Kvinder pleje at holde af, og et kraftigt, let

kruset Haar, der passede godt sammen med Øjnenes mørke Indfatning.

Han var vel snarere et daarligt end et godt Hoved, og hans Kundskaber var faa og spredte. Men hans Stilling i Samfundet, mange Rejser og tidligt Ansvar havde udviklet ham. Tilmed havde han et praktisk Greb paa Sagerne, som man ved et flygtigt Bekjendtskab næppe vilde have tiltroet ham.

Lur Junker Erik! plejede Skovrider Hansen at sige om ham. Han er af den spekulative Skole, og de skal staa tidlig op for at narre ham. Han ved, hvad en Rigsbankdaler Sølv er værd mellem Brødre. Og det vidste han — han var Kronjyde.

Men Kvindfolk havde han ligegodt altid været en Nar efter, erklærede samme Vismand. Folk talte en hel Del om ham og hans smukke Naboerske, Fru Lissy Steinbach paa Havreholm. Det var Nabogaarden, som laa en halv Mil fra Baastrup.

Paa Havreholm stod det helt anderledes til. Jørgen Steinbach var ogsaa kommen

tidlig til Roret, men hans Fader, gamle Kammerherre Steinbach, havde sat alt over Styr, hvad der kunde sættes over Styr, og kun Lenskontrollen havde hindret hans Fallit. Han slap for Administrationen, men den hængte endnu som et truende Sværd over Jørgens Hoved, og Jørgen slægtede sin Fader paa.

Han var lille, hjulbenet og rødhovedet, lignede mere en Studepranger end en Herremand. Og han var opdraget i Kostalden og Karlekammeret, hvis Aarsag han bandede som en Underofficer og drak som en Børstenbinder.

En Tid lang saâ det ud, som om han skulde gaa helt i Hundene. Han svirede med Egnens sletteste Elementer og klamredes med Karlene. Alle Forsøg paa at hjælpe paa ham mislykkedes, og fra Hovedstaden — hvor han var bleven anbragt hos en gammel Regimentskammerat af Faderen — deserterede han til Malmø med en Sangerinde fra Dyrehavsbakken, som han partout vilde gifte sig med, i hvilken Anledning han

skyndsomst beordredes hjem og sattes under Tugt og Pleje hos Skovrider Hansen paa Baastrup.

Hansen gjorde ham til Jæger og skabte hos ham en Passion for Jagten, der paa en Maade blev hans Redningsanker. Men Lysten til Drik og Pigebørn kunde intet udrydde; den sad ham for fast i Blodet. Junker Jørgen, som han kaldtes, alimenterede til Halvdelen af Sognets Piger — det morede ham efterhaanden at holde Bog over denne Udgiftspost — og paa Markederne i Omegnen var han en sikker Gjæst.

Saa fik hans Tante, Kammerherreinde Parsberg paa Vinderup, den Idé at faa ham gift. Det var just ikke saa let en Sag; thi Jørgens Ry var gaaet viden om Lande. Men det lykkedes. Tante Parsberg fandt en nydelig ung Pige, Datter af en forfalden og forgjældet Toldforvalter i Nabobyen, en indvandret Rigsfriherre von Eppingen, og den stakkels Pige ombyttede, uden at reflektere synderligt derover, sin glædesløse Tilværelse som Faderens Tjenestepige og sine Søskendes

Barnepige med Stillingen som Frue paa Havreholm.

Hun var paa den Tid sytten Aar.

Jørgen blev heftig forelsket i den allerede den Gang smukke og statelige unge Pige, og stiv og stram, i sin flunkende nye Kammerjunkeruniform, hvori han lignede en kogt Krebs, førte han sin rødmende Brud til Alteret i Dalby Kirke, medens Egnens Madamer græd af Rørelse, og Skovrider Hansen mumlede ved sig selv henne i sin Stol: »Det gaar ad Helvede til!«

Det gjorde det imidlertid ikke — lige strax. Efter at Jørgen var bleven gift, holdt han sig en Tid i Skindet. Det usædvanlige i Samlivet med en Dame, en smuk og fintklædt Dame, gjorde ham ør. Først var han forlegen; saa tog han Mod til sig, og sin Natur tro blev han brutal i sin Lidenskab.

Hans unge Hustru forstod ham ikke; hun forstod ikke andet hjemmefra end at stoppe Børnetøj og holde Huset i Orden og i sin knapt tilmaalte Fritid at læse sentimentale Dameromaner fra Lejebiblioteket.

Hun tænkte, at saadan skulde det være. Hun var Kammerjunkerinden paa Havreholm, og Jørgen var hendes Mand, og saadan var det nu én Gang, naar man var Mand og Kone. Det var ikke videre dejligt, og det lignede ikke det, hun havde læst om; men vi er jo ikke alle fødte til at være Prinsesser. Jørgen var god imod hende; han var nok lidt voldsom og ikke saa kjøn som de andre, men han var nu én Gang hendes Mand.

Tilsidst blev det hende dog lidt for meget af det gode. Hun begyndte at reflektere; hun mistede Appetiten, hun skrantede. Men saa indtraadte naturlige Tistande, der skaffede hende Vaabenhvile og opfyldte hende med ængstelige Tanker om Fremtiden.

Desværre kunde Jørgen ikke længe holde Styr paa sig. Han lod til at være henrykt over Familieforøgelsen og hilsede den lille, rødhaarede Stamherre med komisk Højtidelighed, men det kunde ikke skjules — han begyndte at skeje ud igjen.

Først mumledes der om det; saa talte man højere. Man beklagede den unge Fru Lissy og dadlede Jørgen. Karen Sjællænder, hans gamle Flamme, viste sig paa Egnen og indlogeredes hos Dyrlæge Jespersen, der var Jørgens gamle Soldebroder, og Jørgen syntes ikke at gjøre sig synderlig Umage for at skjule, hvad der foregik.

Erik Banner tog ham for, men til ingen Nytte. Gamle Hansen holdt en Tordentale til ham, men det endte med, at Jørgen bad ham »rejse og ryge«. Saa opgav man Troen paa hans Forbedring og lod ham handle, som han lystede.

Lissy blev heftig oprørt, da hun efter sin Sygdom fik Sagernes Tilstand at vide. Først tænkte hun paa at tage hjem; men denne Beslutning blev hurtig opgivet. Hun var paa Forhaand vis paa, at hendes Fader ikke vilde tage imod hende. Og det varede ikke længe, før hendes Sindsstemning skiftede om. Hun følte sig træt og var desuden stækt optaget af Barnet. Efterhaanden forandrede hendes Angst sig til Uvilje. Hun

blev tvær overfor Manden og lukkede sig inde. Jørgen blæste sine ægteskabelige Pligter et Stykke, men han holdt paa sine Rettigheder, og der opstod en haard og bitter Strid mellem Ægtefolkene paa dette Punkt.

Lissy havde længe beholdt sine Sorger for sig selv; hun havde i Grunden heller ingen at betro sig til; hendes Søskende var kun halvvoxne, og hendes Fader bekymrede sig ikke om hende, efter at hun var kommen hjemmefra. Saa var det en Dag, efter en særlig uhyggelig Scene, at Erik var kommen over til Havreholm. Hun vidste knapt selv, hvorledes det var gaaet til; men i et halvt hysterisk Anfald kastede hun sig i hans Arme og bad om hans Hjælp.

I det første Øjeblik blev han lidt betuttet. Lissy havde i Grunden aldrig interesseret ham synderligt; dertil var hun for uudviklet og hendes Opdragelse for mangelfuld; han havde knapt nok havt Øje for hendes rent ydre Tillokkelse. Men ved at blive Vidne til dette ganske ubeherskede Udbrud vaktes hans Harme mod Jørgen;

han lovede Lissy at staa hende bi, og han holdt sit Løfte.

Fra først af følte han sig udelukkende som hendes Beskytter, og det faldt ham tilmed ganske naturligt. Overfor Jørgen havde han en betydelig Autoritet, og den skyldtes ikke blot hans intellektuelle Overlegenhed, men fuldt saa meget den Omstændighed, at han som Barndomsven og Slægtning var en faktisk Støtte for den jammerlige, derangerede finansielle Status paa Havreholm.

Ved Erik Banners Mellemkomst etableredes der en Slags *modus vivendi.* Alle var enige om, at Jørgen bar sig ad som et Asen, men Skinnet holdt han nu nogenlunde vedlige, og sin Kone lod han for det meste i Fred.

Men hvorledes stod det saa til med Fru Lissy?

Fra sine alleryngste Pigedage havde hun med Beundring set op til den fine og smukke Herre til Baastrup; i sit Ægteskabs første Tider havde hun omgaaedes ham med en vis sky Tilbageholdenhed. Men mærke-

ligt var det, at fra det Øjeblik, da hun i en ganske abnorm Tilstand havde bedt om hans Beskyttelse, følte hun sig ligesom mere tryg i hans Nærværelse. Han havde taget det saa kjønt og naturligt, syntes hun, næsten ridderligt maatte hun kalde det; hun havde fundet hjærteligere og finere Forstaaelse hos ham end hos nogen af dem, der kaldte sig hendes nærmeste. Ikke underligt derfor, at der af denne Beundring og Taknemmelighed voxede en varmere Følelse frem, og den tiltog i Styrke, efterhaanden som hun selv udviklede sig som Kvinde, voxede tilsidst med rivende Fart, fordi hun allerede i lange Tider, hver eneste Dag, havde næret den med sine bedste Tanker.

Saa skete det uundgaaelige en Aften i den lyse Maj, da Erik var redet over til Havreholm og som saa ofte før havde truffet Gaardens unge Frue alene. Det var, som om pludselig Vaarluften og dens spirende Længsler rev et Bind fra hans Øjne. Han saâ ikke længer i Lissy en stakkels forskræmt Skabning, der trængte til hans Hjælp,

men en varm, livslysten Kvinde, der elskede ham. Thi der var ingen Tvivl derom.

Da skete, hvad Heine kalder — den gamle, evig nye Historie, der vil gjentage sig, saa længe unge, varme Hjærter slaa i Slag. Hvornaar det skete, og hvordan det skete, det husker ingen. Men at det skete, og hvor herligt det var, det glemmes ingensinde.

I Begyndelsen følte Erik sig usikker overfor Jørgen, som han ganske vist saâ ned paa, men dog egentlig holdt af, fordi de havde kjendt hinanden ligefra Drengeaarene. Men netop hans Utryghed gav Lissy mere Sikkerhed. De ligesom byttede Roller. Nu var hun den kloge og forstandige; hendes kvindelige Instinkt ledede hendes Skridt, og det lykkedes hende virkelig at skjule for Jørgen, hvad lidt efter lidt hele Egnen mumlede om.

Men i Hjærtet holdt man med hende og Erik. Der skete kun Jørgen hans Ret, det Bæst, han var. Og det maatte jo blive hans Sag at passe paa.

Saaledes stod Sagerne, og saaledes havde de staaet godt og vel et Par Aar, da Erik Banner gav sin Sommerfest paa Baastrup.

— Derfra, hvor Gaarden laa, kunde man se vidt ud over Kattegat; mod Nord havde man Dalby Sø og Dalby Kirke, og ad denne Kant begrænsedes Udsigten af de store Plantager, der Aar for Aar vandt længere frem over Lyngens brune Land. Omtrent i lige Retning Øst og Vest for Dalby Sø laa Herregaardene Havreholm og Vinderup og Syd for Storskoven Winterfeldternes gamle Herresæde, Knudstrup, som saa atter adskiltes fra Baastrup ved de mellemliggende Skovstrækninger. Det var som en Enklave af stolte, gamle Gaarde, af hvilke hver havde sin Historie, hver sine egne Traditioner, og oppe fra Baastrup Bakker var det et herligt Skue at se ud over dette Stykke af Jyllands Jord, ud over Strandvængerne og Storskoven, hvor Knudstrups blinkende Spir kiggede frem,

og videre over frugtbart, smilende Land, indtil forbi Dalby Sø, hvor Hedekulturen begyndte, medens mod Øst Kattegat strakte sin brede, vuggende Flade, saa langt Øjet naaede.

Det var især et herligt Syn i lyse Sommeraftener, naar Solen gik ned over dette Landskab, der syntes næsten bugnende i sin Frugtbarhed, syntes at brede sig i et mæt, lykkeligt Velvære, som om det lovede alle sine Beboere gode Kaar og glade Dage og saa endda gav dem noget af en Skjønhedsaabenbaring i Tilgift i al denne lokkende Afvexling af Storskov og Sø.

Baastrup var et Sted, hvor det tog sig ud at holde Fest, og Festarrangørerne havde et taknemmeligt Arbejdsfelt. Først og fremmest den store, gamle Have. Den var kjøn nok i sig selv, trængte egentlig ikke til Dekoration, men de havde pyntet op med kulørte Lamper i Buskene og langs Kanalerne. Fru Lissy havde moret sig med at forfærdige dem; det havde været flere Ugers Arbejde, men Skovrider Hansen havde

hjulpet til, og hans tykke Kone havde klistret og klistret, saa hun tilsidst lignede en overkalket Mursvend. Hansen dirigerede Ophængningen af Lamperne, og han var kneben ud fra Desserten for at vaage over Tændingen, der foretoges af Kusken og Skytten Arthur. Effekten var over al Beskrivelse. Hansen erklærede, at selveste Kjøbenhavns Tivoli lignede en dunkel Urskov i Sammenligning med dette her, og han forstod sig paa det. Der var overhovedet ikke mange Ting, som Skovrider Hansen ikke forstod sig paa, undtagen at tæmme sin trivelige Ægtehalvdel. Men det var heller ikke Menneskeværk; dertil krævedes overnaturlige Kræfter.

Efter Desserten skulde der skydes Salut, og Kaffen skulde serveres i Haven, medens Stabstrompeter Jørgensen blæste Fanfare, og Hansen brændte Raketter og Blaalys af i Buskadset. Altsammen forløb programmæssigt, og der var stor Jubel.

Unge Par spredtes omkring i Haven; den gode Vin, som skænkedes paa Baastrup,

havde gjort Stemningen fri og utvungen. Og Sommernatten var saa vidunderlig lys og dejlig.

Lissy tog sig ud ved en saadan Fest; der var intet tilbage af den stille, forskræmte unge Pige, der for fire Aar siden var bleven Frue paa Havreholm. Erik havde hvisket til hende, at hun ligefrem straalede af Skjønhed. Hun havde endnu sin slanke Ungpigeskikkelse, kun fyldigere over Hals og Buste, og hun saâ henrivende ud i en lyserød Silkekjole, med det svære, gyldenbrune Haar, der ligesom fik stærkere Glans ved Halsens og Armenes skære Hvidhed.

Fru Lissy gjorde Honnør som Værtinde sammen med Tante Parsberg, for at det ikke skulde være for udæskende.

Tante Parsberg fra Vinderup var en imponerende Dame med Garderhøjde og en fast utrolig Korpulence, fyldige, men markerede Træk og en Stemme som en Dragonunderofficer. Hendes Mand, den lille, sirlige Kammerherre og forhenværende Husar-

ritmester, blev fuldstændig borte ved Siden af hende.

Oprigtig talt befandt han sig ogsaa bedst en Smule paa Afstand fra hende; Konen trykkede ham rent ud sagt baade aandeligt og legemligt. Hun plejede gærne at afbryde hans Historier med et skarpt: »Julius, nu overdriver du!« Og hun tog ikke det mindste Hensyn til, hvem der hørte det.

Nægtes kunde det nu heller ikke, at Kammerherre Parsberg mildest talt løj nederdrægtigt, og det vidste alle Mennesker. Hans Jagt- og Soldaterhistorier var kjendte over det hele Land, men bortset fra denne kjedelige Svaghed var han en fin og elskværdig Mand.

Man havde i sin Tid undret sig over hans Giftermaal med Tante Parsberg — hun var borgerlig født og ikke særlig velhavende. Skovrider Hansen paastod, at han havde taget hende, fordi hun hed Leuning. Men de levede alligevel lykkelig sammen. Tante Parsberg var sin Mand diametralt modsat,

og ligesom det var hans Glæde at fortælle, hvad der ikke var sandt, saaledes havde hun en Passion for at sige Folk den usminkede Sandhed.

Man vidste aldrig, hvad hun kunde finde paa at sige. Erik, hvem hun forøvrigt holdt uhyre meget af, følte for sit Vedkommende altid ligesom et Sværd hængende over sit Hoved, naar han i Selskab med andre konverserede Tante Parsberg. Paa Tomandshaand var hun uovertræffelig. Hun gouterede de saftigste Historier og lo af fuld Hals, medens hun klaskede sig paa Knæene med sine ringbesatte Kæmpehænder.

Det var Skovrider Hansen, som forsynede hende med Historier. »Naa, lille Hansen — kan vi faa en lille Kronik?« Og saa kunde man høre hende le, saa det dundrede.

»Nu exploderer Augusta!« sagde saa Kammerherren. »Det er Hansen, der fortæller hende uartige Historier!«

Men brav var hun, og Tingene hjemme holdt hun i mønsterværdig Orden. Hun gik

omkring i Staldene i kort Kjole og Vandstøvler og kunde forløse en So trods nogen Dyrlæge. En Gang, da der var Halssyge mellem Tyendet, gik hun i egen Person nede i Bryggerset med et Uhyre af en Malerkost og smurte hele Gaardens mandlige og kvindelige Besætning i Halsen.

Kammerherren havde ved den Lejlighed betinget sig at blive smurt først.

Tante Parsberg elskede at gifte Folk sammen, og hendes Livs Ønske gik ud paa at finde en Kone til Erik Banner. Men hun havde endnu ikke fundet nogen. Derfor protegerede hun hans Forhold til Fru Lissy, og det var i Grunden hende, der mere end én Gang havde ageret Skærmbrædt. Bag saadan en Ryg kan man tillade sig en hel Del! havde Hansen en Gang sagt. Et bedre Forklæde end Tante Parsberg kunde man vanskelig tænke sig.

Erik og Lissy gik omkring med Værtsfolks stolte Tilfredshed over Arrangementets Fortræffelighed og Ungdommens øjensynlige

Glæde. Jørgen smaasnapsede med Stabstrompeter Jørgensen og tudede i Blikinstrumenterne, saa Huset rystede. Der var ingen, som brød sig om ham. Hansen havde det Hverv at konstatere, naar han blev uanstændig fuld og saa sørge for at faa ham gjemt hen. Det havde han gjort saa tidt, thi han var den, som bedst kunde tumle Jørgen.

Nogle af de unge havde faaet Kammerherren, der var synlig oplivet efter Middagen, hen i Lysthuset ved Kaffen og Likøren, hvor han sad og fortalte Historier fra den Tid, han som attacheret Husarofficer overværede Festlighederne i Rusland ved Fyrstebrylluppet.

Han skildrede med stor Livlighed Indtoget og Festlighederne i Vinterpaladset; hvorledes han gik bag ved Prinsessen, der vendte sig om og sagde til ham: »Julius!« — de var nemlig Dus, da hans Fader var graanet i Hofetaten — »Julius, hille den gloende, hvor her er pænt!«

Man tvivlede om det kraftige Udtryk. Sagde hun virkelig det? »Paa Ære!« bedyrede Kammerherren. »Og Kejseren drak Dus med mig og vilde have mig til at blive der med det samme. Jeg skulde faa et helt Regiment Kosakker. Ja, det var glade Dage. Baade han og Prinsessen og Storfyrsterne græd, da jeg rejste. Men jeg kunde skam ikke andet; jeg maatte hjem . . .«

»Julius! Nu overdriver du!« lød Tante Parsbergs stærke Røst. Og saa viste hendes mægtige Skikkelse sig i Indgangen til Lysthuset.

»Hvad sidder I her efter! Ind med jer og rør Benene! Tror I, I skal sidde her og bælle Kognac! Værsaaartig, Messieurs, ind og tag fat! I skal min Salighed gjøre Nytte!«

Saa dansede de i Riddersalen. Kotillonen blev ført op af en Garderofficer fra Kjøbenhavn — med sindrige Ture og kostbare Souvenirs. *Dames à droit, messieurs à gauche,* — *tournez* — *chaine* — Ordene lød med skarp og klar Kommandorøst.

Dragonerne blæste og gned Violinerne, Damerne hvirvledes rundt, og Herrernes Flipper krølledes sammen i Varmen, medens de sorte Kjoler blev askegraa af Støv og Stearin.

Der blev drukket megen Champagne. Jørgen stod nu ved Skænken og holdt Foredrag for de yngste, der endnu gouterede hans mere end saftige Vittigheder.

En ung Assistent fra Udenrigsministeriet opfordrede ham til at komme ind og danse.

»Danse!« brølede han, saa det kunde høres gjennem to Stuer. »Jeg tager, den Onde smadre mig, kun fat paa Fruentimmerne, naar jeg har alvorlige Hensigter!«

Kjøbenhavneren sank næsten i Knæ; de Uundgaaelige fra Nabobyen, der helst flankerede Buffetten, da de følte sig generede af den megen Adelighed, vendte sig mod Væggen og hostede; nogle unge Piger fik travlt med at komme afsted. Men de indviede overhørte det hele. Inde fra Havesalen sendte Lissy Jørgen et skarpt Blik, som han besvarede med en glubsk Gloen.

Hun vendte sig om mod Erik, der i det samme kom forbi. »Aa, Erik,« hviskede hun til ham, »faa fat paa Hansen og bed ham tage sig af Jørgen!«

Og Dansen blev ved at gaa. De pæne unge Mennesker fra Kjøbstaden, for hvem den bedste Fornøjelse kom Dagen efter, naar Ballet skulde refereres, begyndte at lives op og komme med. Man dansede og passiarede i Mellemstunder, flirtede lidt i Krogene eller i Havens løvfulde Gange. De kulørte Lamper lyste som Lygtemænd i Buskene og glimtede i Kanalerne — *à droit, à gauche — avancez!* Garderofficeren var tilsidst hæs som en Ravn.

Men Klokken ét skulde der blæses af.

Erik hadede Sommerballer, der trak længere ud. Naar Lyset begyndte at skinne ind gjennem Vinduerne, blev Damernes Teint graalig, og Herrerne kom til at ligne svedende Høstkarle. Derfor skulde Festen sluttes ved kunstigt Lys, forinden »Dagen derpaa« havde meldt sig.

Og ude i Borggaarden stampede Hestene allerede for Vognene, der holdt i lange Rækker. Man nød blot en let Forfriskning — Bouillon og Kaffe — saa var man parat til at tage hjem.

Lissy vilde vente til sidst. Hun havde hørt, at Hansen havde faaet Jørgen hjem, og nu ventede hun paa, at Vognen skulde komme igjen og hente hende. Hun havde trukket sig tilbage til det tyrkiske Kabinet, som det kaldtes, et lille Værelse, som Erik havde udstyret udelukkende med Sager, han havde bragt hjem fra Ægypten og Konstantinopel. Værelset havde ingen Vinduer, saa den gryende Morgensol kunde ikke trænge derind, og Lissy havde strakt sig i en lav Lænestol, hvor hun syntes, hun havde det rigtig godt. Hun var træt, men følte sig lykkelig og glad. Aftenen var gaaet saa udmærket. Alle havde været glade og venlige. Om det saa var den gustne og spidse Stiftsfrøken Juel, saa havde hun vist sig fra sin allerelskværdigste Side. Fru Lissy smilede

hen for sig og lod Tankerne løbe, som de vilde, lidt vage og ubestemte.

Men saa blev pludselig den tunge Portière slaaet til Side. Hun saâ op, smilede allerede, sikker paa at møde Eriks Blik.

— — — Det var Jørgen.

Han var ikke fuld — men heller ikke ædru. Hans vandblaa Øjne fæstede sig paa hende med gridsk Begjærlighed. Barometret stod paa Uvejr. Han var klædt paa til Hjemturen.

Lissy saâ træt op paa ham.

»Er du ikke taget hjem endnu?«

»Jeg venter paa dig, min Naadige!« svarede han. »Hvor Fanden bliver du af? Her har jeg rendt og spurgt Alverdens Mennesker efter min Kone; Folk griner s'gu af mig . . . Kom nu . . .«

Lissy satte sig længere tilbage i Stolen. Aldrig havde hun følt en stærkere Uvilje mod den klodsede Plebejer, som stod dér — hendes Mand. Hun kunde ikke, vilde ikke følge med. Hun vilde blive siddende her og drømme sig bort fra det hele.

Hun saâ igjen op paa ham med den samme trætte og ligegyldige Mine som før.

»Kjør du hjem — jeg kommer bagefter . . . Her er endnu noget at ordne . . .«

Saa lukkede hun Øjnene uden at bryde sig om, hvad han vilde svare.

Jørgen blev arrig. Han stod lidt og saâ paa hende. Det kunde ikke nægtes: dejlig var hun, som hun sad der i det sparsomme Lys fra de røde Lamper. Hun kunde danse en Nat igjennem, og naar Festen var forbi, sad hendes Haar endnu, som det lige var friseret, hendes Klæder, som om hun kom lige fra Toiletspejlet, og i hendes Ansigt var intet Spor af Varme eller Anstrængelse. Det var en Kunst, som de andre Damer ikke kunde lære hende af.

Duften fra hendes Klæder, Røgelsen, der brændte i en lille Messingskaal i et Hjørne af Stuen, og Vinen, han havde drukket, steg Jørgen til Hovedet. Han gik hen til hende, bøjede sig ned og kyssede hende.

»Kom nu, Madam, og lad os se at komme hjem!«

Hun sprang op og stødte ham tilbage med en Voldsomhed, der forbavsede hende selv. Han tumlede over mod et lille, rundt Bord, og idet Bordet væltede, tørnede han Nakken mod en Lampe, som hang oven over det. Det mærkedes som en skarp, stikkende Smerte, og han følte det, som om det var et Slag, Lissy havde rettet mod ham.

Det var alt det, at han holdt sig paa Benene. Hans Ansigt var blevet purpurrødt, og han stirrede paa hende med et Udtryk som en glubsk Bulbider. Saa ophidset var han, at han knapt kunde faa Ordene frem:

»Puffer du til mig, din Satan . . . Tror . . . tror du, jeg gider sjadske alene hjem til Grin for alle Mennesker, mens du bliver her hos et enligt Mandfolk . . . din, din . . .«

Han ledte efter et rigtigt Kraftudtryk, men ligesom tog sig i det og blev bare ved at stirre paa hende.

Lissy stod foran ham; nu var hun fuldstændig rolig og kold. Hun havde kun et eneste Ønske, et Ønske, der tog alle hendes Tanker, hele hendes Væsen fangent: at det

maatte blive forbi mellem dem, nu med det samme, absolut, uopretteligt forbi. Og i et Nu formede det sig i hendes Hoved, hvad hun vilde gjøre, for at det kunde ske.

»Tal kun ud!« sagde hun. »Du er i din gode Ret. Jeg . . .«

Hun vidste saa sikkert, hvordan hun vilde have fortsat. Hun havde formet Ordene et efter et: Jeg er Eriks Elskerinde — hører du — jeg har været det længe, og jeg bliver ved med at være det . . . Gaa, gaa, vi har intet med hinanden at skaffe . . .

Men Portièren var atter bleven trukket til Side. Det var Erik. Han havde fulgt sine Gjæster til Dørs og ledte efter Lissy. Saa havde han hørt Støjen og den højrøstede Scene inde i Kabinettet.

Hun mødte hans Blik, og det forekom hende, at det paa én Gang var advarende og bedrøvet. Det standsede hendes Ord, og det kom saa pludselig, at det øvede sin Virkning ogsaa paa Jørgen.

Han fulgte instinktmæssig Retningen af hendes Blik og saâ sig omkring. Bag ved

ham stod Erik i Døraabningen med Haanden fastknuget om Portièren. Jørgen saâ fra den ene til den anden, og hans Blik blev mere og mere maabende. Rusen og Hidsigheden syntes igjen at omtaage hans Hjærne. Hvad skulde det altsammen betyde? Hvad var det for en Tale, Lissy var begyndt paa? Og hvorfor var hun stoppet op midt i det? Og hvorfor stod Erik som et Gespenst derhenne i Døren? Fanden til Djævelskab!

Erik gik hen til Jørgen og lagde sin Haand paa hans Arm.

»Kom nu! hvad skal disse Scener til . . . husk, hvad du lovede mig!«

Han tog Steinbachs Arm, og denne lod sig føre med uden at gjøre Modstand. Hans Forstand kunde ikke rumme, hvad der var passeret; han var paa én Gang bleven fuldstændig sløv; hans Hoved var tomt — tomt som en Tønde, og han blev bare ved at stirre lige ud for sig.

I Forstuen stod Skovrider Hansen og trak i sin Jagttrøje.

»Det var godt, vi traf Dem!« bemærkede Erik. »Steinbach vil gjærne hjem nu. Vil De være saa god at gjøre ham Følgeskab . . .«

Hansen lagde Mærke til, at der var noget paa Færde. Uden at sige et Ord tog han Kammerjunkeren under Armen, og han slap ham ikke, før han laa i sin Seng hjemme paa Havreholm, hvor han hurtig faldt i Søvn, tung af Rusen og med Hovedet værkende, som om de stak ham med en Syl bag i Nakken.

Erik vendte tilbage til Lissy. Hun stod endnu paa det samme Sted. Men da hun saa ham, kastede hun sig ind til ham og brast i en heftig, krampagtig Graad.

Han strøg hen over hendes Haar, kyssede hendes Øjne og Pande, tyssede paa hende, som man tysser paa et grædende Barn.

Udenfor begyndte det at blive lys Dag. Det kvidrede og sang rundt om fra Havens Buskadser og mellem Slyngplanterne omkring Verandaen. Som af en gyldenrød

Strøm dukkede Solen op af Vandet, der skimtedes østerude.

Da Lissy kom tilbage til Havreholm, var Jørgen oppe og syntes nogenlunde rehabiliteret. Han talte ikke et Ord om, hvad der var forefaldet.

II.

Nogle Uger senere kjørte Erik over til Vinderup for at se paa en Kjørehest.

Tante Parsberg var alene hjemme. For Resten var hun ikke Eriks Tante ligesaa lidt som Jørgens; men hun blev kaldt saaledes af alle sine nærmeste Bekjendte; hun var, som Tyskerne siger: »aller Welt Tante«; det laa i hendes Natur at være det.

De saâ paa Hesten, følte den paa Tænderne, kiggede paa den allevegne. Saa kjøbte Erik den og gav 50 Kr. mere, end den strengt taget var værd. Han gjorde det for at glæde Tante Parsberg, for hvem det var en Sjælesvir at pudse ham, naar hun troede, at han ikke mærkede det.

Efter Frokosten sad de sammen inde i Dagligstuen. Hun vilde absolut have ham

til at rykke ud med Historien om, hvad der var passeret med Lissy efter Ballet. Hansen havde været aldeles utilgængelig for dette Spørgsmaal. Trods de kraftigste Anstrengelser var det ikke lykkedes Kammerherreinden at faa et Ord ud af ham. Naar det gjaldt Erik, var Skovrider Hansen tavs som Graven.

Erik slog det ogsaa hen; han vilde nødig tale om det, og i den Anledning gik Konversationen lidt trevent.

»De skulde gifte Dem, Banner,« sagde Kammerherreinden, »De skulde virkelig gifte Dem!«

Erik sad meget betænksomt og rørte Sukkeret omkring i sin Kaffekop.

»Hvorfor det, Deres Naade? Man har det jo dog i Grunden bedst som Ungkarl. Jeg elsker min Frihed . . .«

»Men i Længden er det andet det bedste. Tro mig, jeg er en gammel Kone, der har set meget i Verden, og jeg ved, hvad Livet er. Nu kan det maaske være nok saa dejligt med Frihed og Elskerinder og alt det, I

Mandfolk sværmer for; men med Tiden — med Tiden . . .«

Og hun rystede paa sit store, graa Hoved.

»Nej, De kommer til at have lidt Taalmodighed!« lo Erik.

»Hm! er det stadig Lissy?« Kammerherreinden rømmede sig meget dybt. »Ja, De kjender mig jo. De ved, jeg mener Dem det godt begge to, og man behøver da sandt for Dyden ikke at lægge Skjul paa, hvad Gud og Hvermand ved! Oprigtig talt, Erik, nu har det varet længe nok. Saadan noget maa ikke trække ud. Jeg siger Dem det for Deres egen Skyld; det er baade dumt og uforsigtigt. Kan det ikke være andet, saa tag Dem en lille Pige ovre i Kjøbenhavn; vi kjender jo allesammen Mandfolkene; de er nu én Gang saadan. Men allerhelst skulde De gifte Dem . . .«

Erik begyndte at blive lidt nervøs.

»Hør nu, kjære Kammerherreinde — skal vi ikke tale om noget andet? De maa ikke tage mig det ilde op, men der er Ting,

jeg ikke gjærne taler om — selv med Dem, hvis gode Hjærte jeg dog kjender.«

»Naa, ja, ja — som De vil; jeg skal nok holde mig fra det!« svarede Kammerherreinden lidt fornærmet. Saa gik de over til at tale om Kvierne og Udførselsforbudet, og det gode Forhold var hurtig gjenoprettet.

Da Erik kom hjem, laa der Brev til ham fra hans Søster om at staa Fadder til en Dreng. Saa rejste han til Rom og blev borte i tre Maaneder.

Jørgen gik hjemme og vrissede. Han tog sig ingen Ting for. Om Aftenen tog han over til Dyrlæge Jespersen og kom i Reglen halv svirende hjem, hvis han ikke foretrak at gjæste Karen Sjællænder, som han nu havde lejet ind hos Jordemoderen i Dalby.

Paa Havreholm kneb det stærkt med Finanserne. Tidligere havde han jævnlig faaet Hjælp hos Erik, men efter Scenen hin Sommeraften havde han en instinktmæssig Uvilje mod at bede, og Erik skammede sig for at give. Lissy brød sig om ingen Ting;

hun tog paa Regning uden Hensyn til den finansielle Status. De Handlende begyndte at blive urolige og generede Jørgen med Rykkerbreve og personlige Henvendelser. Han henviste dem til Godsforvalter Clemmensen paa Baastrup, og Justitsraaden bad dem gaa Pokker i Vold.

Saadan gik det en Tid lang. Lissy talte sjælden med Jørgen, og deres Pengesorger berørte de aldrig. Lissy lod, som om det ikke kom hende ved, men hun følte, at det maatte gaa galt en Gang.

Man deltog i de sædvanlige Middage og Jagter. Jørgen passede sig selv; han tog livlig Del i Jagterne, men aabnede forøvrigt ikke sin Mund i godt Selskab, og det var ogsaa det heldigste. Lissy var smilende og elskværdig mod alle og lod, som om Skumlerierne ikke angik hende. Inderst inde ærgrede de hende dog, men hun gjennemgik en Udvikling, der skærpede hendes Blik og gav hende en Evne til at optræde i forskjellige Forhold, som ingen skulde have tiltroet

den tidligere saa stilfærdige Toldforvalter-datter.

— Skovrider Hansen sad i sit Kontor paa Skovly og svedte over Reguleringen.

Den Satans Regulering — det var noget, de Asener af Forstkandidater havde fundet paa for at tjene Penge og gjøre sig vigtige.

Nu var hele Stamhusets Skovareal reguleret, og Penge havde det kostet. Men Nytten — min Salighed ikke for 2 Mark lybsk! Men Erik vilde have det saaledes, og Hansen var jo kun én Tjener.

Naar han gjorde denne Bemærkning, saâ han uhyre vigtig ud. Det betød saa meget som: Men det er s'gu alligevel mig, der er Manden!

En Gang imellem maatte han bøje sig, og saa tog han gjærne Revanche ved at forsøge paa at ærgre Livet af Forstkandidaterne, medens de udførte Arbejdet. Hansen var nemlig i flere Henseender en Særling, og han havde kongelig Konfirmation paa det.

Han havde kun Forst- og Jagtbrev og var oprindelig som ganske ung kommen til den gamle Forstraad paa Baastrup. Dygtig og ærlig var han, med et praktisk Greb paa Arbejdet og en sjælden Evne til at faa Folk til at bestille noget. Baastrup havde et Skovdistrikt paa over 3000 Tdr. Land, Plantningerne medregnede, og Hansen forstod sit Kram. Dertil var han i Ordets bedste Forstand en brav Jæger.

Excellencen Winterfeldt var hans specielle Velynder, og i Eriks Mindreaarighed, medens Winterfeldt bestyrede Stamhuset, var Hansen faktisk den, der dirigerede det hele. Godsforvalter Clemmensen var en kyndig Regnskabsfører, men uden praktisk Kjendskab til Landvæsenet.

Hansens fremskudte Stilling gav ham en særlig Position paa Egnen; han havde Frisprog selv hos den gamle Excellence.

En Dag paa en Klapjagt, hvor Hansen satte af, stillede han Excellencen paa et Sted, hvor Mikkel efter Hansens Formening

skulde komme. Efter Terrænet at dømme, skulde Mikkel egentlig komme et andet Sted. Gamle Winterfeldt, der havde den Ejendommelighed at være en virkelig Mester i næsten alt, hvad han foretog sig, var til sin egen Ærgrelse en maadelig Jæger trods den store Interesse, han nærede for Jagten. Og det pinte ham og gjorde ham pirrelig, naar han havde Uheld.

Han stolede paa Hansens praktiske Blik og stillede sig paa den Post, der var anvist ham, idet han bemærkede, at dér kom Mikkel Fanden ikke: den kom nok derovre.

Det gjorde Mikkel ogsaa.

Bagefter, da Hansen hentede af, smilede Excellencen til ham:

»Kan De se, Hansen, havde jeg staaet derovre, saa havde jeg havt Ræven!«

»De havde i Helvede, Excellence!« busede Hansen ud.

Selskabet ventede en Storm; men Excellencen lo kun.

Det var Hansens Stolthed at fortælle den Historie — da den var vel overstaaet.

Foruden Baastrups Distrikt havde Hansen Opsynet over Havreholms 1000 Tdr. Land Skov og havde, som omtalt, fungeret som Opdrager for Jørgen, rigtignok med ringe Held, hvad Opdragelsen som Menneske angik. Men det bødede noget derpaa, at han havde gjort ham til en flink Jæger. Det var egentlig det eneste gode, der kunde siges om Jørgen Steinbach. Hansen var Dus med Jørgen fra gamle Dage af, ligeledes med den unge Lensgreve paa Knudstrup, der rigtignok sjælden var hjemme. Længe havde han sagt Du til Banner, men paa dennes attenaarige Fødselsdag meddelte Hansen højtidelig, at nu var Erik hans Husbond, og den skyldige Ærbødighed tillod ham ikke en saadan Familiaritet. De vedblev at være lige gode Venner for det, og Hansen var i alle Forhold sin Husbonds højre Haand og trofaste Ven. Hansen havde kun en eneste Overmand i denne Verden: hans egen Kone, men han fandt sig deri

med sokratisk Taalmodighed. Børn havde de aldrig havt.

— Som sagt: Hansen sad og bandede over Reguleringen og de Forandringer, den afstedkom i hans empiriske Udvisningsplan.

Saa bankede det paa Døren til Kontoret.

Det var Jørgen Steinbach. Han hængte med Næbet, og hans røde Hoved saâ ud, som om det hvilede sig efter flere Dages Anstrengelser hos Dyrlæge Jespersen. Bøssen havde han over Nakken, og bag i Hælene paa ham traskede Juno og Hektor, hans to, ikke synderlig velplejede Hønsehunde.

»Hvordan er det, du ser ud, Jørgen?« spurgte Skovrideren og saâ med et langt Blik op fra sit Arbejde.

Han havde endel tilovers for sin vanartede Fostersøn, og han undte ham det virkelig godt. Jørgen var jo værst mod sig selv.

»Det er skidt!« brummede Jørgen — »den Onde smadre mig rent skidt . . .«

»Med Portemonixen?« spurgte Hansen og kiggede hen paa ham. En Gang imellem

lod han sig »slaa« for mindre Beløb, naar Jørgen var i en øjeblikkelig Forlegenhed. Han hentede altid Pengene i Terminen hos Clemmensen, der fungerede som Godsforvalter paa Havreholm.

»Ogsaa det —« svarede Jørgen. »Men mest er det rivende galt derhjemme. Dette her gaar ikke — det gaar, smadre mig, ikke. Jeg holder det ikke ud . . .«

»Du skulde nødig klage, Jørgen. Det er dog dig, der har Skylden . . -«

»Skylden? Hvad for en Skyld? Jeg er da et Mandfolk, og vi Mandfolk har vel vore Rettigheder. Men hvad mener du, Skovrider — Fruentimmerne skal da skikke sig ordentlig — skal de ikke? Ellers bliver de smidt ud — smidt ud . . .«

Han dvælede ved Ordene, ligesom grundede over dem og blev ved at stirre frem for sig.

»Er det Løgn, hvad jeg siger?«

»Jeg ved ikke, hvor du vil hen, Jørgen, med den gale Snak. Jeg forstaar ikke noget af det. Men saa meget ved jeg, Jørgen

Steinbach,« — Hansen rettede sig op i Stolen og fixerede sin Gjæst med et skarpt Blik — »kun saa meget ved jeg, at du har alle Dage været en Somikkel, og alt, hvad man har snakket og prædiket for dig, lige meget har det hjulpet. Det lader ikke til, at du bliver klogere med Alderen, og nu er jeg snart kjed af dig og hele din Suppedas . . .«

»Det er en smuk Maade, du tager det paa!« sagde Jørgen Steinbach og saâ endnu mere fortabt ud end før. »Og saadan skal man høre af en gammel Ven! Men jeg siger dig, Skovrider, jeg kan ikke længer. Det er, ligesom jeg skulde blive helt gal og forrykt. Det er siden den forbandede Fest paa Baastrup — jeg kan ikke blive hendes Øjne kvit — og saa ham, der lige med ét stod i Døren . . . For Fanden og alle hans Erkeengle, hvad skulde det betyde, Skovrider — kan du ikke hjælpe mig — jeg bliver s'gu rent gal tilsidst . . .«

»Snakker du over dig, Jørgen?« spurgte Hansen og lagde sin Haand haardt ned paa Papirerne, der laa foran ham paa Bordet.

Men Jørgen Steinbach rykkede sin Stol tæt hen til Skovrider Hansen, stirrede paa ham med nogle underlige glubske Øjne og hviskede ham ind i Øret:

»Jeg maa have det at vide! Er der noget mellem min Kone og Erik? Jeg har passet paa dem, siden han kom tilbage fra Søsteren dernede i Rom; jeg har luret og lyttet, men ingen Ting kunnet opdage. Alligevel, siden den Gang ... gid Satan ...«

Men nu foer Hansen op.

»Holdt lidt, bitte Jørgen. Vel er du Stamhusbesidder og Kammerjunker, og jeg kun en gammel, simpel Skovrider. Men den Onde sylte mig — et Bæst er du, og Gud forlade de syndefulde Mennesker, der fik dig splejset sammen med den dejlige Kone; thi hun var meget, meget for god til dig. Klø skulde du ha'e, baade du og Karen Sjællænder og den fordrukne Dyredoktor, og saa sandt som der en evig Retfærdighed til, du ligger, som du har redet! Kun saa meget vil jeg endnu sige dig, at du faar ikke Lov til at tale ondt om Erik! Jeg

har kjendt dig, Jørgen Steinbach, fra du var en lille Dreng, og jeg har redelig gjort, hvad jeg kunde for dig, men nu maa det være Slut. Jeg vil ikke blandes ind i dine intimeste Anliggender, og jeg vil ikke høre dig bagtale din egen lovlige Ægtehustru. Det skal du blive mig fra Livet med, eller ogsaa er du og Christian Hansen færdige med hinanden for Livstid!«

Jørgen sad maalløs paa Stolen. Han saâ ikke godt ud, gabende og forbløffet. Han havde ventet at finde Forstaaelse og Trøst hos sin gamle Ven, og saa havde han i Stedet for faaet denne frygtelige Overhaling. Hans tunge Hjærne arbejdede. Var det da saa rivende galt, at han havde villet gjøre Hansen til sin fortrolige ogsaa i denne delikate Sag? Eller havde han ikke snarere Grund til at blive gal i Hovedet, saadan som den Skovridertamp havde vovet at tiltale ham!

Han kunde ikke rigtig hitte ud af det. Saa rejste han sig op uden at sige et Ord og gik ud af Døren. Juno og Hektor fulgte

ligesom før tæt bag i Hælene paa ham. Skovrider Hansen rørte sig ikke af Stedet.

Men da Jørgen var godt og vel udenfor, huggede den brave Hansen sin arbejdsføre Haand ned i Reguleringsdokumenterne, saa det dundrede efter, og med et Suk, der kom fra hans inderste Hjærte, udbrød han:

»Gud Fader bevares, hvad Menneskene dog er for nogle sørgelige Skabninger!«

III.

Lissy sad ved Vinduet og saâ ud over Haven, hvor Løvet dryssede ned Blad for Blad. Der laa allerede Bunker af det visne, gule og gulbrune Løv, Linde- og Kastanie-træernes fejre Dragt. Den faldt Blad for Blad, med den langsomme, dvælende Dalen ned mod Jordens Moderskød, som giver stille Efteraarsdage en særegen skær og vemodig Ynde.

Sæden var forlængst inde, og man var godt i Gang med Saaningen.

Sæden var inde, men Pengene — alt, hvad der kunde tages op i Forvejen, var taget op, og Regningerne strømmede ind. Kjøbmanden, til hvem man var forpligtet at

levere Kornet, kunde ikke give mere. Gjælden var allerede saa stor, at det slet ikke nyttede, hvad der blev afskrevet. Og saa fik det endda gaa med de store Summer; de Folk kunde vente, og de ventede ogsaa nok. Men de ulyksalige Smaaregninger . . .

Det havde varet længe, inden de rigtig var begyndt at komme, men nu kom de som en Strøm eller snarere som et Snefog. Disse forbistrede Breve med trykte Firma-angivelser og den sædvanlige Indledning: »Beskæftiget med vore Bøgers Opgjørelse o. s. v.«

I lang Tid havde Lissy skudt det fra sig som noget, der ikke vedkom hende; hun havde henvist til Jørgen eller til Clemmensen. Men hun forstod, at det ikke gik længer. Jørgen vilde ikke høre noget. Han svarede simpelthen: »Kommer ikke mig ved; det maa I andre om!«

I Virkeligheden var han ogsaa omtrent lige glad. Naar han fik Øllebrød og Flæsk med Hvidt Øl, var han fornøjet. Han røg sin Kanaster — til Lissys store Ubehag —

over hele Huset, gik klædt som en Forvalter og travede rundt hele Dagen i lange Støvler, der lugtede af Tran.

Lissy havde endelig faaet tilkæmpet sig Dagligstuen og et Kabinet, hvor hun kunde være i Fred for disse Ubehageligheder. Hun vilde leve som Herregaardsfrue, forlangte et smukt dækket Bord og talrigt Tyende. Jørgen blev gnaven over det evige Pengevrøvl, og en Dag brød det løs som noget, han længe havde gaaet og gjemt paa. Han sagde det til hende paa en underlig skulende og tilknappet Maade:

»Jeg siger dig, at jeg vil have Fred! Vi har ingen Penge; det skabede Landbrug giver ingen Ting; det Par Fæstegaarde, vi har, er noget Snavs, som ingen kan svare noget af. Skoven maa jeg ikke hugge, og jeg kan ikke lave Penge. Vil du sidde paa Stads og spille op, maa du selv skaffe Pengene; jeg kan ikke mere. Jeg æder mine Ærter og Flæsk og bryder mig Fanden om engelsk The og Vandbakkelser. Saa kan du vel det samme . . .«

Dermed gik Jørgen Steinbach ind til sig selv, kaldte paa Hektor og Juno og drev ud i Marken.

Nu sad Lissy og tænkte — hun havde tænkt saa tidt, men var aldrig kommet et Skridt videre.

— Der svingede en Gig ind ad Portlaagen og kjørte op foran Døren. Det var en rigtig Slagtergig paa høje, sorte Hjul og med straavævet Ryg paa Agestolen. I Giggen sad dens Ejermand, Slagtermester Danielsen fra Kjøbstaden.

Danielsen var en høj, kjøn, rødmusset Mand af den ægte danske Slagtertype, med pomadiserede Krøller og Haaret sirlig lagt over til den ene Side. Han var klædt til Stads og kom øjensynlig i en Mission.

Lissy ringede og gav Ordre til at sige, at Kammerjunkeren var i Marken. Hun kunde tænke sig, hvad Danielsen vilde; han havde flere Gange været der i samme Ærinde, og hun vidste, hvad Svar der maatte gives ham.

Niels gik ud og bragte Slagteren den Besked, han havde til ham; men Danielsen sprang lige trøstig af Vognen og gik op ad Trappen.

»Det er meget godt, Niels!« sagde han. »Men saa maa jeg tale med hendes Naade, for jeg har mine Ordrer, og dem maa jeg Kronedød parere . . .«

Til Trods for Niels Tjeners Demonstrationer fejede han ham til Side med en uimodstaaelig Overlegenhed, gik ind i Korridoren og slog et skarpt Slag paa Kontordøren, hvorefter han lukkede op og gik ind.

Da Kontoret var tomt, gik han videre, og i det første Kabinet løb han lige paa Lissy, der blev forbavset staaende.

»Om Forladelse, Deres Naade . . . .« begyndte han en Smule generet.

Hun afbrød ham hurtigt:

»Kammerjunkeren er ikke hjemme, Danielsen, og kommer vist ikke hjem i Dag . . .«

»Om Forladelse, Deres Naade — det er begribeligvis meget paatrængende af mig

saadan ohne weiter og trænge mig ind til Dem og ulejlige Dem, men ser De, Deres Naade, jeg kan som Forretningsmand ikke andet, end at jeg skal og maa tale med Dem, eftersom det dog er Deres Naade, der staar for Husholdningsvæsenet og de Dele. Gud bevares, Deres Naade, vi kan allesammen være i en Forlegenhed, skjønt det jo er meget generende for Herskabet, og det gjør mig meget ondt, men med al Respekt, Deres Naade, jeg kan ikke længer, saa sandt jeg staar her en Synder for Gud — jeg kan ikke længer . . .«

»Hvad mener De, Danielsen?« spurgte Lissy utaalmodig. »Hvad kan De ikke længer?«

»Levere Kydet til Deres Naade . . .«

»Saa lad være, Danielsen. De kan indsende Deres Regning til Justitsraad Clemmensen; saa kommer vi nok ud af det . . .«

»Om Forladelse, Deres Naade; det er netop lige det, vi ikke gjør . . .« Danielsen syntes, at han udtrykte sig paa en særdeles dannet Maade, og han var overordentlig til-

freds med sig selv. »Hr. Justitsraaden vil ikke betale; det er han ikke koppetent til, siger han; det kan ikke nytte, jeg gaar til ham, og dyre Penge skal man jo selv give for Kre'turet; saa Deres Naade forstaar nok . . .«

»Ja, ja, Danielsen, saa maa vi ordne os anderledes . . .«

»Næ, det maa Deres Naade ikke!« Danielsen trak efter Vejret; det gjorde ham virkelig ondt for den smukke, unge Frue; men han havde nu én Gang sin Mission, og saa fortsatte han:

»Det er det, jeg skulde hilse og sige, hvad Jensen og Verdich og mig, vi er bleven enige om, at jeg skulde formelde Deres Naade, at det ikke aleneste er mig undertegnede Slagter Danielsen, der ikke kan længer, men Jensen og Verdich kan heller ikke, naar vi selv skal svare vores Regninger, og det er paa d'Herrers Vegne, at jeg har taget mig den Dristighed at trænge mig paa og ærbødigst meddele Deres Naade, at om vi ikke faar Dækning, saa bliver vi nødt til

at træde op med Rettergang og Formularer, uden Fortrydelse, og ikke et Pund Kyd mere . . .«

Slagter Danielsen var synlig anstrengt efter at have afleveret dette baade dannede og juridiske Indlæg i Sagen. Han svedte, saa at Krøllerne ikke havde behøvet den megen Pomade for at klæbe fast til hans Tindinger.

Lissy saa forpint og ulykkelig ud. Hvad skulde hun gjøre for at blive af med det frygtelige Menneske? Det var vel bedst at optræde lidt bestemt.

»Det kan ikke nytte, Danielsen, at De trænger ind paa mig! Jeg har sagt, at De maa henvende Dem til Kammerjunkeren, og det maa være nok . . .«

Hr. Danielsen stirrede nogle Øjeblikke stift paa den unge Herregaardsfrue. Han begyndte at blive bange for, at han havde været for beleven eller ikke talt tydeligt nok. Saa var det nok bedst, han slog over i en anden Tone:

»Skulde jeg risikere Grovheder til og Sludder og ingen Penge! Næ, om Forladelse, Deres Naade, nu har jeg sagt min Mening høflig og dannet og i al Velopdragenhed. Men vil De ikke høre mig, saa kan De lade være. Gudbevares og saa videre — De er en fin Dame, og jeg er kuns Slagter Danielsen, men jeg er en ærlig Mand, og saa sandt som at jeg staar her lyslevende for Deres Øjne, saa bliver der i fem Miles Omkreds ikke leveret saa meget som et Stykke Svinemørbrad til Huset, før De har klaret det hele. Og saa vil jeg be' saa meget om Forladelse, hvis jeg har trængt mig paa, men er jeg go' nok til at levere Kydet, saa kan jeg vel ogsaa ha' Lov til og be' om mine Penge . . .«

Danielsen drejede sig med en mægtig Bevægelse omkring paa Hælen, gik hurtig ud i Korridoren og ned ad Trapperne, spændte Skaglerne og hoppede op i Giggen. Med et Smæld satte han sin lange, magre Skimmel i Bevægelse og rullede ud af Gaarden med en Mine som en Mand, der føler ved sig

selv, at han har udrettet sit Ærinde paa en baade taktfuld og værdig Maade.

Fru Lissy stod ved Vinduet inde i Kabinettet og saâ atter ud over Haven med de snart afbladede Træer og det fugtige, vissengule Løv, der dækkede alle Gange. Hun havde taget sin Beslutning, Slagter Danielsens Besøg havde modnet den: dette skulde have en Ende!

— Paa Baastrup Godskontor fik Hansen sig en lun Passiar med Justitsraad Clemmensen.

Det vil sige, de sad begge to indhyllede i tætte Røgskyer fra deres Porcellænspiber — Hansen med Benene strakt langt ud fra sig, Clemmensen sammenkrøben i sin Kontorstol bag Skranken, hvor han modtog Tiender og Afgifter, og begge to rygende i dyb Tavshed. Det var nu den Maade, hvorpaa de plejede at snakke sammen.

En Gang imellem kom der et Enstavelsesord fra den ellers saa snaksomme Skov-

rider; det fremkaldte en ubestemmelig knirkende Lyd fra Kontorstolen bag Skranken — og saa tav de videre. Det var Clemmensens Yndlingsform for Underholdning.

Han havde i tredive Aar siddet paa den samme Kontorstol i det samme Kontor, og det saâ ud, som om han var skrumpet mere og mere sammen, efterhaanden som Aarene var gaaet. Lille og spinkel, med en Ryg saa rund som en Flitsbue, et magert Fuglehoved, dækket af et tyndt, pjudsket Haar, der stod ret op, og smaa, vandblaa Øjne, der saá forskende og roligt frem igjennem et Par uhyre Hornbriller. Han var ikke ulig Trolden, der springer op af Æsken og kyser Livet af Danserinden med Pailletterne. Eller man kunde maaske endnu bedre sammenligne ham med en gammel, forstandig Ugle, der sidder urokkelig paa sin Pind uden at bryde sig det fjærneste om andre Fugles Flagren og Kvidren.

Alt andet i denne Verden end hans Bøger og hans Pengekasse — Godsets Kasse — var ham fuldkomment ligegyldigt. Men

Kassen passede han paa. Han vred sig som en Orm selv ved den mindste Udbetaling, der skulde gjøres, men var Pengene først komne ud af Kassen og ud af Bøgerne, saa var ogsaa de ham den ligegyldigste Ting, hvor stor Summen end var, og hvad den end skulde bruges til. Det var kun selve det Moment: at Pengene skulde ud af Kassen, der havde Betydning for ham.

Bønderne var bange for ham. Mest fordi han aldrig sagde noget, og følgelig kunde jo ingen vide, hvad han mente. Hans Tavshed føltes mere truende end de skrappeste Ord. Men paa Bunden var han en god og hjælpsom Mand; han havde bare den Særhed, at det altid maatte gaa igjennem Hansen, hvilket havde til Resultat, at Hansen fik Skyld for alt det gode, Clemmensen for det onde, der timedes de Folk, der var afhængige af Godset.

For Resten kjendte Clemmensen og Hansen hinanden saa godt, at de næsten ikke behøvede at tale sammen for at forstaa hinanden. Det drejede sig næsten altid om

det samme: de samme Skovregnskaber, de samme Materialregnskaber og Restancer Aar efter Aar. Og saaledes sad de nu til fælles Glæde i den vante Underholdning.

Skovrideren brummede med dybt Mæle: »Det er rent galt paa Havreholm!«

Justitsraaden rystede paa Hovedet og rakte Hansen en Bunke Breve, der laa paa en særlig Hylde: Havreholms-Hylden — Kilden til megen Ærgrelse for Justitsraad Clemmensen.

Hansen betragtede Brevene: »Det gaar aldrig!«

Justitsraaden sendte et haabløst Blik op til Himlen.

»Administration?« mente Hansen.

Justitsraaden nikkede.

»Snart?«

Atter kom der en bekræftende Hovedbevægelse.

Justitsraaden rakte Hansen en Koncept til en Begjæring om Administration, udfærdiget af Godsernes Sagfører, Højesteretssagfører Hjort i Kjøbenhavn.

»Det er saagu' nødvendigt,« mumlede Hansen, »skjønt jeg under ikke Juristerne det gode Ben. Bliver der noget til os?«

Justitsraaaden rystede paa Hovedet og pegede ned mod Slottet.

»Han vil ikke . . .«

»Naa ja, forstaar sig,« brummede Skovrideren med en dybsindig Mine. »Han kan jo ikke godt . . .«

Clemmensen saâ op med sit mest bitre Ansigt; det gjorde han altid, naar Diskussionen tog den Retning.

»Ja, ja, Gudbevares — Laas for min Mund, saa skal du faa Sukker, som han, den svenske Friherre, her var forgangen Aar, plejede at sige!«

Saa sank de atter hen i stille Betragtninger, og Røgen hvirvlede op mod Loftet og samlede sig i et helt Skydække, medens Solen skinnede ind ad Vinduet paa de støvede Reoler og Akter og dannede ligesom en Mur af Støv og Røg, saa tæt, at man kunde skære i den.

En Vogn rullede op for Døren. Det var Havreholms lille »Victoria«. Farven var begyndt at falme, og Hestene var gamle; man kunde se, at der var Smalhans, hvor det Kjøretøj kom fra. Lissy sprang ud af Vognen og gav Kusken Ordre til at vente. Med et let Slag paa Døren aabnede hun den og traadte rask ind.

Hansen rejste sig hurtig og bukkede ærbødig. Justitsraad Clemmensen gjorde en næsten umærkelig Bevægelse i Kontorstolen; han havde aabenbart vanskeligt ved at komme op.

»Bliv bare siddende, Justitsraad!« sagde Lissy. »Goddag! De kan godt blive, Hansen!« tilføjede hun, idet hun rakte Skovrideren Haanden. »Det er ikke Hemmeligheder!«

De tog Plads. De to gamle Funktionærer stillede Piberne hen i en Krog. Lissy hostede let i Tobaksrøgen.

»Hør nu en Gang, Justitsraad,« begyndte hun; »jeg kommer for at faa at vide, hvordan det staar til med vore Pengesager. Jeg

har havt en Mængde Ærgrelser i den senere Tid. Den Tølper Danielsen har endogsaa trængt ind til mig og været temmelig uforskammet. Kan vi ikke betale de Folk? Der maa dog være noget.

Fru Lissy talte nervøst og hurtigt.

Clemmensen drejede sig om med Stolen, en gammeldags Skruestol, og fremtog af Skabet, som stod indenfor hans Rækkevidde, et beskrevet Ark Papir, som han rakte Kammerjunkerinden.

Udskriften var skrevet med sirlige, snirklede Bogstaver og lød:

Aars-Status for Havreholm Fideikommis.

Lissy saa paa det, og henvendt til Hansen spurgte hun, idet hun opfordrede ham til at se med paa Papiret:

»Er det Aars-Indtægten?«

»Ja, Deres Naade! 63,438 Kr. 05 Øre . . .«

»Hele Indtægten? Renter af Kapitaler, Fæsteafgifter, Skoven og det hele?«

»Ja, Deres Naade!«

»Og her staar Udgiften: 85,890 Kr. 13

Øre — det er ikke saa lidt mere!« sagde Fru Lissy lidt betænkeligt.

Hansen rømmede sig. Kontorstolen knirkede.

»Hvad betyder det dér — usikret Gjæld?«

»Det er Gjæld, som der ikke er givet Pant for: Handelsgjæld, Laan med videre,« forklarede Hansen. »129,503 Kr. 08 Øre.«

»Aarets Underskud ved Driften af Havreholm Hovedgaard 6040 Kr. — er det muligt?«

Kontorstolen knirkede igjen. Lissy saâ hen paa Justitsraadens ubevægelige Ugleansigt og derfra hen paa Hansen, der stod forlegen og rømmede sig.

»Men hvad skal Enden blive paa det!«

»Administration, Deres Naade!« kom det kort og præcist fra Clemmensen.

Lissy foer sammen. Den forhadte Administration!

»Skal vi sættes fra Bestillingen?« sagde hun med et lille bedrøveligt Tilløb til et Smil.

Hansen saâ usikkert op. Havde han kunnet hjælpe den smukke, elskværdige Frue

paa Havreholm, saa havde han hellere end gjærne gjort det. Nu sagde han blot:

»Ja; Deres Naade — det kan man ogsaa kalde det!«

»Kan der da slet ikke gjøres noget?« Hun saâ næsten bønfaldende hen til Justitsraaden.

Men han sad ubevægelig og saâ endnu mere bister ud, end han plejede.

»Jeg tror det næsten ikke, Deres Naade!« mumlede Hansen.

»Det skal og maa ikke ske!« udbrød Fru Lissy heftig. »Der maa kunne bringes Orden i Sagerne. Kan de Herrer ikke foreslaa noget?«

Og atter saâ hun fra den ene til den anden. Men der var en dyb Tavshed. Solen skinnede ind gjennem Vinduet og belyste Støv- og Røgmuren, som netop adskilte hende fra den lille Mand i Kontorstolen og den store Skovrider, der stod og lænede sig op til Skranken. Ingen af dem vidste, hvad han skulde svare.

»Saa maa jeg selv!« sagde hun skarpt og energisk. Hun foldede Papiret sammen og stak det ind i Muffen. »Dette kan jeg vel beholde?«

Clemmensen nikkede.

»Ja, saa siger jeg Dem Farvel, mine Herrer, og beder Dem undskylde Ulejligheden . . .«

Clemmensen klavrede møjsommeligt ned ad Stolen, og Hansen sprang til for at lukke Døren op. Men inden han kunde naa den, var hun udenfor, traadte let og hurtig op i Vognen og kjørte bort ned ad mod Slottet.

Hansen vendte tilbage til Kontoret; de blev siddende tavse en Stund. Saa mumlede Skovrideren omsider:

»De skal sé, hun klarer det! Fanden ved, hvordan det har sig med Fruentimmerne, men naar de én Gang har sat sig noget i Hovedet, saa kan ingen Pokker faa dem fra det!«

Clemmensen smældede arrigt den tunge Pengeskabsdør i og drejede Nøglen to Gange om.

»Slaa De kun Bom for, gode Justitsraad!« lo Skovrideren. »Men De kommer saagu' nok til at lukke op igjen!«

Clemmensen greb en Pen og kradsede ned en Begjæring om Fritagelse for Hvervet som Regnskabsfører paa Havreholm — stilet til Kammerjunker J. v. Steinbach. Da han var færdig, rakte han den til Hansen.

»Det er rigtigt!« sagde Skovrideren. »Det er, hvad jeg altid har sagt: bare ingen mixede Kontusser!«

Derpaa tog de igjen fat paa Skovindberetningen. Og lidt efter lidt sank Solen, og Støvmuren flyttede sig langsomt, opløstes og forsvandt.

Lissy var kjørt ned til Baastrup, og i flere Timer havde hun og Erik siddet fordybet i Regnskaberne. Da hun kjørte hjem, var Planerne i Orden i de store Træk.

Hendes Forhold til Erik Banner var i den sidste Tid undergaaet en kjendelig For-

andring. Det var næppe kølnet, men dog var det, ligesom det erotiske Moment var traadt i Baggrunden, medens samtidig Venskabet og Tilliden mellem dem var bleven stærkere. Lissy kunde vanskeligt tænke sig, at hun helt og holdent kunde give Afkald paa Erik, og det faldt hende end ikke ind, at han for sit Vedkommende kunde svigte hende eller endogsaa træde i Forhold til nogen anden Kvinde. Men desuagtet var der kommet mere Ro og mindre Lidenskab over deres Samvær, og det mærkeligste var, at de begge følte det som en velgjørende Forandring, noget, der slet ikke lignede en Skuffelse for nogen af dem, men tværtimod var kommet som noget naturligt og selvfølgeligt.

Denne Omstændighed bidrog sin væsentlige Del til, at Lissy uden Forlegenhed kunde henvende sig til Erik i en Sag, der gjaldt Havreholms Bestaaen som hendes og hendes Mands Ejendom. Desuden vidste hun, at Erik Banner var en praktisk Landmand, der med klart Blik vilde bedømme den foreliggende Status. Spørgsmaalet var, om der

kunde bringes Orden i Sagerne uden synderlig Risiko fra hans Side, og kun i dette Tilfælde vilde hun modtage hans Hjælp. Da Erik havde gjennemgaaet Regnskaberne og udtalt sig derom, blev hun beroliget i saa Henseende, og lettere om Hjærtet, end hun havde været i lange Tider, kjørte hun tilbage til Havreholm.

Nu gjaldt det kun om at vinde Jørgen for sine Planer.

Uden at give sig Tid til at klæde sig om efter Kjøretøren opsøgte hun ham strax i Kontoret, hvor Jørgen Steinbach plejede at drysse Tiden hen, naar han ikke var paa Jagt eller ude i Marken.

»Jeg vilde gjærne tale med dig!« sagde hun uden videre Indledning. »Sæt dig ned. Der er ingen andre hjemme. Madsen er ude med lille Preben . . .«

Jørgen saâ forbavset op. Det var længe siden, Lissy havde talt saa venligt til ham. Var det maaske kun Begyndelsen til en extra Overhaling? Han satte sig ned ved Vinduet, og Lissy tog Plads lige overfor ham.

Hun fortalte ham om Stillingen og den Fare, der truede dem, hvis Forholdene ikke blev ordnede. Han hørte sløvt paa hende. Egentlig var det hele ham ligegyldigt; han glædede sig næsten ved Tanken om, at det, der vilde ske, ganske sikkert vilde ramme hende fuldt saa meget som ham.

»Hvad mener du saa?« spurgte Lissy og saâ skarpt paa ham.

»La' dem tage hele Krammet!« brummede Jørgen. »Paa Ladegaarden kommer vi jo ikke; det er jo Fideikommis. Ahrenfeldt paa Glostrup lever jo helt godt under Administration. Saa er vi fri for alt det Kludder . . .«

Lissy vilde til at give et heftigt Svar; men da hun vidste, hvad det gjaldt, besindede hun sig og sagde roligt:

»Det kan forhindres, Jørgen . . .«

Han rystede paa Hovedet og vedblev at se lige sløv ud.

»Jeg siger dig, at det kan forhindres!« gjentog hun. »Nu rejser du og jeg i Vinter til Kjøbenhavn og bliver der. Saa forpagter

vi Havreholm ud til Forvalter Mortensen, og Hjort skaffer en paalidelig Godsforvalter. Gaarden kan svare sig, og der er Træ nok i Skoven; det drejer sig kun om en intensiv Drift . . .«

Disse Bemærkninger havde hun fra Erik Banner, der havde foreslaaet Arrangementet.

Jørgen rystede paa Hovedet.

»Der skal Penge til! Clemmensen siger, vi kan ikke laane mere, og jeg kan ingen skaffe. Hvor skulde vi saa faa dem fra . . .«

Han tav nogle Øjeblikke; saa var det, ligesom der pludselig slog en Tanke ned i ham:

»Derfra —?« Han pegede over mod Baastrup, og der kom et koboltagtigt Blink i hans missende, vandblaa Øjne. Men Tanken joges ligesaa hurtig af en anden: Var der noget mellem Lissy og Erik, kunde hun saa have besluttet sig til dette Skridt? Han havde en instinktsmæssig Respekt for sin Kone, en uvilkaarlig Følelse af, at hun paa alle Punkter var hans Overmand. Men om der havde existeret et Forhold mellem de

to, var det da tænkeligt, at Lissy kunde havetyet til hans Hjælp i en saadan Sag? Han vidste ikke, hvad han skulde tro: om dette nye Moment maate afkræfte eller bestyrke hans Mistanke, og han var ikke langt fra at føle sig lige saa forstyrret som hin Dag hos Skovrider Hansen, da han var kommen for at søge Trøst og Beroligelse hos sin gamle Ven . . .

Saa gjentog han Spørgsmaalet, helt tyk i Mælet:

»Derfra —?«

Lissy nikkede.

»Jeg talte først med Clemmensen; men han vidste ingen Raad. Saa gik jeg til Erik Banner paa dine Vegne, viste ham Regnskaberne, som jeg havde faaet paa Godskontoret. Han erklærede, at Sagerne kunde ordnes uden stor Risiko, og han var villig til at hjælpe. Det kommer altsaa an paa, om du selv vil . . . Men én Ting siger jeg dig, Jørgen!« fortsatte hun nervøst. »Vort Forhold maa forandres. Du maa tage dig sammen!«

Med nogen Overvindelse lagde hun Haanden paa hans Arm. Det var længe siden, han havde mødt nogen Tilnærmelse fra hendes Side, og hun kunde se, hvor det gav et Sæt i ham.

»I næste Uge rejser vi,« sagde hun. »Vi sender Preben over til Vinderup; Tante Parsberg har saa ofte tilbudt at ville have ham hos sig, hvis vi rejste bort en Tid. Hører du efter, hvad jeg siger?«

Der foregik noget i Jørgen Steinbach, som næsten fik det til at løbe rundt for ham: hans egen Hjælpeløshed, Lissys Venlighed og saa dette nye Moment i alle hans forvirrede Tanker: i hvad Lys skulde han betragte hendes Adfærd — havde han til ingen Nytte gaaet omkring og været som helt gal og forrykt, eller var det, der nu var sket, et uigjendriveligt Bevis paa, at han, Jørgen Steinbach, var en elendig Hanrej!

Han rejste sig op, brummede noget mellem Tænderne og gik ind i Paaklædningsværelset.

Ved Middagsbordet var han tavs; han røgte sin Pibe om Aftenen og læste Aviserne som sædvanlig. Lissy bad ham tænke over det; hun vidste, at det gik langsomt for ham. Hun sagde tidlig Godnat og gik til Ro.

Jørgen sov i Stuen tæt ved Kontoret; her havde han havt sit Sovekammer, lige siden lille Preben, Stamherren, kom til Verden. Klokken ti, da Lissy laa og tænkte paa sine Planer og paa den Maade, hvorpaa de bedst kunde realiseres, bankede det frygtsomt paa hendes Dør.

Det var Jørgen, der kom for at kapitulere.

IV.

En tidlig Morgen før Solopgang, sidst i Juli, gik Erik Banner ud for at skyde en Kronhjort.

Det var gammel Skik at skyde et Par Hjorte i Fejsttiden. Egentlig var det mod god Jagtbrug, men det var nu én Gang fra gamle Tider Skik, og den bibeholdtes.

Han var alene. Forsigtig sneg han sig frem gjennem Halvmørket og naaede, uden at være hørt eller set, Udkigsposten paa Højen mellem Storskoven og Strandvængerne. De to Skove stod vinkelret mod hinanden og dannede Grænsen for Hovmarken, hvor der — midtvejs ude — laa en gammel, træbevoxet Mergelgrav.

Det var Kronvildtets Yndlingsplads. Marken laa med Græs; om Aftenen traadte Vildtet ud og æsede der og fordrev saa Natten med Leg og Lystighed, indtil det ved Daggry trak sig tilbage til Strandvængernes Tykninger.

Saa kunde det strejfe Nord ud over Lynghederne og de nye Plantninger og være borte i fjorten Dage, uden at man paa Baastrup saâ Spor af det. Men saa kom det igjen tilbage og var sikkert at træffe paa Hovmarken, indtil det blev jaget dér.

Skytten Arthur havde meldt, at der i to Nætter var set en stor »Rulle« Hjorte i Hovmarken, og det passede. Fra sin ophøjede Plads i Skovkanten kunde Erik gjennem Kikkerten skimte det utydelige Omrids af Vildtet som sorte Prikker henne ved Mergelgraven, 4 à 500 Alen borte fra Udkigshøjen.

Mellem Graven og Strandvængerne var der omtrent et halvt hundrede Alen, og al Sandsynlighed talte for, at Vildtet ved Solopgang vilde søge ind i Tykningen i Hjørnet, hvor de to Skove stødte sammen.

Derhen listede han sig og satte sig til Ro ved Gjærdet, stille og lydløst, medens han ventede paa Solens Opgang.

Om Morgenen er Skoven fuld af underlige Lyde: det vaagnende Dyreliv. Det er Smaafuglene, der begynde at røre sig i Buskene, Uglen, der drager til Hvile, og Kragerne, der flyve op for at begynde deres Dagsgjerning i Bøndergaardenes Møddinger og Brakmarker.

Mikkel sniger sig hjem, og Raavildtet kigger ud af Tykningerne for at spise Frokost paa Skovengene og Markerne tæt ud for Skoven.

Det lysner. Først langsomt, men saa bliver det næsten pludselig helt lyst. Den graa Morgenhimmel bliver lyseblaa; i den østlige Synskreds voxer Farverne i Styrke, og Dugdraaberne glimter i Græs og Buske. Over Marken begynder Morgentaagen at lægge sig som et lyst, fint Slør, og i det Fjærne klinger Hanegal og lyder Køernes Brølen efter Morgenmalkningen.

Hjortene belaver sig paa at indstille Legen; de trækker langsomt ad Skoven til, og nu er Øjeblikket kommet til at gjøre sit Skud. —

Det lod næsten, som om Vildtet vilde narre Jægeren. I Stedet for at trække op mod Hjørnet, trak det over mod Storskoven syd paa, ude af Skudvidde.

Det ærgrede Erik. Udsigten til at gaa glip af Vildtet — og saaledes at have afbrudt sin Morgensøvn og gaaet den lange Tur til ingen Nytte — gjorde ham utaalmodig, og han besluttede at prøve en anden Taktik.

Naar galt skulde være, havde han Skud nu, ganske vist paa to hundrede Alen, men hans lille, korte, engelske Riffel naaede langt og sikkert og var prøvet paa Gemsejagter i Østerrig. Kun var Terrænet uheldigt, idet Bakken ved Mergelgraven skjulte en Del af Vildtet for ham.

Der maatte imidlertid handles. Han tog omhyggeligt Sigte paa en af Hjortene, hvis

Hoved og Hals han kunde se over Bakkekammen, og trykkede løs.

Skuddet gjaldede mellem Skovene og kastedes tilbage af Ekkoet, rullede frem og tilbage og døde hen.

Men Pokker staa i det! — han havde skudt forbi.

Der var ingen Tid at spilde. Med Bøssen i Haanden sprang han frem over Gjærdet og stod ude paa Hovmarken.

Han ladede igjen, og saa hurtig han kunde, løb han hen til Mergelgraven.

Vildtet var blevet opskræmmet af Skuddet, havde samlet sig i »Rulle« og var styrtet ned syd over. Men det vilde tilbage til Skoven, hvor det var kommet ud fra, og da det ikke vidste, hvorfra Faren truede, gjorde det Holdt.

Naar Kronvildtet er opskræmmet ved Skud, gaar det ikke strax ind i Skoven, men spejder først for at finde Faren.

Erik gik frem foran Mergelgraven.

Nu var det fuldstændig lyst. To hun-

drede Alen forude for ham stod hele »Rullen«. Tyve Stykker med sex til otte Hjorte.

Det var et prægtigt Syn. Dyrenes rødgyldne Pels belystes af den opgaaende Sol. Hovederne var hævede, og Dyrene stirrede frem, spejdende og lyttende. Over Hjortenes Hoveder rejste sig Gevirerne, der, endnu ufejede, syntes dobbelt store og mægtige. Pludselig gav den gamle Tolv'ender, Troppens Fører, Signalet, og som en Kavallerieskadron, i dundrende Galop, gik det hen over Marken, i sluttet Trop som til Attaque, ind mod Storskoven.

Det var, hvad Erik havde ventet. Lydløst og som en Kat kan Kronhjorten snige sig mellem Grenene, men »Rullen« i sluttet Trop braser frem over Stok og Sten.

Han stod ubevægelig paa den aabne Mark og lod »Rullen« nærme sig. Uden at ænse ham stormede den frem og var nu kun halvfjerdsindstyve Alen fra ham; da bøjede den af ind mod Skoven, og nu var Øjeblikket kommet.

Han havde udsøgt sig en ung Hjort med et daarligt Gevir; det duede jo dog ikke stort endnu, og det var bedst at gjemme de gode til Brunsttiden. Han tog et skarpt og omhyggeligt Sigte og fyrede.

Den trufne Hjort brød sammen i Knaldet, og »Rullen« styrtede frem over den, ind over Hegnet, ind i Skoven, videre og videre i vildt Løb. Nu vilde man ikke se dem mere paa Baastrup i de første tre Uger.

Erik gik hen til den faldne Hjort. Kuglen havde truffet den i Halsen og skaaret Pulsaaren over. Schweissen vældede ud af Saaret og af Munden. Dyret laa paa Siden og slog smaa Spjæt med Bagløbene; det havde kun Sekunder tilbage; det var unødvendigt at fange det af.

Jægeren betragtede det, men undgik efter gammel Jægerbrug at se det i Øjnene for ikke at trække Dødskampen ud. En let Sitren gik gjennem det stolte Dyrs Lemmer; det strakte sig og forendte.

Jagten var forbi.

Erik gik langsomt over Marken, gjennem Leddet ind i Strandvængerne og ud til Brinken, der skraanede ned mod Havet.

Blaat og roligt laa det foran ham, en stor, uendelig Flade, hvor ikke en Sejler var til at se, medens Solen rød og straalende hævede sig op mellem lette Fjerskyer.

I Nord over Plantningerne og Lyngbakkerne kunde man se Taarnene paa Havreholm, hvor Vindfløjen begyndte at glimte i Sollyset.

Erik tænkte paa Lissy. Han kom til at tænke paa, hvor længe deres Forhold havde varet. Træt var han ikke; det var blevet ham som en Vane; det tyngede ham ikke heller; men det varmede ham ikke mere. Siden den Dag, da Lissy havde taget sin fornuftige Beslutning, at reorganisere Havreholm, havde han trolig støttet hende, og det havde været ham en Glæde at se, hvor godt det gik. Han beundrede hendes Energi og hendes praktiske Greb. Især hendes Adfærd overfor Jørgen og den Magt, hun havde faaet over ham. I Hovedstaden havde Jørgen

fra først af spillet en bedrøvelig Rolle. Ubehøvlet var han, og han stødte an overalt. Men Lissy hjalp ham paa Fode. Hun førte sig brillant, lod sig tilpas kurtisere og lærte at tale flydende Fransk. Selv paa højeste Steder vakte hun Opmærksomhed og blev allevegne behandlet med skyldigt Galanteri.

Med Jørgen havde det sine Vanskeligheder. Men hun passede paa, veg aldrig fra ham og tøjlede ham med blid Bestemthed. De gamle Krovaner blev nogenlunde slebne af ham; bondsk var han, og bondsk blev han, men han lærte at holde op med at bande og at sky slet Selskab.

Saa kom det store Kup. Lissy fik ham gjort til Hofjægermester. Det kostede store Anstrengelser, men det gik. Den grønne Frakke gjorde Jørgen til en helt anden Mand, og saa klædte den ham tilmed helt anderledes godt end Krebselivréet, som Hansen havde døbt Kammerjunkerkjolen. Den gav ham paa én Gang Rang og Ambitioner.

Ambitioner havde han i Grunden altid havt; men hjemme, i Selskab med hans

gamle Svirebrødre, lagde det sig ikke rigtig for Dagen. Nu pustede han sig op, blev stor paa det og følte sig. Og alt i alt var det en Guds Lykke baade for ham og Lissy. De optraadte helt pænt sammen, mente Tante Parsberg.

Rigtignok faldt det lidt svært, da de kom hjem ved Sommertid; men Lissy havde sørget for at have Huset fuldt af ferierende Attachéer og Garderofficerer, og det hjalp.

Nu var Tingene for saa vidt i Orden. Selvfølgelig var alle enige om, at Jørgen var og blev en Grobian; men nu kunde han dog optræde i ordentlig Selskab.

Hen paa Efteraaret blev Familien forøget med en Søn. Hansen kaldte ham »Hofjægermesteren«, fordi han kom til Verden Nimaanedersdagen efter Udnævnelsen; han var saa rødhaaret, saa det var en Lyst.

Rundt omkring paa Egnen roste man Lissy for den heldige Forvandling, der var foregaaet med Jørgen, og som man alene tilskrev hende, og det fæstnede hendes Position.

Erik følte sig undertiden noget utryg overfor hende; han var ikke selv paa det rene med, hvor langt eller dybt hendes Magt over ham rækkede. Han kjendte hende nøje nu, vidste, at hun, trods hendes rolige, afmaalte Væsen, var en Kvinde, der kunde give meget; men stundom kom der en Tvivl op i ham, om han virkelig var hendes store Kjærlighed, den eneste, der nogensinde vilde fylde hendes Liv. Inde i Byen om Vinteren havde han ofte ærgret sig over hendes Koketteri, og under deres hemmelige Møder havde der nu og da staaet smaa Træfninger, fordi han havde været irriteret og skinsyg, men hun havde altid besejret ham. Dejlig var hun, og dejligere syntes hun at blive med Aarene, og en Tid lang forekom det ham, at deres Forhold aldrig kunde miste sin Charme.

Tante Parsberg holdt stadig paa, at han burde gifte sig. Han havde tænkt derover og fundet, at det ubetinget vilde være det fornuftigste; men han kunde ikke bryde med Lissy.

En Gang havde Lissy selv foreslaaet ham det. Det undrede ham, og han blev skinsyg og bebrejdede hende, at hun ikke mere holdt af ham. Saa forsonedes de igjen, og deres Kjærlighed slog for en kort Tid ud i varme Flammer ligesom i dens første Dage. Jørgen og Lissy rejste til Syden, og han traf dem i Cannes. Det var herlige Dage. Lissy var ellevild og kaad som en ung Pige.

Saa kom de tilbage og ind i de gamle Folder. Lidt efter lidt faldt deres Forhold igjen i Ro; men alligevel kunde Erik ikke føle sig fri for en vis Utryghed, en underlig Fornemmelse af, at han var en ufri Mand — og ikke helt lykkelig.

Fru Lissy styrede Havreholm med Forstand og Sparsommelighed; hun var bleven en Mester i Husholdningskunst, og de gamle, derangerede Forhold klarede sig mere og mere. Jørgen blandede sig ikke synderligt deri, i hvert Fald kun naar han rent formelt maatte give sit Besyv med. Alt det andet maa Madamen om, sagde han. Han kaldte

Lissy Madamen og omgikkes kammeratlig med hende. Der var aldrig Scener mere, og de levede ligefrem nydeligt sammen. Hver for sig hjemme og i hyggelig ægteskabelig Forening, naar de var ude. Jørgen havde faaet Afsmag for Spiritus og Kvindfolk og var nu i enhver Henseende respektabel. Den Mistanke, han en Gang havde næret til sin Hustrus ægteskabelige Troskab, syntes sporløst forsvunden. Paa det nærværende Tidspunkt vilde det have været ham plat umuligt at tænke paa at gjøre Skovrider Hansen til sin fortrolige i en saadan Sag.

Medens al Ting stillede sig saa roligt og fredeligt, voxede der hos Erik en Følelse frem, som først næsten umærkeligt, men derpaa stærkere og stærkere manede ham til at gjøre en Forandring ogsaa for sit eget Vedkommende. Sidste Aar havde Tante Parsberg — Egnens Kirsten Giftekniv — der en Del af Vinteren havde sin Residens i Hovedstaden, gjort sig overordentlig Umage for at faa ham til at interessere sig for

hendes Niece, Sophie Parsberg, Datter af en Stabsofficer, der var Broder til Kammerherren paa Vinderup.

Og det lod virkelig til, at det skulde lykkes. —

Naar man sidder saaledes ude i Naturen, mellem Hav og Skov og i frisk Morgenbrise, saa kommer der noget befriende og lettende over Tankerne, og man mærker Forsætter spire og voxe. Erik syntes, at der maatte komme noget nyt, noget, som var større og rigere end alt, hvad han før havde kjendt.

Han rejste sig op og rystede sig, gik saa langsomt hjemefter.

Nu spillede Solen paa Ruderne og Spiret paa Havreholm, tittede ind gjennem Gardinerne og vækkede Lissy af hendes Morgensøvn.

Han greb sig i, ganske mekanisk, at kaste et Fingerkys i den Retning, hvor

Slottet laa. Han vidste knapt selv, hvorfor han gjorde det. Var det en Hilsen til Gjensyn — eller til Afsked!

Saa gik han op til Skytten og gav ham Instruktioner med Hensyn til den skudte Hjort.

V.

Alligevel gik det ikke, som Erik havde tænkt sig. Baandet syntes at være spundet for fast.

Samlivet i Sommertiden og Høsten med dens mange Konferencer, derefter Jagtfesterne og November-Decemberstilheden bragte ham og Lissy sammen igjen. Han følte sig bunden; det var klart, at hun ikke vilde give slip paa ham.

Lissy havde anet, hvad der vilde komme; hun havde mærket, hvorledes han drog sig tilbage; hvor hyppig han besøgte Vinderup og saa smaat gjorde Kur til Sophie Parsberg, som var der i Besøg Sommeren over. Hun lod ham have sin Frihed dertil, stolede paa

sin Magt over ham og troede endnu paa, at alt vilde blive, som det var.

Og saa legede de den sære Leg med hinanden. Den enes Kølighed vakte den andens Varme og smeltede Kulden, men kun saa længe, til det mærkedes, thi da maatte ogsaa hun synes kold for ikke at røbe sin Svaghed. Et sært Elskovsspil, paa én Gang dragende og stødende tilbage uden bestemt Hensigt, men med gjensidige Naalestik og med en vis pirrende Glæde.

Dette Stadium gaar gjærne forud for en alvorlig Begivenhed, enten et Brud eller evig Fred.

Erik følte det og blev angst. Han blev angst af to Grunde: fordi hans Pligter mod Navnet og Slægten bød ham at bryde Forholdet, og fordi han for første Gang i sit Liv følte sig tvungen ind under en fremmed Vilje, hvor hans Ro og Beslutsomhed lod ham i Stikken.

Lissy paa sin Side nød sin Overmagt med Kvindens hjærteløse Lyst til at lege med Byttet som Katten med Musen. Hun

fordoblede sin Venlighed mod Jørgen, og i Fællesskab drillede de Erik, kom med Hentydninger til Sophie Parsberg, i al Elskværdighed, men saaledes, at han godt kunde forstaa, hvad de mente.

Erik begyndte at blive nervøs. Han prostituerede sig flere Gange paa Klapjagterne, naar Damerne efter Frokosten kom ud til dem. Sophie, der intet anede om det hele, stod hos ham paa hans Post, medens Lissy stod hos Jørgen paa Naboposten. Tre Gange paa én Dag skød han forbi til Ræv, en Gang endogsaa paa aabent Felt, og fejlede en Hare i Sædet, og Jørgen lo, saa det drønede gjennem Skoven.

Saa var der dette forbistrede, at alle troede, han gik paa Frierfødder overfor Sophie, og at dette var Grunden til hans Distraktion. Han maatte taale alle de elskværdige Stikpiller og smile gemytligt, medens Lissy saâ paa ham med et Blik, der undertiden blev næsten dæmonisk.

Det var nogle underlige Øjne, hun havde. De var vist egentlig blaa, lidt mørkeblaa,

men naar hun var øm, gled Farven over i det dybeste Azur, og blev hun vred, saa skinnede de i kattegrønt eller kunde blive staalgraa og isnende kolde.

Nu syntes han, at de som oftest var graa. Men saa kunde hun pludselig, naar de var alene, kysse ham lidenskabeligt og hviske hans Navn. Og var saa borte i det samme.

Det var ikke til at holde ud. Han lovede sig selv, at han vilde tale med hende, tale alvorligt og uforbeholdent. Men enten var der ingen Lejlighed dertil, eller han benyttede den ikke. Det hændte ogsaa, at hun afskar ham Ordet og gjorde ham det rent umuligt at sige, hvad han vilde.

En Aften i Oktober kjørte de hjem fra en Middag paa Vinderup. Som saa ofte før sad de i Eriks Vogn. Jørgen havde sendt sin hjem, da Erik alligevel skulde forbi Havreholm, og saa kjørte de med ham.

Jørgen sad paa Bukken, indhyllet i sin Proprietærvams, med sin lange Merskums Pibe. Han sad helst uden paa for at kunne

ryge. Piben var hans bedste Ven, plejede han at sige.

Vognen var en lille, let »Victoria« og opslaaet; men Vejene var tunge og sandede, og det gik langsomt fremad, udelukkende paa Biveje.

Erik og Lissy havde længe siddet tavse.

Saa spurgte Lissy lige med ét:

»Erik — vil du svare mig ærligt: er du forelsket i Sophie Parsberg?«

Han følte sig forlegen og vilde helst omgaa Spørgsmaalet. Og han syntes heller ikke, at Tiden og Stedet passede til den Samtale, som det vel en Gang maatte komme til mellem dem.

»Forelsket?« gjentog han. »Det bliver Studenter og Sekondløjtnanter!«

Hun trak utaalmodigt paa Skuldrene:

»Nuvel — vil du gifte dig med hende?«

Han følte sig lidt irriteret ved den Maade, hvorpaa hun bragte Spørgsmaalet paa Bane, og søgte at slaa det hen ligesom før.

»Du er bleven saa underlig i den senere Tid, Lissy. Man skulde tro, du var bange

for Pigebarnet! Jeg gjør hende ingen Fortræd.«

»Jeg spørger, om du vil gifte dig, Erik . . .«

»Det har jeg ikke tænkt paa . . .«

Der blev en kort Tavshed. Saa tog Lissy igjen Ordet:

»Jeg synes nu alligevel, du skulde gjøre det . . .«

Erik svarede ikke, og de sad længe tavse, medens Vognen ligesom gravede sig frem gjennem Sandet.

Pludselig dundrede Jørgen paa Kaleschen.

»Sover I derinde? Jeg synes, I sidder som den Stumme i Portugal!«

»Vi lægger Planer for Eriks Fremtid!« svarede Lissy.

»Ho, ho, ho!« lo Hofjægermesteren oppe paa Bukken. Derpaa spyttede han ud til venstre og indlod sig paa en længere Diskussion med Kusken om Lissys Ridehoppe, der havde faaet Stengalle.

Da de gjorde Holdt ved Havreholm,

vilde Erik ikke med ind. Lissy hviskede ham i Øret:

»Sov nu sødt og drøm om mig eller om Sophie!«

Paa Vejen hjem til Baastrup sad Erik og ærgrede sig. Han var misfornøjet med sig selv, syntes, at han ikke længer havde Rede paa Forholdet, og at han havde tabt Herredømmet over sig selv.

Paa den Vis gik hele Vinteren, og der skete ingen Ting.

— Erik var kommen hjem fra Hovedstaden først i April.

Sneppetrækket var storartet. Telefonen gik hver Dag mellem Baastrup, Havreholm og Vinderup. Jørgen havde Têten denne Gang; han var hjemme allerede i Marts og meldte Erik den første Morgen pr. Telefon: 25 Snepper, min Fa'er, Jens og jeg alene, Skovrideren Spat som sædvanlig! Du skal, den Onde smadre mig, staa tidlig op for at snuppe os!«

Vejret var, som det skulde være. Lidt Slud og Regn om Natten, forholdsvis tørt om Dagen. Der var Liv i Tingene. Chasseur gjorde Underværker, og Erik skød som en Helt.

Sophies Broder, Eiler Parsberg, var fulgt med ham til Baastrup for Jagtens Skyld. Han skød daarligt, men var forsigtig og rar at have til Gjæst, hyggelig fordringsløs og tilstrækkelig ung til, at Værten kunde lade ham skjøtte sig selv netop saa meget, som det passede ham.

Og saa lignede han Sophie.

Erik var virkelig forelsket, og nu skulde det være Alvor. Kongens Fødselsdag havde han udelukkende danset med hende, og alle talte derom. Man troede, han havde friet. Sophie selv havde maaske ventet det. Egentlig kunde det godt være sket, men han vilde vente til Sølvbrylluppet paa Vinderup den 28de. Herhjemme havde han mere Mod, end han havde havt ovre i Hovedstaden, og han syntes, det vilde gaa lettere, naar der skulde gjøres op med Lissy.

Ikke fordi han var videre bange for denne Opgjørelse. Lissy var jo en Pokkers fornuftig Kone, og hun vidste, at det maatte komme; men det var alligevel rart at have det fra Haanden.

Saa skulde der ingen Dumheder være mere. Der maatte lægges Planer for Fremtiden, og man maatte tage sit Parti paa begge Sider. Det skulde nok gaa.

Nu gjaldt det blot om at finde en Lejlighed. Lissy kjendte godt det med Sophie. Sidste Gang de havde været sammen — i et Selskab i Hovedstaden — havde hun drillet ham og sagt, at hun ventede snart at høre nyt.

Saa var det kommet med Børnenes Sygdom. Hun og Jørgen havde tilbragt den sidste Del af Sæsonen paa Havreholm, men Lejligheden havde stadig ladet vente paa sig.

— Den 12te April var det Idealet af Sneppevejr, og allerede Klokken ni var Erik og Eiler Parsberg færdig til at gaa op i Storskoven sammen med Skytten Arthur og Skovrider Hansen.

Lige idet de traadte ud af Porten, saâ de — et Stykke oppe i Alléen — en gul, engelsk Dogcart af usædvanligt elegant Udseende og forspændt med et Par fixe Juggere.

Det var et sjældent Syn der paa Egnen, og det varede lidt, inden de kunde tænke sig, hvem det kunde være.

Saa kom Kjøretøjet nærmere. Det var Greven paa Knudstrup, Alfred, der lige var kommen hjem fra Syrien. Han kjørte selv og saâ ud som en Araber, brunet som han var af Sydens Sol.

Det var en Overraskelse.

Erik var henrykt. I otte Aar havde Alfred turet rundt i Udlandet, og Knudstrup havde staaet tomt og tillukket. Nu var han kommen hjem, og det mærkeligste var, at der var ingen, der havde vidst det; han var som dumpet ned fra Skyerne.

Arthur straalede som en nyslaaet Ti-Øre. Det var en Karl, Grev Winterfeldt; ti Kroner var den mindste Skilling, han gav i Drikkepenge, og Jagten paa Knudstrup var ikke

en sur Sild værd, saa han kom stadig til Baastrup, naar der skulde skydes. Og nu midt i Sneppetiden — det betød noget!

Skovrider Hansen raabte Hurra og svingede med sin ubestemmelig farvede Korkhjelm, og Winterfeldt sprang ned fra Bukken og faldt i Armene først paa Erik og saa paa Hansen.

Ejler stod og saâ til, imponeret af Fænomenet. Det var altsaa Lensgreven fra Knudstrup, om hvis excentriske Meriter han lige fra sin Barndom af havde hørt saa meget fortælle.

Grev Winterfeldt var ubetinget Nummer ét af Landets Aristokrati — forøvrigt fuldstændig international Type. Høj, blond, distingueret til Fingerspidserne, klædt paa fra Isse til Fod fra Bondstreet, fineste Vaaben, altsammen fra London, *Pourveyor to the prince of Wales.*

Og fuldstændig fri for alt Skaberi. Han var ikke overvættes bebyrdet med Kundskaber, men et fixt, hurtigt Hoved med en Takt, der aldrig svigtede ham, og en Erfaring

paa alle Omraader, der erstattede ham det manglende Studium. Han var ganske vist vant til at se alt fra oven; selv med de Suveræner, han var kommen i Berøring, havde han forstaaet at stille sig paa en vis Ligemandsfod, noget, der i ikke ringe Grad imponerede alle, der ikke kunde lære ham Kunsten af. Men med alt dette kunde han dog være saa jævn, hyggelig og ligefrem som nogen.

Trods sin Lyst til at rejse, bygge og repræsentere havde han en vis Ordenssans, der gjorde, at hans betydelige Udgifter aldrig oversteg hans Indtægter, der rigtignok ogsaa var anseelige. Nogle Millioner i Fideikommiskapitaler og flere Tusind Tdr. Hartkorn — kort sagt: Alfred Winterfeldt var uomtvistelig *comme il faut*, og — hvad bedre var — alle holdt af ham. Skovrider Hansen, der havde ledet hans første Skridt paa Jagtens Veje, forgudede ham og udtrykte sin Beundring for ham i følgende Vendinger:

Første Klasse Patent, Mahogni durch om durch. — —

Mage til Sneppejagt havde der ikke været paa Baastrup i umindelige Tider. Winterfeldt havde en fortrinlig Pointer af Naso-Typen, og Chasseur overtraf sig selv. Endogsaa Skovriderens Pasop tog sig sammen. Skytterne delte sig i en Blænkerkjæde tværs igjennem Storskoven, der strakte sig med en Tange ned mod Gaarden. Terrænet var som skabt for Snepper. Spisekammeret kaldte Hansen det. Ellekrat og Birkemoser med Holme af Unggraner og otteaarige Tykninger, aabne Pletter, hvor man frit kunde skyde, og Stræk paa Kjæden af henved en halv Mil.

Baastrups Sneppe-Spisekammer var berømt over hele Jylland.

Chasseur og Naso fik en Bjælde hver omkring Halsen, og Hansen truttede sit Avancér, saa det gjaldede gjennem Granskoven, medens Mopperne halsede, og Fasanhanerne fløj skrigende op. De troede først, det var dem, det gjaldt, men denne Gang var det ædlere Vildt — det var vor langnæbede Ven — Scolopax — Skovsneppen, alle Jægeres Lyst.

Der kom Liv i Tingene. Naso stod paa en Granholm — stod som en Pæl med Halen stift i Vejret. »Han staar, Greve!« raabte Hansen med dæmpet Halslyd, og Winterfeldt arbejdede sig frem mellem de tætte Smaagraner. Husch! Op gaar Sneppen, Bøssen hæves — nu de løse, ugleagtige Vingeslag og de store Slag til højre og venstre, saa Flugten lige ud — et Knald, og som en Skindhue falder Sneppen til Jorden.

Apport, Naso!

Hansen brølte Hurra. Den første Sneppe var Grev Alfreds! Videre! Skoven er fuld af dem! Apporte, Naso! Det var ret! Avancér! Fremad igjen!

Det passerede konstateres ned ad Kjæden, medens man gaar videre. Nu staar Chasseur. Bum — bum! Nummer to! Og videre gaar det, Knald paa Knald. Opskræmt flygter Hare og Raadyr gjennem Kratskoven, Skovskaderne skriger og flygter i Etaper fra Træ til Træ. Hunden staar, Sneppen gaar op. Jægeren skyder. Undertiden gaar det, under-

tiden gaar det forbi; men saa er det altid Bøssens eller Terrænets Skyld.

»Pokker til vanskeligt Skud!« siger Ejler Parsberg. — »Fanden heller!« mener Skovrideren. »Fremad!« Og da Klokken er to og Storskoven er gaaet igjennem med en ganske kort Frokostpavse, er der falden 45 Snepper.

»Jeg skal love for, at Hofjægermesteren paa Havreholm vil ærgre sig!« ler Hansen. »Han skal saagu' have det pr. Telefon med det samme, vi kommer hjem!«

VI.

Paa Baastrup skulde der være extra grand Diner for Lensgreven. Det vil sige, Erik maatte ikke invitere Naboerne. Grev Alfred vilde være ene med ham for at blive introduceret paa Egnen, som han kaldte det, og faa at vide, hvad man skulde gjøre eller lade være at gjøre.

Jeg holder saa Pokkers af at være orienteret, sagde han. Saa begaar man ingen Fejltagelser. — Erik og Grev Alfred vilde i den Anledning snakke gammelt og nyt sammen.

Jomfru Mortensen overgik sig selv i Henseende til Madlavningen. 5 à 6 Retter med en halv Dags Varsel, og hver Ting paa sin Plads. Det havde knebet, og Mortensen

havde skjældt og bandet og stroppet Pigerne op, givet Drengen Hans et Par forsvarlige Lussinger og skaaret sin venstre Pegefinger. Men det gik! Klokken sex præcis var Maden færdig.

Suppe Juliane, som Mortensen sagde. »Risotter«, kogt Gjedde fra Dalby Sø, extra lækker, med Peberrod, Fillet de Boeuf, med Trøfler, og Snepper — Snepper med Jomfru Mortensens Sneppebrød, der fik Tænderne til at løbe i Vand i tre Fjerdingvejs Omkreds, Stiltonost og den traditionelle Karamelbudding + Dessert.

Erik og Grev Alfred havde selv været nede i Kjælderen med gamle Nielsen, Tjeneren, og gjort et skjønsomt Udvalg. Foruden Bordvinen en Flaske Rhinskvin i Metternich-Aftapning fra 75, to Mouton-Rotschild, en Flaske London Particular af gamle Banners berømmelige Kjælder og Pommery extra sec. Tre Flasker foreløbig.

For Kognac'en sørgede gamle Nielsen i al Hemmelighed. Det var gammel Skik paa Baastrup; det vil sige, at den serveredes af

det Træ, som afdøde Conrad Winterfeldt havde givet sin Fætter Fritz Banner til hans halvtredsaars Jubilæum som Godsejer en Gang i 70'erne. Der var ingen, der vidste, hvor gammel den var; men den smagte — og saa kom der en stærk Ed — som den hellige Faders Taarer paa et betrængt Menneskes Ansigt, mente Skovrideren. Og paa det Omraade var han en Kjender.

Middagen gik fortræffelig. Der var Stemning over hele Linien. Skovrider Hansen snakkede løs for to; Grev Alfred fortalte uartige Historier fra Kairo, og Ejler Parsberg drak som en Helt, indtil han efter Karamelbuddingen, blidt ledsaget af gamle Nielsen, førtes op paa sit Værelse. Her forlangte han demonstrativt, at Stuepigen, den kjønne Hanne, skulde hjælpe ham til Sengs, men lod sig dog henlægge af Tjenerdrengen Hans, hvorpaa han endelig sov hen i mild Salighed.

Ved Desserten blev Mortensen kaldt ind for at komplimenteres. Hun kyssede Grev Alfred paa Haanden og græd af Rørelse,

medens Hansen luede som en Sol i Vesterled. Kaffen og Kognac'en kom ind og med den nogle »Giftnudler« i ca. 1 Fods Længde, som Erik fik direkte fra Hamborg, rene Todtschlägere, men med en Aroma, der tidobbelt forhøjede Fordøjelsestimens Nydelse.

Hansen var tilsidst falden i en vederkvægende, men ikke absolut lydløs Slummer; den afbrødes af Skytten Arthur, der meldte Skovriderens Gig og derpaa lodsede sin Herre og Mester hjem til »Skovly«, hvor Hansens Viv for Gud og Mennesker — efter forgæves at have søgt at pumpe ham — læste ham Texten efter de bedste og kraftigste Mønstre, uden at Hansen svarede et Muk. Han sov som en Sten og snorkede, saa at Kronhjortgeviret ude i Forstuen rystede som under en Vinterstorm.

— Winterfeldt og hans Vært sad længe tavse og nød Cigarerne, indtil Middagens blide Taager begyndte at lette. Saa gik de ind i Billardværelset og fik Whisky og

Apollinaris, medens de gik løs paa en *Three-ball.*

De spillede ypperligt begge to, men Alfred var Mesteren; han kunde gjøre Serier paa 40 og førte en Kø, som en første Klasses Markør vilde have misundt ham. Det laa i Haandelaget.

De spillede ikke om noget. Naar man gaar saadan *en deux*, er det dumt. Der var jo ingen af dem, der brød sig om at tjene Penge. Skulde det være, spillede de 1 Krone Pointet med Parèer *ad libitum*; men naar de var alene, helst om ingen Ting. Spillet morede dem lige godt for det, og saaledes havde de spillet, fra de var Drenge.

Deres Fædre var Fættere; de kunde ikke huske den Tid, de ikke havde kjendt hinanden. De var lige gamle og opdragne sammen, havde fulgt hinanden i Latinskolen i Provinsbyen og i Huset hos den samme alderstegne Auditør, for hvem de repræsenterede en Extraindtægt af 3000 Kr. om Aaret. Dimitterede sammen med 3die Karakter havde de tumlet sig i Hovedstaden i de

samme Saloner og i de samme Knejper. De var dumpede sammen til statsvidenskabelig Examen og endelig i Fællig listede igjennem ved Hjælp af en særlig dreven Manuduktør. Saa havde Alfred slaaet sig paa Diplomatien og Erik paa Landvæsenet, og i en tidlig Alder havde de overtaget Godserne i en fortrinlig Stand. Alfred var bleven i Diplomatiet ogsaa efter den gamle Excellences Død, indtil han blev kjed af det og gav sig til at ture rundt paa Jagt i Albanien og paa Ceylon for egen Regning og Risiko.

Nu var han kommen hjem — sex og tredive Aar var de begge to — og nu gik de og spillede Billard akkurat som i gamle Dage. Den Gang var det Caroline eller Skurremurre; nu var det *Three-ball.*

Staffagen var den samme, og selv var de uforandrede, blot med lidt mere Erfaring, men uden Weltschmerz.

Erik fejlede en Karambolage i Kvart og markerede 24.

»Nu gifter jeg mig, Alfred . . «

»Saa — med hvem?«

»Med Sophie Parsberg . . .«

»Naa, med vor Ven, Nimrodens Søster . . . Hun skal jo være sød, og Partiet er i alle Maader, som det bør være. Jeg gratulerer dig, Erik. Du har længe trængt til det. Hvordan har du kunnet holde det ud herovre i al den Tid?«

»Aah — Naboerne, du, og — ærlig talt — jeg syntes længe, det var rarest at have det for mig selv. Mortensen er en Perle, og jeg holdt af at kunne tumle mig, som jeg vilde. Og du ved nok, Kvinder kan man altid faa . . .«

»Hvem har du havt, siden Stella rejste til Brasilien; den Gang var du lige ved at gjøre Dumheder . . .«

»Aa, ingen bestemt, du! Stella var min sidste Flamme. Hun var god nok — Fred være med hende! Nu sælger hun vel Gulerødder ovre i Rio, hvis hun ikke er død og begravet for længe siden. Hun løb med en Sagfører, som hun havde snydt mig med i lang Tid. Ham huggede de i Marseille; men Pigebarnet vilde saagu' ikke hjem med. Hun

blev; hun vilde vente dernede, sagde hun. Han blev hurtig besørget og slap vel fra det. Pokker maa vide, hvem der betalte Gildet!«

»Det gjorde jeg, gamle Ven! Du skulde egentlig aldrig havt det at vide, men, hvad Fanden, nu ved du det! . . . Din Søster Alvilda skrev til mig, at du var rent gal, og jeg var den Gang i Paris. Saa fik jeg fat i Pigebarnet og klarede Sagen. Hun var Pokkers fix, og du var et Fæ den Gang. Pigen brød sig Fanden om dig; men en sød Djævleunge var hun. Det var saagu' ingen billig Historie . . .«

»De Penge skal du have igjen, Alfred. Lad os faa det ordnet en Gang. Der er ingen Mening i, at du har Bekostning med mine Amouretter. Javist var jeg dum. Men det gik godt, og det var Pokkers praktisk taget af dig. Husk paa, at vi faar det ordnet med Justitsraaden. Han sætter det paa Jagtkontoen; dér opfører han mine Synder, den ærlige Sjæl — af Hensyn til min vordende Gemalinde, siger han. Men han sætter et Kryds neden for Linien — for

Mindernes Skyld . . . Hvor meget var det, Alfred?«

»Det kan jeg saamænd ikke huske. Men du skal gjærne faa Regnskabet med Bilag og det hele . . . Saa du vil altsaa gifte dig! Jeg venter lidt endnu. Nu vil jeg hvile mig lidt, blive herovre og holde Siesta, skyde dine Kronhjorte og se, om jeg kan faa noget af det Kram til at holde til paa Knudstrup. Det er snavs med Jagten dér. Johnson mener heller ikke, at Fasanerne vil trives, og Dyrene kan jeg ikke holde; jeg hader Dyrehaver. Men nu skal vi se, hvad der kan gjøres. Du er jo Fagmand . . .«

Saa spillede de videre. Alfred havde 200 Points forud; saa meldte Nielsen Theen, og de gik ind i Herreværelset.

Winterfeldt gik rundt og saâ paa Fotografier. Der var et helt Galleri, Størsteparten Dameportræter. De ikke absolut ulastelige havde han i Paaklædningsværelset, Beaumonden i sit eget Værelse. Ogsaa af dem var der et Udvalg. Han var jo Kurmager om en Hals. Winterfeldt talte otte Fotografier

af Lissy Steinbach, Fruen paa Havreholm. Otte — hvilket foranledigede ham til at gjøre en Bemærkning.

»Er det sandt, det med Fru Lissy? Folk har snakket saa meget om det, og Alvilda gik mig stærkt paa Klingen, da jeg besøgte hende og Huitfeldt i Rom. Jeg sagde, at jeg vidste ikke noget, men hun lod til at være vel underrettet. Hun lo deraf og haabede, at det gik over i rette Tid. Det vil glæde hende, naar hun hører, at du skal giftes... Naa, du — er det saa sandt, det med Fru Lissy?«

»Ja —« sagde Erik langsomt. Spørgsmaalet kom saa pludseligt, og han vidste først ikke rigtig, hvad han skulde svare; men saa syntes han, at der var ingen Grund til at skjule Historien for Alfred, da alle kjendte den.

»Hvad skal der saa blive af hende?«

»Det var maaske noget for dig!«

Ordene slap Erik ud af Munden halvt ubevidst. Han var højrød i Hovedet og saâ usikkert hen paa Vennen.

»Ja saagu',« spøgte Winterfeldt.

»Du vilde ikke blive narret,« vedblev Erik stadig med den samme underlige Følelse af, at han ikke vidste, hvad han selv sagde. »Hun er Pokkers sød og forbavsende forstandig — især er hun blevet det i de senere Aar. Det er hende, der holder hele Krammet sammen paa Havreholm; hun er et rent Finansgeni. Jørgen har ikke et Kvæk at sige udover sine daarlige Vittigheder. Lissy fører Regnskabet, taler med Fæsterne og med Godsforvalteren, og jeg — ja, jeg er undertiden Bankier; der er ingen synderlig Risiko ved det . . .«

Winterfeldt havde taget et stort Billede af Lissy, der stod paa et tyrkisk Perlemorsbord. Hun var i Galla, dybt nedringet, smilende med de underlig vildsomme, men dybe Øjne. Og hendes Buste — Venus fra Milano, plejede Skovrider Hansen at sige.

Winterfeldt blev ved at stirre paa Portrætet. Han kjendte ikke synderligt til Fruen paa Havreholm, vidste kun, at hun skulde være rar og hyggelig. Men vidunder-

lig dejlig saâ hun ud; det kunde ikke nægtes.

Han gav sig god Tid til at stille Billedet hen paa dets Plads.

»Er det sandt —« spurgte han langsomt — »at Jørgen ved det hele og har fundet sig i Situationen . . .«

Erik trak paa Skuldrene.

»Skal ikke kunne sige det. Der var en Tid, hvor jeg troede det. Muligvis vil han tage dig det ilde op, hvis du ikke gjør hans Kone den skyldige Opvartning. Saa alene af den Grund . . .«

Nu blev det Winterfeldt for meget af det gode. Han gik hen og stillede sig foran Vennen, der havde talt sig mere og mere rød i Hovedet.

»Sig mig, Erik — hvad mener du?«

»Mener?« gjentog den anden forbavset.

»Jeg antager, at du umuligt kan være paa det rene med, hvad du der siger . . .«

»Ja, jeg er et Asen!« — det stod pludselig klart for Erik, hvor brutalt han havde

baaret sig ad. Han saâ mørkt ned for sig. »Jeg er et Asen. Men du maa undskylde mig; jeg ved ikke selv, hvorledes jeg har det . . . Det rider mig som en Mare ved Nattetid, dette usalige Forhold, som jeg ikke har havt Kraft til at bryde, men som maa og skal brydes . . .

Du, som er saa sikker og stærk — du ved ikke, hvad det vil sige at føle sig bunden paa Hænder og Fødder. Jeg føler det undertiden, som om mit Hoved skulde sprænges. Jeg kan ikke gjøre det forbi. Jeg elsker ikke denne Kvinde; jeg har maaske aldrig elsket hende. Hun kastede sig i mine Arme, fordi hun følte sig jaget og saaret. Jeg ansaa det for min Pligt at beskytte hende — og hun spændte mig i sine Garn og tog mine Sanser fangen i en Rus, der døvede min Forstand. Jeg syntes en Tid, at det var Lykke. Jeg troede paa Rusen. Saa gik Tiden, og jeg vaagnede. Forholdet var kommet ligesom i hverdagsagtige Folder. Baandene snærede i Grunden ikke, og stadig troede jeg, at det kun beroede paa mig selv,

naar de skulde briste. Jeg havde Medlidenhed med hende, vilde ikke saare hende, og jeg syntes, at jeg uden Skade kunde lade alt blive ved det gamle. Saadan bøjede det frem og tilbage — Trangen til at bryde og min Ulyst til at foretage det afgjørende Skridt. Saa det daglige Liv med dets hundrede Smaating — Vanen — kort sagt, det blev, som det var . . .

Indtil jeg mærkede, at jeg var træt. Men da var det for sent. Nu kunde jeg ikke gjøre det forbi . . . Om du vidste, hvor det har pint mig og piner mig endnu . . .«

»Tag dig sammen, Erik! Du maa tage dig sammen og bære dig ad som en Mand!«

»Det har jeg lovet mig selv hver eneste Dag. Jeg har skrevet Breve — Brev paa Brev og revet dem alle i Stykker. Jeg føler mig saa lille og ussel, naar jeg læser, hvad jeg har skrevet. Tomme, flove Ord, Ord, der raaber til mig, at jeg er en fejg Pjalt . . . Og nu i Aften! Vil du tro, at jeg mente, hvad jeg sagde til dig. Jeg mente det. Jeg sad i Tankerne og nød den Udgang paa

Historien. Saa vidt er det kommet med mig, at jeg sidder og handler om hende!... Hvis dette Forhold ikke løses; hvis jeg ikke igjen bliver en fri Mand, saa . . .« Han gjorde en Bevægelse henimod Bøsseskabet, hvis Vaaben stod pudsede og blankt skinnende i sirlig Række.

»Du skal tage dig sammen, Erik!« gjentog Winterfeldt alvorlig. »Nu gjælder det din Fremtid, og du har ikke Lov til at kaste den unyttig hen. Vi faa, der er tilbage af de gamle Slægter, har dog en Tradition at holde oppe. Hænder det, at vi kommer paa gale Veje, at vi handler, som Mænd af Ære ikke maa handle — og det sker desværre, sker hyppigere, end det burde ske — saa gjælder det for os dobbelt om, at vi ikke synker sammen som Vrag, men rejser os igjen med ærlig Vilje til at raade Bod paa, hvad vi har fejlet. Det maa vi gjøre baade for vor egen og de andres Skyld.

Du har baaret dig galt ad. Du skylder dig selv og dit Navn ikke at fortsætte et

Forhold, som er hæsligt og umoralsk i det Øjeblik, du tænker, som du nu gjør. Men det er Tid endnu, naar du blot mander dig op. Byg op paa frisk og bar Bund og vis, hvad du duer til . . .«

Erik saâ op. »Du har Ret — jeg har handlet uhæderligt, men jeg vil søge at gjøre godt, hvad jeg har forbrudt. Du mener vel ogsaa, at jeg har baaret mig lumpent ad mod Jørgen. Men husk, hvordan han er . . .«

»Du misforstaar mig,« svarede Winterfeldt. »Du misforstaar mig ganske. Elskede du denne Kvinde, der er kommen til dig i sin dybe Nød, i Sorgen og Angsten over sit forspildte Liv — elskede du hende, saa kunde du tage hende i dine Arme trods Mængdens Skumlen og giftige Sladder. Saa havde du og hun Ret til at trodse det altsammen og leve, som I selv vilde. Kunde I end ikke forandre Tingenes Gang og Verdens Orden, saa vilde den dog tillade jer at leve efter eders egen Hu. Verden skulde nok rette sig efter jer; det gjør den altid; det har du selv set. Fordomme og snærpet

Moral anvendes kun mod de smaa og fattige her i Livet. For Samfundets Mægtige bøjer man Ryg — alle gjør det, næsten alle uden Undtagelse. Den Side af Sagen kunde du have taget dig let. Men du bryder dig ikke om hende. Du elsker endogsaa en anden, siger du. Saa bliver Forholdet en Raahed, ja, mere end det, det er vanærende baade for dig og for hende. Og det maa være forbi . . .«

Erik saâ op paa Vennen ligesom før.

»Synes du, jeg skulde skrive?«

»Nej, man skal aldrig skrive. Man skriver til sin Skræder eller Skomager. Men hvor det gjælder om noget, der taler man. Du skal tale rent ud til hende, og er hun den, jeg antager hende for, saa vil hun forstaa dig . . .«

Erik sad længe og tænkte.

»Kunde ikke du . . .?«

»Nej, man sender ikke andre — man gaar selv. Men det skal gjøres i Morgen den Dag. Jo før jo heller; du maa ud af dette . . .«

Erik saâ træt og modløs ud. Nielsen kom og meldte Grevens Vogn.

»Saa Godnat, kjære Ven, og Tak for i Dag! I Morgen Aften kommer du til mig, og saa beder jeg om et muntert Smil som i de gode, gamle Dage.«

Dermed skiltes de.

Erik laa længe vaagen og tænkte. Han vilde, han maatte; nu skulde det ikke opsættes længer.

Dagen efter stod Lissy paa Pynten, hvor Strandvængerne skraanede ned mod Havet.

Solen var ved at gaa ned. Rødviolette laa Skyerne i Vest, lange, stribede Skyer i Horisonten, dunede Fjerskyer højere paa Himlen, og mørke, tunge og graa ud over Havet.

Havet selv laa fuldstændig stille, men mørkt, ubelyst, og Vandet rislede ensformigt og monotont mod Strandens Stene. Dalby Sø i Vest laa derimod beskinnet af den

nedgaaende Sol med Kirkens brede, røde Tegltag og de høje Ege paa Kirkegaarden belyste af Solnedgangsskæret. Den venlige, sivkransede Sø tegnede sig i Landskabet som et mørktblankt Skjold, hvor Blishønsene flaksede omkring og trak glimtende Striber i den rolige Flade, medens deres skarpe Skrig lød ud i den stille Aften.

Paa Nørremarken i Skovkanten traadte Bukken frem, forsigtig spejdende, og efter at have overtydet sig om, at der var Fred og ingen Fare, æsede den langs Skovkanten og vandrede langsomt længere og længere ud.

Raaerne kom frem, mere modige, fordi de aldrig blev jagede om Dagen. Kun ved Nattetid faldt en enkelt for Krybskytternes Hagl. Haarlaget brødes mellem Sommer- og Vinterdragt. En Gang imellem, naar en Vogns Rullen hørtes langt borte, rejste Dyrene Hovedet og spidsede Gehørerne. Stundom opskræmtes et af dem og foer med lette Hop hen over Marken, saa man saâ Bagkroppens hvide Trekant over de fine, tynde Ben.

Saa stod det stille og lyttede, før det æsede videre.

Dalby Kirkeklokke ringede til Solnedgang.

Lissy sad paa en Bænk med Ryggen vendt mod Havet og saâ ned over Marken og Søen.

Nu knirkede Grenene bag ved hende, og hun vendte sig om. Det var Erik. Büchsflinten hang over hans højre Skulder; han gik aldrig i Skoven uden den.

Det lod til, at han havde ventet at træffe hende her.

Hun nikkede venligt Godaften.

»Her er smukt!« Hun pegede ud over Landskabet og den nedgaaende Sol. »Her er godt og fredeligt herude; det stemmer os andre rolige og glade trods vore smaa, daglige Sorger . . .«

Erik saâ alvorlig paa hende og satte sig hos hende paa Bænken.

»Lissy — lad os tale sammen i Aften, tale sammen i Fred og god Forstaaelse . . .«

Hun saâ spørgende op paa ham, men kun et Øjeblik — saa forstod hun, hvad han vilde.

»Du kommer for at sige mig det?« spurgte hun koldt.

»Ja,« svarede han. »Jeg kommer for at sige dig det — at det maa være forbi. Vær ikke vred, men det maa og skal siges. Den Uklarhed, som er mellem os, er uværdig for os begge. Ikke sandt, Lissy?«

»Du elsker altsaa Sophie?« spurgte hun i samme Tone som før.

Erik tav.

»Du elsker hende — du kan ligesaa godt sige mig det, Erik, og du vil nu være fri for mig . . .«

Han svarede ikke. Han havde en instinktsmæssig Fornemmelse af, at han ikke var Herre over, hvad der vilde ske, men at det udelukkende afhang af hendes Vilje, og at hun havde det i sin Magt at binde ham endnu fastere, og det uagtet han saa inderlig gjærne vilde være fri.

Ogsaa hun tav lidt, før hun fortsatte:

»Her er ikke Tale om dig og hende, men om dig og mig. Du har været mig kjær. Frivillig har jeg kastet mig i dine Arme, og frivillig har jeg givet mig hen til dig, fordi jeg syntes, at der ikke fandtes anden Redning for mig. Jeg syntes, du var saa god og stærk; jeg syntes, at hos dig var der Værn for al Nød og for alle Forsmædelser. Jeg søgte ind til dig, og du gjorde mig tryg. Om du var den rette — hvor vidste jeg det! Men ved din Side kunde jeg trodse Folkesnak og huslig Elendighed; ved din Hjælp overvandt jeg alt det onde og stygge, der omgav mig. Altsammen, fordi jeg troede dig stærk og god . . .

Men saa mærkede jeg, at jeg havde taget fejl. Det var ikke alene de ydre Fjender, jeg havde at kæmpe med; jeg maatte ogsaa kæmpe med dig, kæmpe med dig om dig selv. Og jeg prøvede Kampen; jeg troede endnu paa Lykken . . . at den kunde vindes. Det har jeg troet lige til dette Øjeblik. Nu kæmper jeg ikke mere. Jeg lægger mine

Vaaben ned; der er intet at vinde. Du er ikke Kampen værd . . .«

Hun havde rejst sig og stod foran ham i sin fulde Højde, medens han blev siddende paa Bænken uden at se op paa hende.

»Jeg har vel ikke fortjent det bedre,« vedblev hun. »Jeg hører til de Stakler, hvis Liv er blevet forhutlet fra Begyndelsen af. Et Hjem har jeg aldrig havt, og saa snart jeg var gammel nok dertil, skyndte man sig at faa mig forsørget, ligegyldig hvad der saa gik til Grunde i mig derved. Hvad skulde jeg vel blive andet end det, jeg er blevet! Som det er gaaet mig, gaar det hundrede andre Kvinder, der har faaet altfor ringe Ballast med ud i Livet. Det kan ikke nytte at græde over det . . . Men du, Erik, du trænger til Solskin, til Blomsterduft og Fuglesang. Du har din Frihed, stakkels Ven — du behøver ikke at bede derom. Der venter dig et Dueslag og en øm Mage; skynd dig — flyv hjem, min Fugl, og byg din Rede . . .«

Erik følte sig usikker; han havde ventet,

hun vilde tage det anderledes, men han strakte sin Haand ud mod hende.

»Jeg vil bede dig om, Lissy,« sagde han, »at du vil huske paa, at jeg altid bliver ved at være dig en trofast Ven . . .«

Hun lod, som om hun ikke hørte hans Ord.

»Naar du en Gang taler med Sophie om mig,« sagde hun, »saa tal ikke til hende om den Drøm, vi har drømt sammen. Skjønt det gjør du vel alligevel. Du maa jo gjøre op med Fortiden. Men nævner du mig for hende, saa glem ikke at sige hende, at jeg havde dig kjær, den Gang jeg troede, du var stærk og myndig, og at jeg forlod dig, da jeg saa, at du var svag og tvivlende. Tro mig, Erik, du er endnu som et Siv i min Haand, men du er fri, hører du — du er fri . . .«

Uden at høre hans Svar gik hun ned over Bakken, vendte sig ikke om, men fortsatte tilsyneladende rolig og sindig sin Vej.

Raavildtet løftede Hovedet og sprang i gratiøse Hop hen ad Marken, ind over Stenten og forsvandt i Skoven.

Erik blev staaende alene oppe paa Pynten. Solen gik ned bag Trætoppene paa den anden Side Dalby Sø. Nu var alle Skyerne mørkegraa — kun i den vestlige Horisont strakte sig et rødgyldent Bælte, Gjenskinnet af Solen, der havde gjemt sig bag Skovbrynet.

Fra Strandvængerne lød Fasanernes Skogren, idet de gik til Ro i Trætoppene, og derimellem blandede sig en enkelt Skovskades skarpe Skrig.

Erik vendte sig om og gik hjem efter. Inde paa Hovmarken, firsindstyve Alen fra ham, ved Hjørnet af Storskoven, stod en prægtig Buk, fuldt fejet trods den tidlige Aarstid. Den lagde ikke Mærke til ham. Han glemte alle sine Tanker. Nu var han Jæger, kun Jæger. Han kastede Büchsflinten ned fra sin Skulder. Saa fløjtede han skarpt og bestemt.

Bukken løftede Hovedet, og Skuddet knaldede. Den faldt i Knaldet. — — —

Samme Aften kjørte Erik over til Knudstrup.

VII.

Den 28de skulde Sølvbrylluppet holdes paa Vinderup. Der var ikke udstedt mange Indbydelser; men det betragtedes som en Selvfølge, at alle, der paa nogen Maade stod i Forbindelse med Familien, vilde give Møde.

Forud for Festen gik lange Forhandlinger om Festprogrammet. Oprindelig skulde det have været baseret paa Overraskelser, men det viste sig uforeneligt med Tante Parsbergs udprægede Lyst til at arrangere.

»Det er da ved Gud i Himlen mig, I vil glæde, lille Børn!« sagde hun. »Og I ved, at min allerstørste Fornøjelse bestaar i at være med til Arrangementet!«

Saa blev der indgaaet et Kompromis. Kammerherren skulde overraskes, og det

blev paalagt ham at forholde sig blind og døv overfor alle Forberedelserne.

»Det skal jeg gjærne tjene jer i, kjære Venner,« sagde han. »Men I maa bare give mig et eneste Sted i Huset, hvor jeg kan være i Fred, og lade en Vej aaben ud af Huset, hvor jeg ikke falder over Ting, som jeg ikke maa se.«

Kammerherren lukkede Øjne og Øren med ærlig Vilje og stillede et kontant Beløb til Disposition til Bestridelse af Omkostningerne. Men desuagtet gik han i otte Dage omkring som en paatrængende Fremmed i sit eget Hus. Naar han traadte ind i Stuerne, væltede Folk over hverandre og gjemte de mærkeligste Ting paa de mærkeligste Steder.

Festkomiteen bestod af Tante Parsberg som tilforordnet Medlem — hun havde tilforordnet sig selv — Grev Winterfeldt som Komiteens Formand, en Post, hvortil hans Arrangementstalent i Forbindelse med hans Anlæg for dekorativ Tegning og Kostumering gjorde ham selvskreven, endvidere Lissy og Sophie Parsberg som Komitédamer, Erik

som ordinært Medlem, Ejler Parsberg som Adjudant og Stik-i-Rend-Dreng og Skovrider Hansen som Maskinmester og Fyrværker.

Pastor Mikkelsen i Dalby — Familiens graahærdede Sjælesørger — havde skrevet en Prolog, som skulde fremsiges af Elisabeth Parsberg, Husets eneste Datter, der skulde konfirmeres næste Aar og saaledes befandt sig i den yndige, men overmaade vanskelige Alder, der almindeligvis betegnes som »halvt Barn, halvt Kvinde«.

Sønnerne Erik og Otto, af hvilke Erik stod ved Husarerne og Otto gik i Skole paa Herlufsholm, egnede sig ikke til at tildeles andet end Statistroller i de festlige Optrin.

Programmet var endelig blevet fastslaaet.

Formiddagen helligedes Andagt og de ved en saadan Højtidelighed nødvendige Indrømmelser til Kirken og hvad dertil hørte. Derefter absolut Ro.

Men imidlertid skulde der være stor Familiefrokost paa Havreholm for samtlige

medvirkende — selvfølgelig uden Sølvbrudeparret.

Om Eftermiddagen Deputationer og Galladiner for særlig indbudte Notabiliteter og Slægtninge samt liggende Gjæster. Og endelig stor Aftenfest med:

Prolog — Tableauer — Kvadrille — Fakkeltog af Godsets Folk og Bal med Kæmpebespisning af alle indbudte og frivillig mødte Gjæster.

Naturligvis var der ogsaa sørget for passende Æreporte og Illumination.

For saa vidt var Programmet godt nok, men Udførelsen krævede et stort Forarbejde og omfattende Forberedelser. Det første, konstituerende Møde holdtes paa Havreholm uden det tilforordnede Medlems Nærværelse, idet man var bleven enig om at forelægge Programmet til Approbation.

Her traf Lissy og Erik hinanden for første Gang siden Samtalen paa Pynten. Lissy var venlig og fuldkommen rolig — ingen kunde ane, hvad der var foregaaet. Winterfeldt beundrede hende i sit stille Sind

for det. Erik var øjensynlig ilde berørt af Situationen.

Det var Tante Parsberg, der havde foreslaaet Winterfeldt som Komiteens Formand — af ganske nærliggende Grunde, og Komiteens øvrige Sammensætning var ligesaa selvfølgelig. Erik havde villet knibe ud, men det var ikke lykkedes ham at finde et passende Paaskud. Han var jo ellers altid med, og netop nu skulde der gives ham Lejlighed til at være hyppig sammen med Sophie Parsberg. Partiet var saa godt som i Orden.

Paa Komitémøderne blev Rollerne fordelte, og man gik meget saglig til Værks. Ordningen af Tableauerne gav Anledning til endel Snakken frem og tilbage. Tilsidst enedes man om at indskrænke sig til en Fremstilling af kjendte Kunstværker uden alle Hentydninger til Dagens Højtidelighed. »Vi kan dog ikke godt fremstille Tante Parsberg og Onkel Julius som Amor og Psyche!« bemærkede Winterfeldt. Derimod skulde Kvadrillen arrangeres med sindrige Allusioner til Sølvbrudeparrets Liv og Sædvaner. En

Balletmester fra Kjøbenhavn indstuderede Kvadrillen, og Personerne i Tableauerne begrænsedes til det mindst mulige.

Derefter blev Sujetterne sat under Debat. Lissy foreslog Oberon og Titania med Rendegarn.

»Sophie kan være Titania og jeg Oberon,« sagde Fru Lissy. »Erik kan faa Æselshovedet paa; vi har et, som Jørgen brugte paa en Maskerade for nogle Aar siden.«

Idéen vandt Bifald, skjønt Sophie rødmede lidt ved Tanken om, at hun skulde sidde og holde Erik om Halsen for aabent Tæppe. Erik syntes for sit Vedkommende ikke rigtig om Udtrykket i Lissys Øjne, da hun kom med sit Forslag; men Idéen var god, og saa blev man enig om at slaa den fast.

Erik foreslog som næste Tableau: Circe og Odysseus med Lissy og Winterfeldt til at udføre Rollerne. Winterfeldt gik strax ind derpaa, men Forslaget var nær strandet paa et Toilettespørgsmaal, da man ikke

kunde komme paa det rene med, hvad Circe skulde have paa.

»En Sirtses Kjole!« foreslog Jørgen og syntes selv, at det var en dejlig Vittighed.

Sophie Parsberg vilde gjærne have Lissy til at være Hero. Hun beundrede Lissys Skjønhed med den naive Begejstring, som ganske unge Piger ofte lægge for Dagen lige over for den lidt ældre, fuldt modne Kvinde. Alligevel var hun en Smule bange for hende. Lissy overøste hende med Venlighed, kyssede hende og fandt hver Dag paa et nyt Kjælenavn til hende. Erik fandt, at der var noget katteagtigt i hendes Venlighed, men Sophie mærkede ikke noget.

Imidlertid fortsatte man Diskussionen om Tableauerne. Lissy foreslog Kleopatra. »Med Antonius eller Octavian?« spurgte Winterfeldt. Lissy var oprigtig talt ikke rigtig à jour med Spørgsmaalet; men hun svarede rask: »Med dem begge to — eller med Slangen alene!«

Men det krævede for meget old-ægyptisk Udstyr, og Planen forkastedes. Saa vilde

man prøve noget med et lidt komisk Anstrøg, men Lissy satte sig absolut mod Jørgens Optræden paa Scenen, og endelig vedtog man »Prinsen og Dværgene ved Snehvides Kiste«, med Sophie som Snehvide og Erik som Prinsen. Dværgene skulde fremstilles af Børnene paa Havreholm og fra nogle af Nabogaardene.

Nu gik det løs med Prøverne. Man kom sammen hver Dag. Stillinger og Dragter skulde jo arrangeres. Sophie Parsberg var straalende Solskin. Erik noget mat. Lissy og Winterfeldt kom brillant ud af det med hinanden. Hun forstod øjeblikkelig hans Udkast og Planer og hjalp ham med sikker Smag i Valget af Stoffer og Drapperinger. Nu var der kun et Par Dage, til Slaget skulde staa.

Prøverne var omsider sluttede. Erik kjørte tidlig hjem, og Sophie, der for Nemheds Skyld opholdt sig paa Havreholm, havde travlt med sine Kostumer.

Winterfeldt og Lissy sad alene i Kabinettet efter The. Talen faldt paa Erik.

»Jeg tror, han har friet!« sagde Lissy.

»Friet?« Winterfeldt saâ op og lod forbavset.

»Ja, friet til Sophie!« gjentog Lissy. Hun skottede hen til ham. Hvorfor mon han vilde spille naiv? Var det for hendes Skyld? Hun blev ærgerlig til Mode.

»De vil da ikke bilde mig ind,« sagde hun lidt skarpt, »at De ikke véd, hvad der bliver Dagens *clou* den 28de! Det er ikke pænt af Dem, at De vil have mig til bedste!«

Winterfeldt kastede et hurtigt Blik hen paa hende, men nu saâ hun ned for sig. Han gad vide, hvad hun egentlig mente? De sad tavse en kort Stund, hver især med et lønligt Spørgsmaal om, hvad netop den anden tænkte i dette Øjeblik. Tilsidst slog Lissy Øjnene op og saâ roligt og bestemt paa ham.

»Véd De, Winterfeldt, jeg glæder mig over, at Erik nu gifter sig — mest for hans egen Skyld, og fordi han har fundet en god og sød Pige som Sophie . . . Var det ikke sket nu, var han bestemt bleven Pebersvend.

Har De ikke lagt Mærke til, at han allerede har faaet nogle af Manererne?«

Det maatte Winterfeldt indrømme. Han saâ over paa Lissy. Udtrykket i hendes Ansigt var fuldkomment naturligt, hendes Blik klart og roligt.

Hun nikkede langsomt som for at understrege Ordene.

»Naar der kommer en Værtinde paa Baastrup, kan vi forlægge Centrum dertil. Jeg mærker, at jeg selv bliver for gammel . . .«

Winterfeldt saâ paa hende. For gammel! Hun saâ saa frisk og blomstrende ud som en ung Kone i Tyverne — hvad hun jo ogsaa var. Han holdt sig dog for god til at komme med Komplimenter, følte sig kun lidt urolig. Hvor vilde hun hen? Han kunde dog ikke godt tale om Eriks Forhold til hende, og hun maatte jo vide, at han kjendte det.

Som hun sad dér, saâ hun ud som Uangribeligheden selv, og hun fiskede ikke efter Komplimenter. Det var klart, at hun var træt.

»Ogsaa jeg glæder mig over det,« sagde han omsider. »Men, oprigtig talt, tror De ikke, at De vil komme til at savne Deres opvartende Kavalér en lille Smule? Erik har været en behagelig Nabo . . .«

Han sagde det ganske naturligt som noget selvfølgeligt. Lissy sendte ham et hurtigt Blik for at se, om der laa noget under. Men der var intet at bemærke.

»De har Ret,« svarede hun. »Jeg vil ganske sikkert komme til at savne Erik. En god Ven, paa hvem man fuldt ud kan stole, er en sjælden Vare. Men,« tilføjede hun — »Eriks Venskab mister vi jo ikke; han bliver jo her paa Egnen og glemmer ikke sine gamle Venner.«

»Foreløbig beder jeg Deres Naade disponere over mig!« følte Winterfeldt sig forpligtet til at bemærke med en ceremoniel Bøjning.

»Tak, Grev Winterfeldt!« svarede Lissy.

I det samme kom Jørgen ind.

»Naa, saa du holder Tit-à-Tit med Madamen!« lo han i den buldrende Bon-

hommie-Tone, han havde lagt sig til i de senere Aar.

Der gik en Trækning over Winterfeldts Ansigt. Lissy overhørte Bemærkningen. Og nu kom Tjeneren ind og meldte Grev Winterfeldts Vogn.

— Sølvbryllupsdagen var kommen med klart og straalende Vejr. Den gode Lykke, som havde fulgt Sølvbrudeparret hele deres Liv igjennem, fulgte dem ogsaa paa denne Højtidsdag.

Den kirkelige Del af Programmet forløb smukt og opbyggeligt. Tante Parsberg snøftede af Bevægelse, og Kammerherren, der stod paa en god og velbefæstet Fod med de højeste Magter, hørte med Andagt paa Pastor Mikkelsens Festtale.

Han havde faaet en rigelig Dotation til sine fattige, et efter Festens Betydning afpasset Honorar til sig selv og var jo paa en Maade en af Hædersgjæsterne. Hans overstrømmende Velvilje prægede Talen; han ud-

viklede i klangfulde Vendinger det ædle Pars store Velgjørenhed, den aabne Haand og det aabne Øre, Sølvbrudens rige, aldrig svigtende Kjærlighed, der prægede hendes velsignelsesrige Liv, og meget andet, som han kunde have sagt paa Steder, hvor det ikke vilde have passet nær saa godt som her. —

Frokosten paa Havreholm havde været mere end animeret. De unge var ved at vælte Huset. Kun Erik gik omkring, som om han havde for smaa Støvler paa, og Sophie var adspredt; hun vidste, at nu kom det.

Med en enkelt Del af Programmet havde det knebet lidt — den Del, der bestod af Folkets Hyldest.

De politiske Bølger var gaaet meget højt der paa Egnen. Partiet for eller imod Provisoriet havde delt Befolkningen i to skarpt adskilte, næsten fjendtlige Lejre. Med Estrup og med Kammerherren stod naturligvis Godsets faste Folk og Forpagterne; men Fæstebønderne og de løse Husmænd var ivrig radikale. Der havde været nogle kjedelige

Historier om Beskyldninger for Valgtryk; de havde ført til Retssager og til Kommissionsundersøgelser og skabt megen Uvilje og meget Nag mod den ellers afholdte Kammerherre. Men det var dog lykkedes at faa en Stemning oparbejdet til Gunst for den Opfattelse, at man skulde lade alt politisk Nag hvile ved den festlige Lejlighed.

Det var nærmest Skovrider Hansen paa Baastrup, der havde agiteret i den Retning. Han gik med Træsko ind og ud af Bøndernes Hjærte, og Erik Banner var bekjendt for at være lidt blakket. Ganske lidt — men det bidrog til at gjøre ham populær. Hansen brød sig Fanden om Politik, og det lykkedes ham at faa de andre med.

Alligevel var der ingen rigtig Hjærtelighed over Deputationerne. Tante Parsberg var overstrømmende velvillig, og Traktementet var storartet. Der var ligefrem til at revne af Æde og Drikkelse, bemærkede en lille, mager Husmand. Men Kammerherren kunde ikke rigtig bekvemme sig til at trykke det »Venstrerak« paa Næven og gjorde sure Miner.

Jævne Folk har et skarpt Blik for, hvad der er vel ment, og hvad der kun er overfladisk, og et Par Gange var det nær revet ud. Men her hjalp Tante Parsbergs brede Humør og virkelig gode Hjærte. Havde det staaet til hende, havde hun ligesom i de gode, gamle Dage rendt omkring i Huse og Gaarde og set efter, hvad Folk fik til Middag, og skjældt ud, naar hun syntes, nogen fortjente det. Men i den senere Tid var hun for tidt bleven fejet af, og nu maatte hun holde sig til sine egne Enemærker. Viljen manglede hun ikke, men Tiderne var onde, og Agitationen havde været stærk der paa Egnen.

Det gik dog uden Disharmoni med Modtagelsen af Deputationerne, men Sølvbrudeparret drog et Lettelsens Suk, da de stive, vadmelsklædte Gjæster trak sig tilbage, efterladende en ram Lugt af Søndagsklæder, der trængte til Udluftning.

Hvad der nu stod tilbage, var idel Fryd og Glæde. Middagen var sat til Klokken halv sex præcis. Af Hensyn til det store

Antal Aftengjæster var Indbydelserne begrænsede til den allerintimeste Kreds, hvilket selvfølgelig gav Anledning til, at mindst en halv Snes Mennesker følte sig forbigaaede og dybt fornærmede.

Herredsfogden var rasende. Amtmanden var indbudt til Middagen, men han ikke. Han havde truet med ikke at komme til Aftenselskabet, men hans Frue, der havde faaet en ny Silkekjole i Anledning af Festen, og hans to Døtre, for hvem et Herregaardsbal var en Verdensbegivenhed, fik ham overtalt til at give sig. Men han gik omkring hele Aftenen og følte sig stødt og meddelte dette til enhver, der vilde høre det, hvad der dog ikke hindrede, at han morede sig ret godt, og desuden — hvorfor skulde han i Grunden lægge sig ud med Kammerherren?

Det var fastsat, at Middagen skulde være kortvarig og Talerne stærkt begrænsede. Men for Taler slap man alligevel ikke. Pastor Mikkelsen havde atter Ordet — denne Gang mildt verdsligt, med smaa, gudelige Ven-

dinger paa de passende Steder. Amtmanden dvælede ved Kammerherrens offentlige Virksomhed i et tørt, bureaukratisk Foredrag, og gamle Kammerherre Vind fra Paarup, der altid græd, naar han holdt Taler, afleverede nogle smukke Ord, medens Taarerne strømmede ned over hans rynkede Kinder, saa man skulde tro, han talte ved sin egen Begravelse.

Kammerherren, der var en fortrinlig Taler, takkede kort og lovede mere.

Klokken halv otte begyndte Vognene at komme rullende. Ekvipager af alle Arter, med Forspand af alle mulige forskjellige Typer. Elegante Landauere med fire, Kusk og Jæger, Char à bancs fyldte med unge, Præstegaards Wienervogne, graa af Ælde og knagende i alle Fuger, Vognmandskareter fra Kjøbstaden og solide Forpagtervogne med svære, ægte jydske Forspand. Avlsgaardens Stalde, Herskabsstalde og Gjæstestalde blev overfyldte. Selv i Kostalden stod Heste i Køernes Spiltouge. Vognene dannede ligesom en Artilleripark i Materialgaarden.

— Og Festen gik sin Gang. Tableauer, Kvadrille, Souper — alt som det skulde være. Elisabeth Parsberg slap nogenlunde godt fra Prologen og Pastor Mikkelsens svulstige, men velmente Vers. Elisabeth var endnu »Backfisch«, spæd og kantet og dertil holdt stærkt nede af sin Moders temmelig strenge Opdragelse, thi saa fordomsfri som Tante Parsberg var overfor fremmede, holdt hun dog skarp Justits i sit Hjem, og lille Elisabeth turde hverken gjøre Dit eller Dat og havde ikke altid gode Dage. Men hun var Husets Barn, og da Stemningen nu én Gang var festlig, blev Prologen modtagen med Begejstring, og efter Elisabeths versificerede Opfordring begav man sig ind Riddersalen, hvor — som det hed i Pastor Mikkelsens Rhytmer:

». . . en broget Flok af unge, samlet trindt
fra Nord og Syd, af høje og af lave,
vil hilse kjærligt paa det ædle Par,
der her i Danas underskjønne Have
har skabt et Bo, hvor Fred og Lykke
bygger . . .« o. s. v.

Og i Riddersalen dansedes Kvadrillen, der gjorde Balletmesteren stor Ære. Alt, hvad der kunde tænkes at have nogen som helst Forbindelse med Sølvbrudeparrets Liv: Jagt, Fiskeri, Kvægavl og Soldatervæsen, var repræsenteret og frembar sin Hyldest i sirlige *pas de quatres, pas de deux* og Gruppedanse. Om det saa var »Kosakkerne« fra Kammerherrens russiske Rejse, saa var de komne med og vakte stor Jubel.

Alle de kjønne unge Piger, der fandtes paa Egnen, var dresserede til at optræde som *corps de ballet*, og de friske, unge Ansigter og slanke Skikkelser tog sig nydelige ud. Herrerne var for Størsteparten Kavalleriofficerer fra Garnisonen, og de førte sig med megen Anstand.

Man naaede til Souperen, og saa begyndte Talerne. Det blev en næsten uendelig Række. Vinen løste Tungerne, og meget blev sagt, som godt kunde have været sparet. Meget Bavl og mange Skaaler. Opmærksomheden samlede sig først, da man fik at vide, at Winterfeldt havde faaet det Hverv

at holde den egentlige Festtale. Han var Egnens fineste Mand. Faa kjendte ham, men alle var imponerede af hans store Rigdom og de mange Historier, der var i Omløb om hans æventyrlige Liv og hans lange Rejser. Der var lydløs Tavshed, da han greb sit Glas og slog til Lyd:

»Mine Damer og Herrer! Vi er samlede paa den gamle Borg for at fejre vor Vært og Værtinde paa deres Sølvbryllupsdag. Jeg er stolt og glad over, at det er blevet overdraget mig at tolke Forsamlingens Følelser ved denne Lejlighed. Jeg gjør det med saa meget større Glæde, som jeg føler, at netop jeg staar i saa uendelig Taknemmeligheds-gjæld til dem, og at jeg derfor kan lægge en personlig Varme i mine Ord og give dem en Betydning udover det rent almindelige, udover det, som man plejer at sige ved en saadan Lejlighed.

Naar vi her paa Egnen — jeg taler paa egne og paa mine kjære Naboers Vegne — igjennem mange Aar har bevaret et godt og venligt Forhold til hverandre, saa skyldes

det i første Række det Ægtepar, hvis Sølvbryllup vi fejre i Dag. Vinderup har, saa langt jeg kan huske tilbage, været et Sted, hvor vi alle følte os hjemme. Som Børn tumlede vi os i den gamle Borgs mange Krinkelkroge og i Havens dunkle Gange. I den gamle Riddersal traadte vi Dansen, og i Mark og Skov strejfede vi paa Jagt med hverandre. Og Aarsagen, hvorfor vi kom til at elske dette Sted, var den, at vi her fandt Gjæstfrihed og Venskab hos Borgens Herre og Frue . . . De, kjære Tante, har bedre end nogen anden forstaaet at vinde de unges Kjærlighed. Deres Hjærte har banket varmt for os, og aldrig har Deres Ord saaret os, selv om De ofte har taget Bladet fra Munden og sagt os Sandheder, der var drøje at tage imod, især i de Aar, da vi følte os som voxede fra Formaninger og gode Raad . . . Og dig, kjære Onkel Julius, takker jeg for dit varme, usvækkede Venskab og din utrættelige Tjenstvillighed. Det er min Overbevisning, at saa længe der lever Folk iblandt os som jer, vil den

Solidaritetsfølelse, som betinger godt Naboskab, aldrig uddø. Saa længe vil der trives et godt, kammeratligt Forhold, der gjør Hjemmet kjært for os og bringer os til at søge tilbage dertil, selv om Skæbnen fører os viden om Lande og langt over Hav . . .«

Paa denne Maade fortsatte Taleren endnu en lille Tid, indtil han, under jublende Tilslutning, endte med det obligate Leve for Sølvbrudeparret.

Winterfeldt havde et kjønt og klangfuldt Organ, og Talen gjorde et fortræffeligt Indtryk trods de almindelige Vendinger, hvori den var holdt. Det vigtigste var, at det klædte den unge Lensgreve at tale.

Storsnudet Karl! brummede Herredsfogden, der ikke kunde lide Winterfeldt, vel nærmest fordi han bildte sig ind, at denne saâ ham over Hovedet, og tilmed var Herredsfogden nu én Gang i Krigshumør. Der var dog ogsaa dem, som mente, at Greven havde talt lovlig meget paa egne og Naboers Vegne og ikke taget tilstrækkeligt

Hensyn til de mange fra andre Samfundslag, som var nærværende.

Men der kom rigeligt med specielle Taler fra specielle Lag. Især vakte det en befriende Munterhed, da Ejler Parsberg, hvem Vinen efterhaanden var steget stærkt til Hovedet, paa de unges Vegne bragte — i humoristisk Form — en Tak, hvis mest humoristiske Moment bestod i, at Taleren, overvældet af Vin og Sindsbevægelse, sank ned paa en Stol midt i Talen.

Saa gav Tante Parsberg Signal til Opbrud, og man vendte tilbage til Dansesalen og de tilstødende Stuer, medens de ældre Herrer trak sig tilbage til Rygeværelset, og enkelte ivrige Spillere begyndte paa et Par Rubbere Whist.

Nu skulde Dansen først rigtig gaa løs. —

Erik havde havt Sophie til Bords. Parret var adspredt. De følte begge to, at nu vilde det ske. Han havde aldrig tænkt, at det kunde falde svært at faa saadan noget fra Haanden. Hun havde jo en langt lettere

Rolle. Hun skulde bare sige Ja, og der var ikke noget paa Jorden, hun hellere vilde.

Efter Souperen friede han.

Sophie var for sød og naturlig til at lade overrasket, og da Formaliteterne var overstaaede, gik det hele nok saa glat. Erik kunde ikke forstaa den Sindsstemning, han havde været i, før det var blevet afgjort. Nu var han i den syvende Himmel. Og det kunde han jo egentlig have været for længe siden. Paa Lissy tænkte han ikke.

Sophies Moder var Enke. Hun modtog glædestraalende sin Datters Meddelelse; men heller ikke hun blev overrasket.

»Endelig!« udbrød Tante Parsberg, da hun hørte det. »Naada, Børn, det var da en Guds Lykke, I fik det i Orden! Jeg vidste næsten ikke, hvad jeg skulde tro . . .«

Man blev enig om ikke at deklarere strax, da der var saa mange fremmede og uvedkommende Mennesker. Men selvfølgelig vidste alle et Par Minutter efter, hvad der var foregaaet, og hvor Parret kom hen, smilede man og hviskede og tiskede.

Sophie opsøgte Lissy. Hun var gaaet ind paa et af Gjæsteværelserne for at pakke nogle Smykker ind, som hun havde brugt i Tableauerne, og som hun under Souperen var kommen i Tanker om. Det var vist uforsigtigt at lade dem ligge fremme.

Da Sophie kom ind, stod Lissy med et pragtfuldt Collier i Haanden; det var af smaa Smaragder med en henrivende forarbejdet Laas af Emaille og en stor Brillant. Det var hendes kjæreste Smykke. Det var kjøbt i Paris og meget kostbart. Hun havde faaet det af Erik det Aar, de var paa Rejse sammen.

Sophie løb hen til hende og slyngede sine Arme om hendes Hals. Saa bøjede hun sin Mund tæt ind til hendes Øre og hviskede:

»Lissy — han har friet!«

»Til Lykke, kjære Barn!« sagde Lissy og kyssede hende paa Panden, medens hun smilede lidt vemodigt.

Hun tænkte paa sin egen Forlovelse. Den var foregaaet i det samme Hus, men

det forekom hende, at det var saa uendelig længe siden. Der laa saa meget mellem hende og den Tid. Hun huskede, at hun havde været ligesaa bevæget som Sophie — ligesaa opfyldt af underlige Tanker, som den unge Pige nu maatte være det.

Men Sophie elskede Erik Banner. Havde det været ham den Gang, saa kunde meget være blevet helt anderledes, end det nu havde formet sig for hende. Men alligevel syntes hun ikke, at hun følte nogen Sorg over det, der nu var sket. En Tid lang var det faldet hende svært at tilgive ham, at han havde svigtet hende; men saa forstod hun, at det maatte være saaledes. Deres Forhold kunde ikke vare længere. Det var forbi mellem hende og Erik — hun havde lovet sig det selv, og hun holdt Ord.

Hun kyssede Sophie, og idet hun halvvejs slængte det kostbare Smykke, hun holdt i Haanden, hen paa Bordet, slog hun sin Arm om Sophies Liv og førte hende hen til Sofaen, der stod midt paa Gulvet.

»Sæt dig ned, Barn, og fortæl mig, hvorledes det gik til?«

Ved Skinnet af de to flakkende Lys i Kandelabrene paa Toiletbordet sad de to Kvinder længe og smaasnakkede, medens Dansen gik i Salen, og Larmen trængte ind ad det aabne Vindue sammen med den friske Vaarluft.

Omsider rev Sophie sig løs og skyndte sig ned i Salen. Lissy blev alene tilbage. Hun pakkede Smykkerne ind, medens et Par store Taarer løb ned ad hendes Kinder. Hun kunde ikke blive Herre over sin Bevægelse, men kastede sig ned paa Sofaen og græd bitterlig.

Det var ikke af Sorg over Tabet af Erik, men over Livet, saaledes som det laa for hende, og over Tomheden i hendes eget Hjærte. Efter Sophies troskyldige Tilstaaelse følte hun den stærkere end nogensinde før.

Saa tog hun sig sammen, rejste sig og gik hen til Spejlet og førte Pudderkvasten let hen over Ansigt og Hals. Derpaa gik hun ned til de andre.

— Fakkeltoget blev meldt. Alle skyndte sig hen til Vinduerne og ned i Borggaarden. Som en lysende Slange nærmede Toget sig. Fakkelbærerne gik to og to. Faklerne var Muskedonnere — Engsiv, hvis Spidser var dyppede i Tjære, og som brændte med rødgule Flammer og udsendte tætte Røgskyer. Saaledes som Toget bevægede sig frem gjennem Avlsgaarden hen over Slotsbroen og gjennem Porten, gjorde det udmærket Virkning. Stadsmusiken var Dalbys; Smeden, Urmageren og to Svende gik i Spidsen og tudede af alle Kræfter i Blikinstrumenterne. Urmagerens Kornet skingrede gjennem Luften, og Smedens Tuba gjentog sit dumpe Bum-bum monotont, men taktfast.

I Slotsgaarden marscherede Fakkelbærerne op, og Skovfoged Madsen traadte frem og holdt en kort Tale, af hvilken Gjenlyden kastedes tilbage fra de gamle Borgmure. Saa blæste Kvartetten en Fanfare, og Faklerne sloges i Baal. Det brændte klart og belyste de festklædte Damer og Herrer i Vinduerne.

Kammerherren traadte frem paa Slotstrappen; han var i dette Øjeblik virkelig rørt.

»Tak, Børn — Tak for alt godt og for al den Kjærlighed, I har vist mig paa denne uforglemmelige Dag!«

Der lød begejstrede Hurraraab, og saa blev der baaret store Punscheboller frem, og mange Glas blev tømte paa Sølvbrudeparrets Velgaaende.

— Winterfeldt og Lissy stod i en Vinduesniche og saâ paa Toget.

»Det er underligt, hvor saadan en Feststemning sletter alle Disharmonier ud!« sagde han. »Folkene glemmer alt, hvad de mener at have Grund til at klage over til daglig Brug. Og det mærkeligste er, at de utvivlsomt virkelig føler den Varme, som de giver Udtryk i dette Øjeblik. Jeg er vis paa, at vor kjære Onkel Julius bliver berømt fra alle Sider i Aften, og alligevel har han dog aldrig været, hvad man kalder populær ...«

»Men Tante Parsberg da!« bemærkede Lissy.

»Ja, det er noget andet; Tante Parsberg er mere anlagt for det folkelige. Men det er dog Manden, den indkasserer den Hyldest, man bringer . . . Jeg er for Resten træt nu,« afbrød han. »Og De, Deres Naade . . . ?«

Han saâ paa hende; hun saa virkelig træt ud.

»Ja, en lille Smule anstrengt er jeg jo. Vi har gjort vor Pligt, begge to!« tilføjede hun smilende.

»Allesammen!« rettede han. »De glemmer Sophie og Erik!«

Det faldt ham i samme Øjeblik ind, at han vel ikke burde have nævnt de to; han havde gjort det uden at tænke derover.

»Sophie og Erik!« gjentog Lissy. »De har vist ikke Tid til at være trætte; nu begynder Livet først rigtig for dem . . .«

De stod et Øjeblik uden at tale og uden at se paa hinanden, tilsyneladende optagne af Fakkeltoget nede i Slotsgaarden. Saa vendte Lissy sig pludselig om og rakte ham Haanden.

»De har lovet mig Deres Venskab, Winterfeldt, og jeg tager Dem paa Ordet . . .«

Han bøjede sig ned og kyssede hendes Haand. Lidt varmere, end det var strengt nødvendigt for at markere Venskabet.

Efter Fakkeltoget brød man op, og lidt efter lidt rullede Vognene frem.

Da alle var borte, gik Kammerherren hen og kyssede sin Kone.

»Det var en dejlig Dag, Augusta!« sagde han. »Men Gud være lovet, at der er fem og tyve Aar til næste Omgang!«

VIII.

Det var blevet Efteraar. Fra Havet strøg Vinden ind over Brinkerne gjennem Granernes Læbælte, gjennem Ungskovens tætte, endnu løvede Toppe og ind mellem Bøgenes hvidgraa Stammer.

Løvet gulnedes, og Bladene begyndte at falde, først et hist og her, saa i smaa, lette Flokke. Naar Solens Straaler faldt paa Løvskoven, tændte den et Farvespil fra det mørkeste grønne til skinnende gult, blandet med Rønnens røde Bær. Granskoven stod uforandret med sine Naale, kun var dens Farve bleven mørkere, og de brune, visne Naale fra det foregaaende Aar faldt af lidt efter lidt.

Vildtet fældede sin gyldenrøde Sommerdragt, og under denne viste sig Vinterens mørke Pels, der beskyttede ved at smelte sammen med Stammernes og Løvets Farve.

— Lissy gik op imod Strandvængerne, tværs over Baastrups Nørremark, der grænsede op til Havreholms Jorder.

Paa Baastrup var der tomt og stille. Erik havde holdt Bryllup med Sophie, og nu var de rejst sydpaa.

Hun følte sig noget ensom uden Naboerne. Jørgen var altid ude efter Høns; han blev borte flere Dage ad Gangen, og for Øjeblikket var han rejst over til en Slægtning paa Fyen for at skyde Harer paa Smaaøerne.

I Løvfaldstiden stemmes Sindet til Alvor, Tankerne blive sørgmodige, Livet føles tungere og Døden nærmere — især af den, som er ensom.

Vinden strøg ind imellem Trætoppene, og de gulnede Blade hvirvledes først som Fnug lidt op ad, men dalede derpaa hurtig ned mod Jorden og lagde sig i smaa Hobe

paa Skovbunden, hvor kun faa grønne Straa og enkelte Smaablomster kiggede frem, og de smaa Hobe blev større og større, indtil de tilsidst dækkede hele Skovbunden med et gulbrunt Tæppe.

Lissy gik i sine egne Tanker, triste, sørgmodige Tanker. Saa hørte hun pludselig en Lyd — et Raab, som kastedes tilbage af Ekkoet og rullede frem mellem Skovene. Et stærkt, klangfuldt Raab, der lød som en Udfordring til Kamp. Derpaa fulgte endnu et, ligesom nærmere, stærkt og tydeligt — Kronhjortens Kampraab.

Naar Efteraaret kommer, er Hjortens Gevir fejet og stærkt, og Dyret selv kampivrigt og modigt. Saa er det en farlig Sag at møde den alene i Skoven ved Aftentid, og selv Skytten holder ikke af at færdes ubevæbnet paa de Steder, hvor Hjorten gaar i Brunsttiden. Der fortælles om Folk, der sent paa Dagen er blevne overfaldne og ilde tilredte, ja endogsaa dræbte af den vilde Kronhjort, hvis Vej de har krydset.

Lissy standsede. Hun var modig og vant til at høre Hjortenes Kalden, men hun kjendte ogsaa Faren og vilde ikke unødig udsætte sig for den.

Raabet lød igjen. Hun gik hen til Skovens Udkant, hvor der var en Stente, fra hvilken man kunde se ud over Marken, og der saâ hun, i fem hundrede Alens Afstand ude paa Engen ved Skovbrynet, Kronhjorten, der kaldte.

Det var et prægtigt Dyr, en Tolvender, med et herligt Gevir. Farven var mørk, usædvanlig mørk, Hovedet havde den kastet tilbage, og den udstødte sit kraftige Brøl med sit Brysts og sine Lungers fulde Styrke. Brunstkrøllen paa Halsen var stærk og tydelig, og Haarlaget om Bringen tæt som en Manke.

I Skovbrynet tittede Hindene og Smaldyrene spejdende frem, idet de holdt sig i Afstand fra den kaldende Hjort.

Solen stod lavt paa Himlen, men det var endnu lyst. Ungskoven laa som en tæt Baggrund for Scenen. Alt var stille. I det

fjærne ringede Dalby Kirkeklokker til Solnedgang. Ensformigt lød det —Ding—dang —Ding—dang.

Saa hørtes langt borte fra et andet Raab. Først fjærnt og utydeligt, men derpaa kom det nærmere — langtrukkent svarende. Hjorten lyttede, lagde Hovedet tilbage og brølede endnu stærkere, endnu mere udfordrende.

Hindene kiggede nysgjerrigt frem gjennem Skovbrynet, nogle af de modigste vovede sig ud paa Engen, spejdende og lyttende.

Saa fortsattes Vexelsangen. Jeg kommer, jeg kommer! lød det fra Skoven. Jeg venter, jeg venter! klang det fra Engen.

Lissy stod som fasttryllet til Stedet, med tilbagetrængt Aandepust, ventende og spejdende.

Inde fra Løvskoven traadte endnu en Kronhjort, langsomt og majestætisk, ud paa Marken. I Skovbrynet bøjede den Halsen bag over og kastede sit Svar ud over Marken: Her er jeg!

Dyrene nærmede sig hinanden; de sænkede deres Hoveder med den stolte Krone og bøjede Panderne mod hinanden. — Kampen begyndte.

Hindene flokkedes om dem, modigere og mere interesserede, efterhaanden som Kampen bølgede frem og tilbage. Modstanderne var hinanden jævnbyrdige. Skummet stod fra dem som Skyer og fløød ned ad deres Bringer. De kæmpede tavst. Saa skiltes de — brølede og gik løs paa hinanden igjen, kæmpende med dødeligt Had og med Anspændelse af alle Kræfter.

Lissy stod stadig paa det samme Sted og stirrede paa Kampen — ligesom hine Vestalinder, der med fremstrakt Hals fulgte Gladiatorspillet og i aandeløs Tavshed ventede paa det Tidspunkt, da Dødsdommen *pollice verso* skulde udtales over den besejrede.

Sære Tanker løb gjennem hendes Hoved. Saaledes kæmper Dyret for Kjærlighedens Løn, kæmper med Opbydelsen af alle sine Kræfter, af al sin Formaaen. Hensynsløst

sætter det Livet ind derpaa, vel vidende, at Sejren venter den stærke — Døden den svage.

Kunde hun selv have staaet saaledes, staaet som Sejrens Løn, og set paa, at Mænd havde kæmpet om hende.

Men saadan skulde det ikke være. For hendes Skyld havde ingen kæmpet. Den, der ejede hende med fuld Ret for Alverden, var hende ikke værd, og han havde roligt ladet en anden tage hende. Og denne anden, hvem hun sikkert en Gang havde havt kjær, han havde forladt hende, og hun havde knapt følt Sorg derover, kun en grænseløs Tomhed, fordi ogsaa dette Baand var bristet. Heller ikke da havde der været nogen Kamp hverken for ham eller hende. — —

Den sidst ankomne Hjort lod til at skulle sejre. Hun saâ, hvorledes Schweissen fløđ ned ad dens Modstanders Bringe, hvorledes Skummet piskedes paa dens Hals, og dens Knæ mattedes. Hindene trængte sig sammen. Det var Hjærteblod, der fløđ.

Hendes eget Hjærte følte sig saaret — gjorde ondt. Tusind Gange hellere saares i aaben Kamp og falde med Ære end forbløde i Tavshed, uden Kamp, af indre Saar, som Kulde og Forladthed slog. —

Nu led det mod Enden. Kampen maatte snart være forbi. Den sidst ankomne gik stærkere paa; en Gang imellem kastede den Hovedet tilbage som for at se, om Modstanderen ikke vilde falde. Sejren var den vis og Lønnen med den.

Da lød der et Skud. Et skarpt Knald smældede fra Hegnet. De kæmpende skiltes, som om Lynet var slaaet ned imellem dem.

Sejrherren sprang frem i lange Spring, med Hovedet strakt frem og Bugen langs Jorden, lynsnart hen over Marken, med susende, voldsom Hast, glemmende Sejren og Lønnen. Tre hundrede Alen fremme standsede den pludselig, vaklede et Øjeblik og sank om, stille, uden en Lyd — den havde Kuglen paa Bladet.

Ved Skuddet spredtes Hindene som Avner for Vinden og forsvandt i Skoven, hvorhen

den anden Kæmpe fulgte dem med Opbydelse af sine sidste Kræfter.

Der gik et Sæt gjennem Lissy. Skuddet, Flugten og Hjortens Fald uden Dødskamp — alt var forløben i faa Sekunder.

Død i Sejrens Øjeblik, da Lønnen var den sikker — død i sin fulde Kraft og i sine stolteste Tanker. Hun pressede Haanden mod sit Bryst:

»Saadan kunde jeg ønske mig Døden!«

Solen var gaaet ned, og det var alt det, hun kunde kjende Jægeren, der sprang frem fra Skoven for at gaa hen til det faldne Vildt.

Det var Winterfeldt.

Lissys første Tanke var at smutte bort, ikke vise sig for ham; men saa følte hun sig usikker; det var maaske dog alligevel bedst at faa Følgeskab.

Krisen var overstaaet; hendes Hjærte slog roligt. Hun strøg sig med Haanden over Panden som for at jage de sidste, tunge Tanker bort og gik saa frem over Marken.

Winterfeldt standsede. Hjorten var forendt; han havde strax set, at den havde Bladskud. Skytten kom løbende efter ham; han gav ham sine Ordrer og gik derpaa hurtigt Lissy i Møde.

»Hvor kunde De gjøre det!« sagde hun. »Hvorfor skød De ikke den besejrede?«

»Fordi jeg ikke selv kunde ønske mig en smukkere Død end Døden som Sejrherre,« svarede han.

Det slog hende, at de havde havt den samme Tanke. Hun gav ham Haanden.

»Det er sjældent at se Dem paa disse Kanter. De svigter Deres Løfte til mig fra i Sommer . . .«

»Jeg havde lovet Erik at skyde en Hjort, og jeg har adskillige Gange kjørt forgæves. Endelig i Aften hørte jeg Kalden og skyndte mig herned — lige tidsnok.«

De havde nærmet sig det faldne Dyr. Winterfeldt talte Enderne — tolv.

»En god Tolvender!« Han tog om Geviret og løftede Dyrets Hoved i Vejret. Øjnene var brustne, og Tungen hængte ud

af Munden. Saa slap han sit Tag, og Hovedet slog dumpt mod Marken.

»En god Tolvender!« gjentog han.

Lissy saâ endnu en Gang vemodigt paa den faldne Sejrherre; derpaa lod hun ligesom i Fortsættelse af sine Tanker Blikket glide over paa Jægeren. Han saâ udmærket ud i sin engelske Jagtdragt, der havde Skovens ubestemmelige Farve. Hans Ansigt var endnu præget af Spændingen og det hastige Løb.

De fulgtes ad op ad Bakken; hans Pürschvogn kom i det samme til Syne i Skovkanten.

»Jeg skal kjøre Dem hjem,« foreslog Winterfeldt. »Det bliver mørkt, og der er dog en halv Mil at gaa; De maa jo følge Landevejen.«

Hun nikkede. De gik et Stykke Vej tavse ved Siden af hinanden. Saa spurgte han:

»Har De hørt fra Banners?«

»Ja, jeg havde forleden Brev fra Sophie. Hun er henrykt; nu er de i Venedig. Gondoler og Maaneskin.« Hun smilede.

»Det er underligt nok,« bemærkede Winterfeldt. »I Venedig er det altid Maaneskin. Jeg har aldrig hørt San Marco nævne uden i Forbindelse med Fuldmaane, og kuriøst nok har jeg selv set den to Gange i det herligste Maaneskin . . .«

»Skal De ikke se den tredie Gang i Selskab — ligesom Erik . . .«

Hun standsede pludselig, lidt flov over den fade Bemærkning.

Winterfeldt saa op og rystede paa Hovedet.

»Min Tid er ikke inde endnu . . .«

»De vil maaske kæmpe for Deres Hjærtenskjær som Hjorten derhenne . . .« Hendes egen Tanke randt hende i Hu.

Han forstod hende ikke.

»Kæmpe — hvad mener De?«

»Aa, intet . . . det var en Tanke, der kom, da jeg stod og betragtede Kampen, som De afgjorde saa brat.«

»Saa De ogsaa Kampen? . . . Jeg kunde ikke skyde strax. Jeg stod længe og glædede mig ved det sjældne Syn. Jeg glemte næsten min Jægernatur, og det er Bevis paa, hvor

stærk den er, at jeg dog omsider skød. Det ligger os i Blodet. Bagefter forstaar man ikke, at man har kunnet det; men i selve Øjeblikket vilde ingen menneskelig Magt kunne holde mit Skud tilbage . . .«

»Jeg ved nok, at De er en vældig Jæger,« sagde Lissy.

»Vældig Jæger!« gjentog han. »Aa nej, Deres Naade; men Jæger er jeg. Jeg elsker Jagten, fordi den fører os Mennesker tilbage til de Tider, da Kampen for Livet laa for os, Kampen for Føden og mod truende Farer. Jeg elsker den ogsaa, fordi den fører mig ud i Naturen og giver mig Lyst til at strejfe om mellem Buske og Træer og gjøre mig fortrolig med Dyrenes Liv, frede dem, naar de trænger til Fred, og jage dem paa de Tider, de skal jages. Det er ikke blot den større eller mindre Fare, der giver Jagten dens Spænding. Det er herligt at jage Snepper i vore hjemlige Skove, ligesaa herligt som at jage Gemser mellem vilde Klippeskrænter og dybe Svælg eller Tigere paa Elefantens Ryg i Junglekrattet. Overalt

er det det samme Krav, der stilles: det sikre Øje og den rolige Haand; men fremfor alt Kjendskab til Vildtet og dets Vaner og til Egnen og Stedet, hvor der jages . . .«

»Har De jaget Tigere?« spurgte Lissy.

»Ja, en eneste Gang,« svarede Winterfeldt. »Det var ganske interessant, men Apparatet svarede ikke til den Fare, som var forbunden med Jagten. Tre hundrede Mand om en eneste Tiger, der var cerneret i et Sivkrat og joges ud med Brande. Det var værst for Klapperne. Der gik to af dem i Løbet den Dag, fordi de troede, at Tigeren havde faaet nok, og nærmede sig for rask. Et Slag af dens Pote, og de to Mænd var som revne op af en Granat. Det saâ stygt ud. Men vi andre sad ligesaa lunt oppe paa vore Elefanter som i Bedstemoders Kakkelovnskrog . . . Nej, det er ikke Faren, der giver Jagten sin Tillokkelse . . .«

De havde naaet Vognen. Ved Havreholm bad Lissy Winterfeldt gaa ind med og blive til Middag. Hun undskyldte paa Forhaand Serveringen; hun var ene hjemme.

Han tog med Tak mod Tilbudet. Han vilde gjærne sidde og snakke med hende i Ro og Mag; det var saa længe siden, de rigtig havde talt sammen.

Middagen gik under behagelig Smaasnak. Børnene kom ind ved Desserten og hilste ceremonielt. Winterfeldt syntes, de saâ en Smule forskræmte ud; der var ingen Humør i dem. Lissy lod ikke til at interessere sig overdrevent for dem, og de blev sendt tidlig i Seng.

Kaffen blev drukket i Lissys Kabinet, og der sad de og talte om ligegyldige Ting.

Pludselig kom Jens Kusk styrtende ind i Værelset med alle Tegn paa den højeste Ophidselse.

»Deres Naade — Dalby brænder!« meldte han.

De foer op begge to.

»Spænd for min Vogn!« befalede Winterfeldt. »Jeg maa derned!«

Lissy vilde med, og faa Minuter efter gik det, saa hurtigt Hestene kunde trække, ad Dalby til.

Vejen var ikke til at tage fejl af. Flammerne slog op fra de brændende Huse som fra et mægtigt Baal, der lyste op i Miles Omkreds, og Vinden bar Brandlugten hen over Egnen. Branden saâs saa meget stærkere, som det var usædvanlig mørkt i Vejret. Himlen var skyfuld, men Vinden ikke synderlig stærk. Det var heller ikke koldt. Mild Efteraarsluft, som det kan være herhjemme.

Det brændte for Alvor i Dalby.

Ilden var opstaaet i Smedien, og derfra havde den forplantet sig til to straaklædte Huse, som laa tæt derved. Forvirringen var paa sit Højdepunkt. Smedien var nedbrændt, og fra Grunden slog Flammerne op om de sammenstyrtede Rester, medens forkullede, glødende Bjælker stak op som Arme, der straktes i Vejret.

Her var intet at gjøre.

Sommeren og Høsten havde været knastør, og Vand var der kun at faa i Søen, der laa en halv Fjerdingvej borte fra Brandstedet.

De kjørte med Vandvogne og Tønder, men de var sprækkede af Tørken, og det meste Vand løb ud, inden de naaede Brandstedet. Sprøjten fra Havreholm var utæt og skyllede Masser af Vand ud over Sprøjtefolkene, hvorimod kun meget lidt fandt Vej til Ilden. Baastrup-Sprøjten var kommen lovlig sent og blev daarlig betjent. Der var hverken Orden eller Kommando.

De brandlidte løb forfjamskede og forvildede omkring, slæbte de unyttigste Ting ud af de brændende Huse og glemte, hvad der havde Værdi. Alle skreg og raabte i Munden paa hverandre. Kvinderne jamrede sig, og Børnene stod med stirrende Øjne, ligesom stivnede i Forbavselse. De kom bærende med en gammel, værkbruden Kone, der havde boet Nabo til Smedien, og hun gjentog i én Uendelighed de samme Ord, medens hun vred sine magre Hænder: »Aa, Herregud, aa Herregud!«

Winterfeldt sprang hurtig af Vognen.

»Der er Lensgreven!« lød det som en Mumlen mellem Folkene, der stod og gloede,

skjønt Flammerne greb mere og mere om sig, og Gnisterne røg omkring og faldt ned som en tæt Regn.

Nu brændte tre Huse. Winterfeldt tog Kommandoen.

»Lad brænde, hvad der nu brænder!« raabte han. »Og kom med mig!«

Sprøjten fra Baastrup blev stillet hen ved det fjerde Hus, der tilhørte Byens Træskomand, og det holdtes stadig under Vand. Vandvognene blev dirigerede frem og tilbage, og der blev hidskaffet vaade Lagener til at brede over Straatagene. Skytten Arthur fra Baastrup var kommen til, og da han var bekjendt for at kunne klatre som en Kat, beordredes han op paa Taget sammen med et Par raske Folk. Det gjaldt om at handle hurtigt for at kunne begrænse Ilden.

Nu mærkedes det, at der var kommet Orden i Kommandoen. Winterfeldt stod, belyst af Flammeskæret, i Centrum af Brandstedet, rank og spænstig, med Øjet allevegne og uddelende sine Befalinger i en klar og

præcis Tone. Folkene arbejdede, saa det var en Lyst.

Sprøjten fra Baastrup dængede det tredie brændende Hus til med Masser af Vand. Vandvognene svingede op, den ene efter den anden. Brandfogden havde faaet Ordre til at tage sig af Vandforsyningen; nu gik det med Præcision, og Vandet havde efterhaanden gjort Vognene tætte. Murere og Tømrere blev kaldte frem af Flokken og beordrede til at klatre op i det tredie Hus, hvor de kunde komme til for Flammerne, og der lød tunge Slag mod Murene, som kort efter faldt sammen med et Brag. Dermed var Ilden snart afgrænset, idet den hæmmedes af Skranker, som den ikke kunde bryde.

Lissy stod og saâ til. Koner og Børn flokkedes om hende og talte i Munden paa hinanden, om hvordan det var gaaet til, hvor forfærdeligt det var, og hvor skrækkeligt for dem.

Men Lissy hørte ikke paa dem; hun saâ hele Tiden paa Winterfeldt, saaledes

som han stod der i Flammeskæret, saa myndig og urokkelig sikker.

Der var to gamle Mænd, som ogsaa stod og saâ til, ude af Stand til at kunne hjælpe. Hun hørte, at de talte om ham.

»Lensgreven staar der, som om han havde været Brandmajor alle sine Dage!« bemærkede den ene.

»Ja, ser du, Søren,« svarede den anden; »der er Tømmer i de Karle oppe fra Knudstrup. Han er ud af en god Stamme, han. Den gamle Excellence, som de kaldte ham, var ogsaa saadan en Karl, og den unge her er falden ud efter Fa'eren . . .«

Branden dæmpedes. De først antændte Huse brændte ned til Grunden; det tredie laa i Ruiner, men videre naaede Ilden ikke. Endnu ulmede det i Grunden, og Røgen slog af og til op fra Bunker af forkullede Bjælker; men Faren var overstaaet.

Winterfeldt satte Vagtposter af og indskærpede dem den yderste Agtpaagivenhed. Derpaa gik han hen til Lissy og sagde smilende:

»Nu tror jeg, at jeg kan nedlægge Kommandoen . . . De fryser — ikke sandt? Lad os se at komme afsted . . .«

Han kaldte paa Brandfogden og en af de ældre Husmænd og gav dem en rund Sum til Folkene, for at de kunde holde sig varme, sagde han. Og derpaa steg han og Lissy til Vogns.

Der sprang en Mand op paa en Grusbunke og svingede med Hatten.

»Lensgreven skal ha'e et Hurra, Folkens!«

Det rungede gjennem Luften i alle Tonarter, ligefra den dybeste Bas til Drengenes skingrende Diskant.

»Hurra for Lensgreven!«

Saa kjørte de tilbage til Havreholm.

— Der blev serveret The, og da den var drukket, vilde Winterfeldt afsted. Men Lissy bad ham blive.

Hun var underlig nervøs. Dagens Indtryk havde været hende for stærke; hun var

bange for at være alene, bange for sig selv og sine Tanker. Hun syntes, at Winterfeldts Nærværelse virkede velgjørende paa hende; at hun følte sig tryggere, saa længe han var der. Paa en vis Maade. Thi hun følte sig usikker ogsaa overfor ham. Hun beundrede hans Styrke og den Magt, der ligesom udstraalede fra hans Person og tvang alle ind under hans Vilje. Det forekom hende, at hun selv maatte bøje sig ind derunder, og at det var derfor, hun paa én Gang var bange for ham og dog følte sig tryg i hans Nærhed. Mon han selv kjendte den Magt, han besad? Mon han anede, at han kunde byde, og at hun maatte adlyde?

»Bliv lidt endnu,« sagde hun. »Jeg er saa bange ved at være ene.«

Han smilede.

»Er De bange? Her er da ikke nogen Fare!« — Han saâ paa hende. Hendes Bryst bevægede sig hurtig, hendes Kinder blussede, og hendes Øjne lyste med en underlig, feberagtig Glans.

»Er De syg, Kjære?« spurgte han bekymret.

Hun tog sig med Haanden til Brystet og ligesom gjorde Vold paa sig selv for at synes mere rolig.

»Nej, jeg er ikke syg,« svarede hun — »blot saa underlig urolig. Bliv ikke vred over min Taabelighed! Sid blot og snak lidt, saa er jeg vis paa, at det strax gaar over . . .«

»Kjære Lissy,« sagde han — det var første Gang, han nævnede hende ved hendes Fornavn — »jeg har jo lovet at være Dem en trofast Ven.« Han gik hen til hende og tog hendes Haand. — »Vær nu oprigtig mod mig. Sig mig, hvad der fejler Dem! Har De Sorger, saa betro dem til mig. Tal til mig som til en god Ven, og hvad jeg kan gjøre, det skal jeg gjøre — alt, hvad der staar i et Menneskes Magt . . .«

Hun saâ op. Hans Blik hvilede paa hende med et deltagende, kjærligt Udtryk — men dog mest deltagende.

Hun følte det som et Stik i Hjærtet: det var Deltagelse, hun indgød. Den Gang, Erik var kommen hende til Hjælp, var det ogsaa Deltagelse eller Medlidenhed, der fra først af havde kaldt hans Kjærlighed til Live. Og nu — hun læste tydelig Deltagelse i hans Blik.

Hun rev sin Haand løs og rejste sig op i sin fulde Højde. Skjøn var hun, som hun stod der i sin tarvelige Hjemmedragt, med det gyldenbrune Haar slynget som en Krone om Hovedet. Hvert af hendes Træk var præget af dyb Bevægelse, og de vidunderlige Øjne med deres skiftende Udtryk lynede som i heftig Vrede. Hun raabte Ordene ud, helt ude af Stand til at beherske sig.

»Medlidenhed og Deltagelse! Som om jeg trængte dertil! Venner — gode, kjærlige Venner, der vil gjøre for mig alt, hvad der staar i deres Magt — ja, alt hvad et Menneske kan gjøre — alt, uden det eneste, som jeg tragter efter og begjærer! Blive elsket med den store, rige, salige Kjærlighed, som er Livets eneste Lykke, den, jeg har

higet efter med hele mit Sind, men aldrig fundet . . .«

Hun drog dybt efter Vejret.

»Nej, aldrig fundet! Jeg bare troede at kjende den, men maatte skuffet trække mig tilbage som et saaret Dyr for at skjule min Skam og mit Nederlag. Og saa søge Tilflugt i Kampen for at bevare Skinnet, al den ydre Herlighed, Position, Stilling og alt det tomme Flitter, som ikke er en Tanke værd . . . Men Kjærligheden, den store, dybe Kjærlighed, som jeg kunde give Livet for — den har jeg aldrig fundet, og den finder jeg aldrig — aldrig . . .«

Hun havde spændt sine Kræfter over Evne og var ikke længer Herre over sig selv; hun kastede sig ned i Lænestolen og gjemte Ansigtet i sine Hænder.

Det voldsomme Udbrud gjorde Winterfeldt urolig. Det kom saa uventet og med saa ustyrlig Heftighed. Hvad skulde han gjøre eller sige? Banale, trøstende Ord — det kvalmede ham allerede at tænke derpaa. Tage hende i sine Arme og kysse hendes

Taarer bort — lyve en Kjærlighed, som han paa Bunden af sit Hjærte ikke følte?

Han burde være Herre over sig selv og ikke lade sig rive med mod sin Vilje. Det vilde være uhæderligt at misbruge den Lejlighed, der gaves ham, og det vilde være en Synd mod hende, der var ulykkelig. Han tvivlede ikke et Øjeblik paa Lissys Oprigtighed og paa den dybe Mening, der laa i hendes Ord. Han forstod, at de kom fra Bunden af hendes ensomme, lidende Hjærte, og han vilde saa inderlig gjærne have været den, som kunde hjælpe. Men hvad kunde han gjøre! Han gjentog det for sig selv: Tage hende i sine Arme og kysse hendes Taarer bort. Det var den eneste Trøst, han kunde yde.

Og det gjorde han, fordi Livet selv er stærkere end vi og alle vore gode Forsætter.

Lissy saâ op paa ham gjennem Taarerne, og da hun følte hans Kys paa sine Øjne og sin Pande, rakte hun ham sine varme, bræn-

dende Læber og slyngede sine Arme om hans Hals.

»Har du mig kjær?« hviskede hun; »er det Kjærlighed og ikke Medlidenhed? Sig, at du elsker mig — elsker mig for min egen Skyld, ikke fordi du ser, jeg er bedrøvet, men fordi du skal og du maa . . .«

Og da hendes Hjærte bankede mod hans, glemte han alt andet og troede, at han følte som hun, og at det virkelig var den store Kjærlighed, der vældig og uimodstaaelig gjorde sin Ret gjældende.

IX.

Winterfeldts Arbejdsværelse var den fornemste Stue paa Knudstrup.

Egepaneler klædte Væggene i Mandshøjde, og op til Loftet var de dækkede af Gyldenlæder, der var sort af Ælde. Loftet bares paa Kryds og Tværs af stærke, mørke Egetræs Bjælker, hvoraf hver eneste Tomme var hugget i Knudstrup Skove. Slottet var bygget i Adelens sidste store Tid herhjemme, under Frederik II, og stod, ligesom det den Gang var bygget, af røde Sten med Sandstens Ornamenter og takkede Gavle med sære Karnapper og Porttaarne.

Der gik Sagn om, at det var bygget omkring Stammen af en vældig Eg, og af denne

havde den kunstfærdige Bygmester dannet et Skab, der naaede fra Værelsets Gulv til dets Loft og var inddelt i store og smaa Afdelinger. Underfulde Ornamenter dækkede Dørenes Fyldinger, og Søjlerne var fantastiske Figurer i massiv Renaissance. Ikke to Ornamenter var ens; der var en Uendelighed af skabende Aand, af Snille og Kunst nedlagt i hvert Blad og hver Sky, hvor hvert Snit var gjort med en Mesters Haand. Øverst oppe var der dannet en mægtig Gavl, og i Gavlen sad Bygherrens Vaaben: to springende, kronede Løver, og ved Siden af hans Hustrus: tvende Væselhorn bøjede over mod hinanden.

Sagnet fortalte videre, at dette kunstfærdige Skab havde kostet Bygmesteren Livet. Som det oftere berettes fra den Tid, havde Bygherren ladet ham dræbe, for at Hemmeligheden med Skabets skjulte Rum kunde dø med ham og forblive ukjendt af alle andre end Slotsherren og hans Efterkommere.

Saaledes gik Hemmeligheden i Arv fra Fader til Søn, medens Borgen stod urokket

gjennem de skiftende Tider. Borgen blev staaende, og Slægtens Ældste sad stedse i Kongens Raad og blandt Rigets første Mænd, ogsaa da Adelsvælden blev brudt, og Enevoldskongerne kaldte Lykkeriddere ind fra Tyskland og adlede deres Lakajer.

Det kunstfærdige Skab dannede Endevæggen i det store Arbejdsværelse. Husets gamle Tjener fortalte, at dybt nede i Kjælderen stod endnu Stødet af den mægtige Eg, om hvilken Borgen var bygget, og hvoraf Skabet var tømret og skaaret.

Paa Væggene hængte Portræter af Slægtens betydeligste Mænd i mørkgyldne Rammer, og over Døren var ophængt et kæmpemæssigt Gevir af en Attenender — den samme Hjort, som for to hundrede Aar siden havde givet Borgens Herre Ulivssaar under en Jagt i Knudstrup Skove. —

Winterfeldt sad i en af de brede, lave Stole, der var skudt hen i Hjørnet mellem Døren og Vinduet, og hvorfra han kunde se ud over Haven og Parken. Efteraaret var slaaet om i sit onde Lune. Vinden piskede

Vandet i Slotsgraven og løb Storm mod Borgens tykke Mure, saa Vinduerne klirrede, og Vindfløjen drejede sig hvinende omkring.

Det var Dagen efter Mødet med Lissy, og Winterfeldt tænkte paa det uventede og uforklarlige, der var sket. Han havde før taget Kvinder i sin Favn og mærket Rusen i sit varme Blod. Men aldrig som denne Gang. Der var hændet ham noget ud over det sædvanlige, noget, som han ikke havde været Herre over.

Men sket var sket, og det hjalp ikke at ofre det unyttige Tanker. Det var Fremtiden, det gjaldt. Han kom til at tænke paa sin Samtale med Erik paa Baastrup hin første Dag efter hans Hjemkomst. Han havde talt mange varme og forstandige Ord til Vennen, og Erindringen derom fik ham til at smile lidt bittert. Nu sad Erik lunt i det, lunt inden Døre, i Tugt og Ære med sin legitime Kjærlighed og skjønne Fremtidsudsigter. Nu var det h a m, der var ude i det uvisse — og tvivlsomme.

»Hvis du elsker mig, saa kommer du igjen, og saa skilles vi aldrig!« Det var de sidste Ord, hun havde sagt, før han gik.

Det var altsaa Fremtiden, som hun havde vist ham Vejen til. Skulde han da opsøge hende igjen, tage hende i sine Arme ligesom igaar og tømme Bægeret til Bunden for siden hen at slænge det bort, naar Druen var drukket og Rusen dunstet bort?

Hun havde bedt ham skjænke hende sin Kjærlighed for evige Tider! . . . Evige Tider! Men Tid er jo kun Tid for os dødelige . . . Eller skulde han standse, medens han endnu kunde det, uden saarende Ord, uden endnu større Ydmygelse for ham eller hende, end der vilde være efter dette deres første og eneste Møde.

Han sad længe og grundede, ligesom Borgens gamle Herrer havde siddet i det samme Værelse, naar de lagde Planer om Leding eller Fred. Han tænkte klogt og roligt, støttede sig til Erfaringer, bøjede af for forstandige Hensyn og Indskydelser og Ærens Bud.

Han vidste, at det var en Rus, og naar den opløste sig og svandt bort i Taager, saa kom Smerten og Uviljen og maaske Skammen.

Han kjendte hende ikke tilstrækkeligt. Var hun en Kvinde med varmt og hastig rullende Blod, for hvem Elskov var Livets højeste Lyst, der elskede for Kjærlighedens Skyld og favnede uden Tanke for andet end Favntagets Sødme? I saa Fald skulde han tage hende i Favn, glemme Nutid og Fremtid og skjænke hende den Lykke, hun attraaede. Men hvis det nu ikke var saaledes. Hvis det ikke var Trangen til Elskov alene, men om der var Følelser, som bundede i Dybden af hendes Sjæl, en Kjærlighed, hvis Maal laa over Øjeblikkets Glæder og higede efter at dele Livet, i Smerte eller i Glæde, med den Elskede? Ja — saa maatte han raabe sit Holdt, før det var for silde, thi saaledes var hans Kjærlighed ikke. Og mellem ædelt Folk skal bydes lige Kaar.

Endnu vidste han det ikke, men han

vilde snart faa Vished enten for det ene eller det andet.

Kom hun til ham, naar han tøvede, og bredte sine dejlige, hvide Arme ud mod ham — ikke som den første Gang i en Drøm eller en Rus, men bevidst og fuldt vidende, hvad hun gjorde — saa tog han hende og takkede sin Skæbne for den Lykke, den bød ham. Men kom hun ikke; stængede hun sig inde og ventede paa ham, først med Frygt og Bæven, saa med Vrede og Sorg og tilsidst med isnende, angstfuld Smerte . . . saa maatte hun vente, vente til evige Tider; for hans Elskov var ikke som hendes. — — —

Høstvinden jog gjennem Buske og Trær, snoede sig om Taarne og Karnapper og tog djærve Ryk i Borgens Tag og Fløje. Han blev siddende rolig og tankefuld og lagde Planer for sit Liv, allesammen i Overensstemmelse med Ærens Bud, saaledes som de føles af den, hvis Vilje er stærk, og hvis Hoved er klart og klogt.

Pludselig blev han skræmmet op ved en vældig Larm som af et tungt Legemes Fald. Han foer op. Et Par Skridt fra ham laa det store Gevir af Attenenderen, Drabsmanden. Tæt forbi hans Hoved var det faldet og havde boret sine Grene dybt ned i det svære Parketgulv. Som om den døde Hjort endnu en Gang havde villet bære Vaaben mod Slægten.

Som han sad og lagde Planer for Livet, slog Dødens Vingeslag forbi hans Hoved. Men just derfor maatte Livet leves saaledes, at Døden kunde finde sin Mand paa Post, med hævet Hoved og Skjoldet blankt.

— — Han kom ikke. Først ventede hun i længselsfuld Vished om den Lykke, der endelig skulde blive til Virkelighed og sprede Lys over hendes Liv. Hun talte Timerne og gik urolig gjennem Haven trods Vindens Skarphed og den vaade Kulde.

Hun svarede uden at høre og brød sig

om intet, om intet andet end den Tanke: Nu kommer han. Nu, om lidt!

Saa løb hun ud og saâ hen ad Vejen, ad hvilken han skulde komme, og undrede sig over, at han ikke allerede var kommen. Skændte paa ham, fordi han tøvede; han maatte jo vide, hvor inderligt, hvor længselsfuldt hun ventede ham.

Hun gik ind igjen og syslede med lidt af alt — uroligt og nervøst, for atter at se ud og spejde igjen, om han kom. Saadan gik Timerne, og han kom ikke.

Mørket faldt paa, og hun sendte alle bort. Maaske han havde villet vente, til det blev Aften, og alt var stille, saa at de kunde sidde alene og nyde deres Lykke.

Hun sad og ventede, lukkede sine Øjne og smilede ved at tænke paa den Fryd, der vilde komme. Hun lyttede igjen og sprang op og troede, det var hans Vogn, der rullede hen over Gaardens Stenbro.

Men det var Stormens Susen i Træerne. Der var intet at se, intet at høre.

Men han maatte jo komme. Han havde hende kjær, han havde jo sagt det. Nej, intet sagt. Men han havde været med i den underfulde Drøm, hvor de ikke havde talt, men hvor hvert Kys havde talt tifold stærkere end Ord.

Der var Larmen igjen. Nej, det var kun Stormen; Timerne gik, og han kom ikke.

Der maatte være sket noget. Blot ingen Ulykke; Livet er stundom saa ubarmhjærtigt. Var der kommet Forhindringer, saa kunde han jo have sendt Bud. Nej, det kunde han ikke. Han maatte komme. Men Tiden gik, og hun saa ham ikke.

Hun tilbragte Natten uden at sove, ogsaa da det var blevet saa silde, at hun var holdt op at vente paa ham. Og alligevel ventede hun ham endnu. Hun lod Husets Dør staa aaben, skjønt det var ganske taabeligt. Men hvis han kom, maatte han ikke finde Døren laaset.

Omsider faldt hun i en urolig Søvn; hun vækkedes hvert Øjeblik af Vindens

Larm og troede, det var ham, der traadte ind til hende. Saa blev det Dag, stormfuld og sludfuld som den foregaaende. Der kom intet Bud fra ham, og det blev til ny Venten.

Hvorfor kom han dog ikke? Nu begyndte hun først at føle Angst; men hun smilede strax af sig selv. Det var jo sikkert og vist, at han maatte komme. Men Angsten var der alligevel, og efterhaanden som Dagen gik, blev den stærkere.

Hun besluttede at gaa til ham, og hun gav Ordre til at spænde for. Men imedens hun stod og klædte sig paa for at tage afsted, randt hendes egne Ord hende i Hu:

Hvis du har mig kjær, saa kommer du igjen. — —

Det var ham, der skulde komme til hende. Det gjaldt hendes Liv; men hun kunde ikke søge ham. Saa gav hun Ordre til at spænde fra igjen; hun vilde ikke kjøre ud.

Hun gik ind i Kabinettet og satte sig i en Stol henne ved Vinduet, der vendte ud til Vejen. Tankerne tog Fart og taar-

nede sig op til Frygt og knugende Anelser. Og Dagen gik og Natten og flere Dage og Nætter.

Nu følte hun Vrede, en bitter, kogende Vrede, fordi han havde sveget sit Løfte — et Løfte, som ikke var givet i Ord, men i Gjerning. Men endnu kunde hun ikke tro det, og Vreden skiftede med Haab.

Jørgen kom hjem, og al Ting gik tilsyneladende sin sædvanlige Gang paa Havreholm. Kun syntes alle, at Lissy var bleven saa underlig nervøs og urolig. Hun vilde ikke se nogen, tog ingen Steder hen og nægtede sig hjemme.

Saaledes gik Efteraaret.

Trods Kulden og Blæsten sad hun ofte oppe paa Pynten og stirrede ud over Havet, hvor Bølgerne rullede frem med skumklædte Kamme under Larm og Brusen, steg og sank og slyngedes ind mod Stranden for atter at vige tilbage, efterladende sydende Skumhvirvler, der brødes med nye Bølger, der ustandselig rullede ind.

Og Vandet sang mellem Strandens Stene, skarpt raslende som i Ryk; det føltes som en Knivsod, der gjorde ondt — fysisk ondt. Denne legemlige Pine smeltede sammen med den Smerte, hun følte, naar Længslen og Sorgen greb hende.

Hun sad og stirrede ud mod Horisonten, som om hun ventede En, der skulde komme derudefra — fra et Sted langt borte. Men den, hun ventede, var i hendes Nærhed, og han kunde komme, men vilde ikke.

Maagernes Skrig lød ud over Havet, og Bølgerne voxede og rasede i vild Kamp mod hverandre. Saa rejste hun sig, naar det var blevet sen Aften, og hun gik hjem til sin trøstesløse Sorg, som hun ikke kunde undfly.

Julen nærmede sig, og Efteraarsstormene havde raset ud. Fra Pynten saâ hun igjen ud over Havet, der nu hvilede graat i graat, uden Bevægelse og uden Farver, medens de smaa, korte Bølgeslag i Strandkanten sendte ligesom Suk op mod Brinken, hvor hun sad. Synskredsen var skyet og taaget. Udsigten

hæmmedes ligesom af fugtige, klamme Mure, og Himlen hang tung og mørk, uden Regn, men vaad og kold. Skoven havde tabt sin Farve, Jorden var pløjet og laa sort og bar, og Vildtet gjemte sig dybt inde i Tykningerne bag de tætte Graner.

Timevis kunde hun sidde der og stirre, med Blikket underligt tomt, ud over den graa, kolde og klamme Natur, medens den vaade Luft fugtede hendes Haar og hendes Klæder.

Nu følte hun ikke længer hverken Vrede eller Angst, kun en knugende Tomhed, og saa var hun træt, altid træt.

Et Par Uger før Jul blev Lissy syg og maatte gaa til Sengs. Feberen kom over hende og truede hende paa Livet, men selv kæmpede hun ikke mod den. Hvorfor skulde hun det; hun havde jo opgivet alt.

Banners paa Baastrup var komne hjem fra Syden, straalende lykkelige. Sophie plejede Lissy med utrættelig Omhu, tog over

til hende hver eneste Dag og viste hende tusinde smaa Opmærksomheder.

Lissy lod sig pleje som et sygt Barn og smilede taknemmeligt og sørgmodigt. Sygdommen blev overstaaet, men Lissy bad, om hun maatte blive liggende, som hun laa. Hun var saa træt, saa træt. — —

X.

I den senere Tid havde Gigten været slem ved gamle Hansen; det kneb med at faa Benene til at gjøre Tjeneste, og Jagten havde han næsten helt maattet opgive.

»De kan tro,« plejede han at sige, »at det er haardt for en gammel Jæger at maatte høre fortælle, at Sneppen er kommen, og saa sidde hjemme, værkbrudden som et andet Hospitalslem med Poterne i en Sæk!

Jeg husker, da min kjære, gamle Excellence paa Knudstrup døde. Han havde ligget paa sit Dødsleje i tre Uger — det var midt i Sneppetiden — og tror De, han lukkede sit Øje til Blund nogen Aften, uden at han først havde spurgt Jæger Sørensen, der maatte

stille hver Aften: »Hvor mange Snepper er der falden, lille Sørensen?«

Det var saamænd hans allersidste Spørgsmaal til den unge Greve, lige kort før han døde, og jeg tror ikke, han kunde have sovet rolig hen, hvis han ikke havde faaet det at vide . . . Den Dag skød de halvtreds, men der havde ogsaa været en fæl Snetykning og et fælt Slud om Natten. Ja, han var en herlig Mand, var han. Aa ja, aa ja!« stønnede Hansen. »Man bliver gammel og skal vel snart til det. Jeg for min Part takker Vorherre for den Tid, jeg har levet, og godt har jeg havt det!«

Jørgen gik ofte op til gamle Hansen og sad hos ham. Saa gik Tiden saa rart for dem begge to. De snakkede sammen om Jagten og om Historier fra gamle Dage. Hansen var rørt over, at Hofjægermesteren kom saa tidt og holdt ham med Selskab. Jørgen gjorde det mest, fordi han selv kjedede sig, men efterhaanden blev det ham en Vane at se hen til Skovrideren paa Baa-

strup, og deres gamle Venskabsforhold styrkedes derved.

Kort efter Nytaar sad Jørgen som sædvanlig oppe hos Hansen, indhyllet i en tæt Tobakstaage. Han klagede over det Satans Sogneraadsvæsen — han var Formand i Dalby Sogneraad. Det var noget Rak, man havde at gjøre med. Nu havde Maren Skomagers igjen faaet en Unge, og hun glemte altid at sørge for, at der var nogen, der kunde udlægges som Barnefader, og saa maatte Sognet betale det hele. De skulde have Tærsk, de Asener, brummede Jørgen, og deres forbistrede Unger skulde skydes lige med det samme, saa var man fri for det Utøj!

Skovrideren sad med et lunt Smil og pattede paa sin Pibe.

»Aa, skyd nu saa smaat, bitte Jørgen,« sagde han. »Havde det været i gamle Dage, saa havde Maren saagu' ikke behøvet at være i Forlegenhed for, hvem hun skulde udlægge . . .«

»Sniksnak, Hansen!« mumlede Hofjægermesteren med krænket Værdighed. »Lad os ikke tale om de gamle Dumheder!«

»Ja, ja, godt Ord igjen! Men det kan ikke nytte, du vil være Reformationsmand paa det Gebet!«

De sad længe tavse og røgte vældig paa Piberne. Saa sagde Jørgen helt pludselig:

»Jeg kan for Resten ikke begribe, hvad der gaar af min Kone i denne Tid. Hun har det som Blommen i et Æg, og Kræfterne begynder at komme igjen. Men med Humøret er det rent skidt. Nu har hun ligget paa tredie Uge, efter at Doktoren sagde, at hun godt kunde staa op. Hun vil have Gardinerne rullede ned om Dagen ogsaa, og saa ligger hun og stirrer ud i Verdensrummet uden at tage sig det bitterste for. Jeg bliver helt underlig ved det, naar jeg en Gang imellem kommer derind. Jeg har ogsaa talt med Doktor Oppen om det, og han siger, det er en stærkt udviklet Nervøsitet eller saadan noget Djævelskab; hun trænger til Forandring, og vi skal rejse.

Men det vil hun heller ikke. Pokker forstaa det!«

Skovrider Hansen rystede paa Hovedet.

»Doktorerne ved saagu' ingen Besked! De blander Gift sammen og proberer sig frem, og duer det ene ikke, saa hjælper det andet — maaske heller ikke. De kommer bare med deres Edder og andet forgiftige Kram, som vi maa sluge og betale i dyre Domme. Men hvad nu Fruentimmerne angaar, saa er de ikke som os andre. De har noget, de kalder Anfægtelser . . .« Han kastede et stjaalent Blik hen til Døren, der førte ind til den fælles Lejlighed, hvor hans bedre Halvdel befandt sig . . . »De har heller ikke noget rigtigt at tage vare paa, og, forstaar du, saa sætter de sig hen og grubliserer og saa videre, til de bliver helt rundtossede.«

»Hun har da mig og Børnene og Godset!« mente Jørgen med en alvorlig Mine. »Og vi staar paa Pinde for hende, saa lang Dagen er. God og rimelig er hun at komme ud af det med — det var Synd at sige

andet. Men du har Ret: hun grubliserer, og det er, ligesom der var gaaet noget i Stykker i hende. Det er grumme, grumme sørgeligt er det . . .«

»I skulde nu rejse alligevel, Jørgen!«

»Jeg hader den Rejsekommers — daarlige Senge og usundt Fo'er og Kram og Kaudervælsk, som ingen Djævel kan forstaa! Jeg har det bedst, naar jeg er hjemme, men vil hun rejse, saa rejser vi begribeligvis. Ulykken er, at hun ingen Ting vil . . . Erik og Sophie siger ligesom du. De to sidder da nu og næbbes som to Ringduer. Men lad dem bare vente — deres Tid kommer ogsaa . . .«

Jørgen saâ baade alvorlig og dybsindig ud som en Mand, der kjendte Livet. Lidt efter fortsatte han:

»Winterfeldt kunde ellers saa rart adsprede hende og snakke med hende om højere Ting og saadan noget, som jeg ikke forstaar mig paa. Men ham ser vi aldrig mere. Jeg tror saagu' ikke, han har været hos os siden først paa Efteraaret. Jeg bryder

mig ikke synderligt om ham — han er mig for storsnudet; men Madamen kunde godt lide ham, og det strammede hende op at snakke med ham. Nu taler hun aldrig om ham. Om de monstro skulde være blevne uens? Men det blander jeg mig nu ikke i . . .«

Hansen brummede i Skægget, men uden at blande sig direkte i disse Betragtninger. Og Hofjægermesteren, der nu en Gang var kommen i det snakkesalige Hjørne, vedblev i samme sørgmodige Tone som før:

»Det lader heller ikke til, at hun rigtig kan lide Erik, som var hendes gode Ven i gamle Dage. Sophie gaar det bedre med. Hun er nu sandelig ogsaa saa god og rar; men det er ikke tilstrækkeligt for Lissy; hun vil have noget højere. Sine egne Meninger har hun altid havt og været saadan lidt romantisk af sig . . . saa jeg forstaar saagu' egentlig ikke et Muk af det hele . . .«

Hofjægermesteren saâ virkelig helt ulykkelig ud, og gamle Hansen prøvede paa at trøste ham med nogle almindelige Talemaader om Kvindernes Gaadefuldhed og

Betydningen af at holde Humøret oppe. »Det er med Fruentimmerne ligesom med Snepperne,« sluttede han; »de følger deres eget Hoved, og hvor de vil være, der vil de være, og andre Steder kan man ikke faa dem til at holde til.«

Jørgen følte sig alligevel ikke rigtig trøstet, og kort efter rejste han sig for at bryde op.

»Husk at sige til Skovfogden, at han sætter Sognets Brænde ved Stenvejen — tolv Favne som sædvanlig. Knuderne kan jeg selv udtage efter sidste Auktion . . .«

Dermed gik han.

Hansen sad og rystede paa Hovedet og trak paa Tobakspiben uden at lægge Mærke til, at der ingen Ild var i den. Det var ikke første Gang, at Jørgen var kommen for at søge Trøst hos ham; men rent forbavsende var det dog, saa Jørgen havde taget sig sammen paa de senere Aar. Gamle Skovrider Hansen saâ helt andægtig ud ved Tanken derom.

»Det gaar underligt til i Verden! Hvem skulde nu have tænkt den Gang, at han vilde gaa saaledes og sørge over hende!«

— Paa Baastrup var der en lille Middag. Kun de nærmeste Naboer. Winterfeldt og Parsbergs. Lissy og Jørgen havde sendt Afbud.

Der var en hyggelig og fortrolig Stemning. Jomfru Mortensen havde strax forstaaet at sætte sig i Respekt hos den unge Frue, og hendes Aand hvilede over Køkkenet og Bordet, og det var en god Aand.

Efter Middagen sad man og snakkede om nyt og gammelt. Sophie fortalte henrykt om Rejsen, om Neapel og Venedig, Schweiz og Paris og alle de obligate Steder, hvis Herligheder er slaaede fast og ofte knytte sig sammen med Erindringer fra en Tid, hvor det ydre Sceneri er det mindst vigtige, og hvor selve Smørumnedre vilde være et Paradis.

Senere faldt Talen paa Lissy.

Sophie fortalte om hendes Sygdom, og hvor svært det var faldet hende at gjenkjende den straalende Lissy, saa bleg og mat som hun nu var. Men dejlig saâ hun ud endnu, og god og sød var hun, forsikrede Sophie. Hendes Øjne var saa tankefulde og dybe, som om hun gjemte paa store Sorger. Men Gud maatte vide, hvad hun sørgede over; thi Jørgen var saa god mod hende, som Dagen var lang, og Børnene var raske og flinke. Men syg i Sindet maatte hun være; det var grueligt at tænke sig, at hun saadan spærrede sig inde, gjemte sig baade Dag og Nat i det halvmørke Værelse og ikke vilde se eller tale med nogen. Man maatte takke Gud, naar man var rask og glad; det være sagt i en god Stund!« Og saa bankede Sophie under Bordet.

Tante Parsberg saâ forstaaende først hen paa Erik, der slog Øjnene ned — saa paa Winterfeldt, der lod som ingen Ting.

»Sagen er den,« begyndte Kammerherren; »Lissy . . .«

»... har forkølet sig, ligesom jeg!« afbrød hans Hustru. »Det var et rigtig ækelt Efteraar, og Lissy er saa uforsigtig. Jeg gaar selv med en slem Bronchitis, og det gjør Julius ogsaa. Ikke sandt, min Ven?«

»Jeg fejler aldeles ingen Ting!« vrissede Kammerherren. »Derimod kunde jeg nok lide, at du, min kjære Augusta, fulgte Lægens Forskrifter, inden du faar dig en alvorlig Sygdom paa Halsen ...«

»Jeg følger aldrig andre Forskrifter end mine egne!« gjenmælede Tante Parsberg i en afgjørende Tone. »Og for Resten hører jeg til de Mennesker, der aldrig bliver alvorlig syge.«

Der var ingen, der modsagde Tante Parsberg, og Herrerne trak sig tilbage til Cigarerne og den berømte Kognac.

Her faldt Talen igjen paa det samme Emne.

»Augusta har altid saa travlt med at falde mig i Talen!« sagde Kammerherren i en ærgerlig Tone. »Der er da ikke noget

ondt i at tale om Tingene, som de er, og vi er da allesammen konfirmerede!«

»Ja vist saa,« bemærkede Erik. »Men din Kone mente vel, at det var rigtigst, af Hensyn til Sophie, at tale saa lidt om Fortiden som muligt. Folk har sladret saa meget, men Sophie hører heldigvis til dem, der aldrig lytter til Folkesnak; saa for hendes Skyld kan de sladre, saa meget de vil. Hvilket er noget, jeg sætter stor Pris paa. Hun holder af Lissy — jeg vil just ikke sige, jeg er saa overordentlig glad for det; men . . .«

»Ikke det!« sagde Winterfeldt i en lidt skarp Tone. »Du maatte dog ønske, at din Kone altid havde saa god Omgang. Lissy er en Perle. Nu er hun syg, og hun gjennemgaar en Krise, som de færreste Kvinder slipper for. Men hendes Natur er ædel og god. Og du, kjære Erik — ja, her mellem gode Venner tør jeg vel sige dig det — du skulde være den sidste til at dadle hende . . .«

»Tys! Ikke saa hidsig, lille Winterfeldt!« tyssede Kammerherren. Han saâ

sig forsigtig omkring. »Saagu' er Lissy sød og dejlig o. s. v.; men hun skal da ikke ødelægge vor gode Stemning! . . . Den Kognac, gode Erik, lægger sig, ta' mig tusan, som Bomuld kring Hjertat! som Reuters-schiöld sagde . . . Lad mig nu se, I forliges. I gamle Dage kunde vi godt komme ud af det allesammen, og den Gang var der mere Grund til at skjændes om Lissy, end der er nu . . .«

»Vi skjændes ikke, Onkel Julius!« sagde Winterfeldt. »Men Erik forstaar mig nok — ikke sandt?«

Erik nikkede. Det var i den samme Stue, de havde siddet den Aften, da han havde talt til Winterfeldt om Lissy, og Scenen stod lyslevende for ham.

Han rakte Winterfeldt Haanden og sagde i en halvt spøgende, halvt alvorlig Tone:

»Du er en god Doktor, kjære Ven, men det er ikke alle dine Patienter, der taaler Kuren!«

»Du skal dog se, i Længden holder den,« svarede Winterfeldt.

Lidt efter kom Spillebordene frem, og Whisten begyndte.

Ved Theen kom Winterfeldt tilfældigvis til at sidde i en Krog hos Tante Parsberg.

»Sig mig en Gang, Alfred,« ytrede hun, »hvorfor har De været saa ond mod Lissy?«

»Hvad mener De, Tante?« spurgte han, idet han lod, som om han ikke forstod hende.

»Jeg mener, at De kunde have været lidt mere hensynsfuld mod hende! De ved, Rygterne flyver, og der er ikke langt fra Gaard til Gaard . . .«

»Bliv ikke vred, kjære Tante,« svarede han i en høflig, men meget bestemt Tone. . . . »Jeg kjender Deres gode Hjærte og gode Vilje og tager Dem ikke Deres Ord ilde op. Men med dette maa De ikke spøge! De har én Gang ageret Forsyn for Lissy, og jeg gad vide, om De ikke til sine Tider har følt Ansvaret ret tungt og maaske føler det endnu. Vil man være Forsyn, kjære Tante, saa maa man se til begge Sider,

baade frem og tilbage, og have aabent Øje for det Ansvar, man paatager sig . . .«

»Vil De dermed sige, det er min Skyld, at Lissy er ulykkelig?« — Tante Parsberg talte i en lidt fortrydelig Tone.

»Nej, kjære Tante; det mener jeg just ikke; jeg bebrejder Dem ikke noget. Naturligvis har De handlet i god Tro og efter de bedste Indskydelser. Nu kan De i hvert Fald intet gjøre . . . var det derfor ikke bedst og rimeligst at holde sig helt udenfor den Sag?«

»Saadan er det med jer Mandfolk!« sagde Kammerherreinden og saâ ærgerlig ud. »Vi stakkels Koner skal have Skylden for jeres Vildskab og Dumheder! Det har man for sin Villighed. Men godt Ord igjen, Alfred; jeg skal ikke mere blande mig deri . . .«

Paa Hjemvejen sad Tante Parsberg længe og tænkte paa Winterfeldts underlige Optræden. Og omsider brød hun Tavsheden:

»Hør en Gang, Julius,« begyndte hun, »jeg kan ikke blive klog paa Alfred og Lissy.

Noget har der været mellem dem, og det er derfor, hun hænger med Næbet. Det er soleklart, og det mener Skovrider Hansen ogsaa. Men hvad der har været — det er der ingen, der ved . . .«

»Det kan da ogsaa være dig ligegyldigt, lille Augusta!« sagde Kammerherren. »Du har saamænd nok at gjøre med at faa de unge Mennesker og de unge Piger slaaet sammen, saa jeg synes, du skulde holde dig fra paa dine gamle Dage at kopulere de gifte Koner om igjen. I den Familie har du ikke været synderlig heldig, lille Augusta — det kan ikke nytte at nægte det . . .«

»Begynder du nu ogsaa, Julius!« sagde Kammerherreinden i en vred Tone. »Maa jeg nu ikke være fri!«

»Ja, ja, lille Augusta — klem du nu bare paa og skaf os af med Elisabeth paa en pæn og skikkelig Maade, saa at vi kan faa ligesaa megen Fornøjelse deraf som af de to rare Mennesker paa Baastrup. Saa kan du sige, du har handlet vel. Sophie er den kjæreste lille Kone, Vorherres Sol skinner

paa! Mit gamle Hjærte begynder formelig at slaa Galoppade, naar hun titter paa mig med sine søde, velsignede Forglemmigej-Øjne . . .«

»Aa, nu overdriver du, lille Julius!« bemærkede Kammerherreinden tørt.

Saaledes kjørte Parret hjemad, og inden de naaede Vinderup, sov de blidt, om end ikke lydløst, i hver sit Hjørne af Kaleschevognen.

XI.

Der var en Nat, hvor Lissy havde ligget vaagen endnu længere end sædvanlig. Det var blevet ud paa Morgenstunden, og hun hørte Folkene rumstere i Gaarden, Karlene komme ud fra Borgestuen, en Hest trave over Gaardens Brolægning og de hundrede andre Lyde, som røbede, at Dagens Gjerning begyndte.

Hun havde ikke lukket et Øje, saa lang Natten var; thi til alle de andre, triste og forvirrede Tanker, som havde pint hende Uge efter Uge og Maaned efter Maaned, var der kommet endnu en ny, som hun syntes fyldte hendes Lidelser til Overmaal og gjorde alt, hvad der var sket, og alt, hvad der vilde

ske, endnu mere meningsløst. Hun havde fejet Tanken til Side, saa længe det var muligt, men nu var Tvivlen bleven til Vished, og den kunde ikke skydes bort. Hun vidste, at hun for tredie Gang i sit Liv skulde føde et Barn til Verden, og hun ræddedes næsten for det, saaledes som det nu stod til med hende.

Medens hun laa vaagen i de lange Nætter, var Fristelsen atter og atter kommen over hende til at gjøre det forbi altsammen, og naar Lægen kom op ad Formiddagen — i det mindste et Par Gange om Ugen — havde hun med mesterlig Forstillelse søgt at overtale ham til at betro et godt og stærkt Sovemiddel i hendes egne Hænder. Hun havde forsikret, at hun følte sig fri for alle nervøse Anfald, og at hun bare trængte til selv at regulere sin Søvn om Natten uden at være nødt til vække Jørgen eller Husjomfruen, der plejede at gjemme hendes Sovedraaber, saa snart hun havde faaet den ordinerede Dosis. Men gamle Doktor Oppen var en

lun Ræv, og al hendes Forstillelse og alle hendes Overtalelser havde været frugtesløse.

Denne Udvej havde altsaa været spærret for hende, og hun syntes dog, at den havde været baade den nemmeste og den naturligste. Undertiden kunde de syge Tanker komme over hende med saa uimodstaaelig Magt, at hun syntes, hendes Kræfter voxede til ogsaa at bruge andre og stærkere Midler for at blive af med den ulidelige Byrde, som Livet var for hende. Vel de hundrede Gange havde hun rejst sig op om Natten i det halvmørke Soveværelse i den Hensigt at kaste nogle Klæder om sig, liste ud af Døren og søge ned til Stranden eller til Dalby Sø. Men hendes Apati var lykkeligvis stor nok til, at det blev ved det blotte Forsæt. Og dertil kom, at saa snart hun tænkte videre over det hele Optrin, hvorledes hun i Smug skulde klæde sig paa og hemmelig forlade Huset for at styrte sig i Søen, og hvorledes de vilde søge efter hende, saa formede det sig som noget hysterisk og affektert, der fremkaldte en naturlig Reaktion og bragte

hende til Fornuft igjen. Noget andet havde det været, om hun havde havt sine Sovedraaber ved Haanden. Saa vilde det være gaaet saa let, uden Støj og Postyr. Havde Doktor Oppen ikke været den kloge, gamle Herre, han var, saa havde Fru Lissy for længe siden udført sin Beslutning.

Men den kunde undertiden komme over hende med en saadan Styrke, at der saa godt som intet mere stod imellem Tanken og dens Udførelse. Saaledes var det sket denne mørke Februarmorgen, medens hun laa og lyttede til Støjen, der vaagnede rundt om i Gaarden og det store Hus og fortalte om Livet, der levedes omkring hende, medens hun selv var saa ringe og elendig, at hun hverken havde Mod til at leve eller dø og allermindst til dette frygtelige: endnu en Gang at bringe et uskyldigt, hjælpeløst Barn til Verden.

Nu vidste hun, hvorledes hun vilde bære sig ad. Hun skulde dog overliste dem. Hun vilde blive rolig liggende til lidt op ad Formiddagen. Saa vilde hun sige, at hun

befandt sig meget bedre, og at hun vilde staa op for første Gang. Hun saâ allerede, hvor lykkelige de blev — hendes Mand og Drengene, Preben og lille Jørgen. Herregud, de Stakler — det var nok det bedste, der kunde hænde dem, at hun gik bort. . . . Naar hun nu stod op, vilde de finde paa de hundrede Ting for at glæde hende, og naar hun sagde senere hen paa Dagen, at hun vilde gaa en Tur ganske alene, saa vilde de først stirre forbavset paa hende, og Jørgen vilde bestemt forbyde det. Maaske det ogsaa var klogere, om hun sagde, at Jørgen skulde lade spænde for. Men hun vilde kjøre alene for at være ene med sine Tanker den første Gang, hun atter var ude i det fri. Det vilde de finde mindre urimeligt og ikke sætte sig derimod. Og var hun først udenfor Gaarden, kunde hun sagtens forlade Vognen, hvor hun fandt for godt, og bilde Jens Kusk ind, at hun vilde gaa en Tur for Motionens Skyld. Og saa . . . og saa . . .

Lissy laa helt rolig og tænkte, hvad der saa videre skulde ske, og hun undrede sig over, at det ikke tidligere var faldet hende ind at bære sig saaledes ad; det var jo saa let og godt. Hun smilede næsten ved at tænke paa, at det skulde være forbi. Naturligvis vilde Jørgen og Børnene være bedrøvede den første Tid; men det hørte nu én Gang til, og hun havde saa vist ikke fortjent, at de længe skulde sørge over hende. Hun havde været saa lidt for dem som de for hende, og derfra stammede vel al Ulykken . . .

Da de kom ind for at byde hende Godmorgen, var Lissy staaet op og havde klædt sig paa. Jørgen saâ baade forbavset og glad ud; ja, han var næsten helt rørt over den lykkelige Vending, som Sagerne havde taget, og mumlede noget om, at nu blev der da atter til at være i Huset, naar Lissy var oppe, og de skulde bære hende paa Hænderne allesammen, og Fanden skulde gale i Doktor'ne og deres Medicinkram. Naturligvis var det Lissys egen sunde Natur,

der havde hjulpet, og ikke alt det Giftblanderi, de havde fyldt i hende. — Børnene, Preben og Jørgen, kyssede deres Moder paa Haanden og saâ meget artige og renvaskede ud, men en lille Smule forskræmte, som Winterfeldt en Gang havde bemærket; de var saa temmelig overladte til sig selv.

Lissy gik omkring i Stuerne med en underlig Følelse af, at det var mange, mange Aar siden, hun havde færdedes paa dette Sted. Hver Ting: hendes Bogskab, hendes Sybord, hendes Klaver, stod paa den gamle Plads, men det var ligesom helt nyt for hende, eller som om det vakte Erindringer fra en saare fjærn Tid. Hun følte sig mat og svag efter det lange Sengeleje, og ofte maatte hun sætte sig ned for at hvile sig. Saa kom Preben eller lille Jørgen hen og tog frygtsomt hendes Haand, og hun kyssede dem paa Panden, smilede til dem, og de fulgte hende fra Stue til Stue, indtil hun strax efter igjen blev saa træt, at hun maatte sætte sig ved Vinduet og se ud over det hvide, vinterklædte Landskab.

Men bag ved alt, hvad hun foretog sig, laa den Beslutning, hun havde fattet — den var der ikke som en præcis, klart formet Tanke, men som noget vagt og ubestemt, der ventede paa hende, og som skulde udføres, inden Dagen gik til Ende.

Et Par Timer efter, at de andre havde spist Frokost — Lissy var bleven siddende inde i sit Kabinet — meddelte hun Jørgen, at hun vilde kjøre lidt ud. Jørgen gjorde Indvendinger. Men Lissy erklærede, at hun nok skulde være forsigtig og pakke sig godt ind, og Vognen maatte gjærne være lukket. Hun trængte bare til at komme ud i det fri og gjense Skoven og Markerne — ganske alene.

Saa gav Jørgen efter. Vognen blev spændt for, og indhyllet i sin Pels, med Plaid og Rejsetæppe over sig, tog Lissy Plads i den lukkede Vogn, men med Vinduerne aabne til begge Sider.

Nu — endelig! Hun aandede frit op. Nu var hun Herre over, hvad der skulde ske.

Ved Omdrejningen af Vejen, der førte fra Havreholm ud til Chauseen, blev Vognen standset af et ridende Bud. Det var Forvalteren paa Vinderup. Lissy hørte, at han raabte Jens Kusk an, og at de vexlede nogle Ord, og strax efter holdt Vognen stille. Forvalteren sprang af Hesten og kom hen til hende.

»Jeg beder mangfoldig om Forladelse — men Jens Kusk sagde mig, at det var Deres Naade, der sad i Vognen, og jeg har et Brev fra Kammerherren, som jeg hurtigst muligt skulde aflevere til Deres Naade . . .«

Hun tog mod Brevet og aabnede det langsomt. Det forekom hende saa svært igjen at beskæftige sig med noget, der laa udenfor hendes egne syge og mørke Tanker, og just nu, da hun troede, hun var færdig med det altsammen.

Kammerherren skrev med sin lille, tynde og sirlige Skrift, at hans kjære Augusta, der i lang Tid havde gaaet og skrantet, for Øjeblikket var meget syg, og at hun ingen Ro havde paa sig, før hun kom til at tale

med Lissy. Han bad derfor indstændig Fru Lissy om at opfylde hans kjære Augustas Ønske og komme saa snart som muligt, hvis Fru Lissy paa nogen Maade turde vove sig ud i det vinterlige Vejr af Hensyn til sit eget Helbred. Derefter var der mange venlige Hilsener til Lissy og Jørgen, og den sidste Del af Brevet var skrevet med noget usikker Skrift, som om Kammerherren havde rystet paa Haanden, da han skrev det.

»Vil De sige til Kammerherren, at jeg kommer med det samme!« — Og henvendt til Kusken tilføjede hun: »Vi kjører til Vinderup!«

En tre Kvarters Tid senere kjørte Vognen op foran Vinderup Hovedbygning, og den lille Kammerherre kom selv ud paa Trappen for at tage imod. Han saâ ud, som om han knagfrøs i sin korte, silkevatterede Hjemmefrakke og med det sirlig bundne Halstørklæde, hvori sad en pragtfuld Naal — en Gave fra allerhøjeste Steder —, og i hans Ansigt var der et uroligt og bekymret Ud-

tryk, som slet ikke passede med hans sædvanlige tilfredse og joviale Udseende.

»Bedste og elskværdigste lille Frue!« sagde Onkel Julius, idet han skyndte sig ned og i egen Person hjalp Lissy ud af Vognen. »Tusind Tak, fordi De kommer! Min stakkels Augusta har det meget slet. Lungebetændelse og ret høj Temperatur. Hun har næsten uafladelig talt om Dem, baade i sine Feberfantasier, og naar hun var ved sin Bevidsthed . . . Men Herregud, saa blegnæbnet De selv ser ud, kjære lille Frue! Og Deres Øjne — ja, smukke er de som altid, men . . . Bare jeg dog ikke har gjort Dem Fortræd, kjære Barn, ved at skikke Bud efter Dem . . .«

»Nej, nej, tværtimod!« forsikrede Lissy. Hun syntes, at det gjorde et beroligende Indtryk paa hende at gjense den gode Onkel Julius, der alle Dage havde været hende en trofast Ven. »Jeg længes selv saa meget efter at tale med Tante,« sagde hun, »lad os skynde os op til hende . . .«

De gik gjennem Værelserne i Stueetagen og op i Gaardens første Etage, hvor Tante Parsberg havde ladet en af de største Stuer indrette til Sygeværelse. Plads og frisk Luft vilde hun have, ogsaa naar hun var syg, sagde hun. Værelsets Vinduer vendte mod Vest, og man kunde se langt ud over de nye Plantager og Hedebakkerne, der strakte sig i nordvestlig Retning for Dalby Sø.

Tante Parsberg laa i en mægtig Seng af engelsk Type, hvori der gjærne kunde være Plads til en hel Familie. Hun sad halvt oprejst mod Hovedgjærdet og havde en ikke fjærn Lighed med en kvindelig Kæmpe, der meget mod sin Vilje var bleven fældet af en overlegen Fjende, men alligevel ikke for nogen Pris vilde overgive sig. Hendes svære, graa Haar var ubedækket, og hun laa og famlede nervøst med Hænderne paa Lagenet.

»Gaa kun din Vej, lille Julius,« sagde hun, »og lad Lissy og mig være lidt alene. Vi har noget at tale om med hinanden . . .«

Kammerherren kyssede sin Kones Haand og vendte sig om og nikkede til hende, inden han forlod Stuen. Siden deres Ægteskabs første Dage havde den lille Kammerherre ikke næret saa ømme Følelser for sin Hustru som nu, da hun var syg, og han frygtede for at miste hende.

Tante Parsberg havde givet Lissy et Vink om at sætte sig paa en Stol ved hendes Seng, og den Haand, som Lissy havde rakt hende til Goddag, holdt hun endnu mellem sine store, kraftige Dragonhænder.

»Tak, fordi du kom, Barn!«

Hun saâ længe paa Lissy, der havde bøjet Hovedet ned mod Tæppet paa hendes Seng, og hun saâ paa hende, som om hun vilde gjætte sig til alle de Tanker og Følelser, der havde rørt sig i den unge Kvindes Hjærte i de Maaneder, hvor de ikke havde set hinanden. Saa begyndte hun pludselig at stryge sin store Haand hen over Lissys gyldenbrune Haar og klappe det ganske varsomt og sagte. Lissy saâ uvilkaarlig op ved det uventede Kjærtegn,

og hun lagde Mærke til, at Tante Parsberg havde Taarer i Øjnene.

Det store, svære Kvindemenneskes Ømhed — en Følsomhed, der ellers var Tante Parsbergs mandhaftige Natur saa fremmed — gjorde et sært, betagende Indtryk paa Lissy. Hun bøjede Hovedet endnu længere ned mod Sengens hvide Tæpper, og for første Gang i de lange Maaneder brast hun i Graad.

»Stakkels, stakkels lille Lissy,« sagde Tante Parsberg, »var det min Skyld, fordi jeg fik dig gift med Jørgen, skjønt han dog siden hen har skikket sig nogenlunde ordentligt . . . Der var En, som sagde til mig, at jeg havde Ansvaret, og nu, i de Nætter, da jeg var rigtig syg, laa jeg og tænkte paa det og kunde ikke falde til Ro. Saa syntes jeg, jeg maatte tale med dig, Lissy, for det Tilfældes Skyld, at jeg skulde himle . . . Er det min Skyld, Lissy? . . .«

Lissy rystede paa Hovedet og blev bare ved at græde.

»Herregud, Barn,« vedblev Tante Parsberg — »tal en Gang rigtig ud til mig, gamle Menneske, som du ved holder af dig. Jeg forstaar dig nok, og hvem ved, hvad jeg selv kunde have havt at plages med, hvis jeg ikke alle Dage havde været saa grim og tyk . . . Det er let nok at snakke for den, som aldrig er blevet fristet, eller som har Fiskeblod i Aarerne, men vi er allesammen Mennesker, og enhver af os har sit at svare for . . . Tal nu til mig og lad mig høre om dine Tanker og Planer for Fremtiden. Thi der er Arbejde nok for dig, og Arbejdet er den bedste Kur for os allesammen. Du har Jørgen og Børnene, og lad mig sige dig det rent ud, min Pige, du har længe nok ladet dem gaa for Lud og koldt Vand . . . Hvornaar vil du nu til at tage ordentlig fat . . .«

»Jeg tænkte, det skulde være forbi nu,« sagde Lissy i en sagte Tone og saâ op. »Det har været min Tanke i mange Maaneder, og jeg vilde have gjort det i Dag, hvis dit Bud ikke havde truffet mig, da jeg kjørte hjemme fra . . .«

»Ih Gud fri og bevares!« udbrød Tante Parsberg. »Hvad mener du? Vilde du kaste dig i Søen ligesom Halte-Malene og Maren Skræppe, fordi Kjæresten ikke vilde vide af dem! Men du laver da ikke til Barsel, saadan som de arme Kvindfolk . . .«

Der foer en skarp, krampagtig Trækning hen over Lissys Ansigt, idet hun svarede:

»Jo netop, Tante Parsberg, og det er just det, som jeg syntes gjorde Livet endnu mere umuligt for mig . . .«

Kammerherreinden rejste sig pludselig op paa Albuen, saa syg som hun var, og hun tog Lissy om Armen og saâ hende lige ind i Ansigtet med sine store, energiske Øjne:

»Skam dig!« sagde hun med sin gamle, stærke Kommandostemme. »Er det saadan fat, som du siger, saa har du tyvedobbelt mere Grund ikke blot til at ville leve, men til at leve som en brav og fornuftig Kvinde . . . Ser du, Lissy,« tilføjede hun og slog over i en lidt blødere Tone, »jeg har en Anelse om, at det bliver en Pige denne

Gang, og saa faar du nok at bestille med at gjøre et rigtigt Menneske ud af hende, give hende hendes egne, selvstændige Interesser at virke for, saa at alle hendes Tanker ikke gaar op i det erotiske og i Forventningen om den »store« Kjærlighed, som de fleste dog aldrig lærer at kjende. Det er derfor, Mandfolkene er saa meget heldigere stillet end os — de lider sjældent Skibbrud i det Kapitel . . . Se, min Pige, alt det vil jeg raade dig til at tænke over, inden du kaster dig ud i Dalby Sø ved Siden af Maren og Halte-Malene . . .«

Lissy havde opmærksomt lyttet til Tante Parsberg, der havde talt paa sin gamle, burschikose og indtrængende Manér, og saa ivrigt, at hun helt syntes at glemme baade Feber og Lungebetændelse. Der var Ord imellem, der faldt som kvægende Dug paa Lissys syge Sind, og hun sad længe tavs som for at faa Orden paa alt det, der gjærede i hende. Endelig saâ hun hen paa Tante Parsberg og sagde:

»Det er Pligtarbejde, du raader mig til, Tante Parsberg — til at gaa paa Akkord . . . Før syntes jeg altid, det var usselt at gjøre det — og at man maatte vælge det store Enten—Eller, hvis man enten vilde leve eller dø fuldt ud som Menneske . . .«

Tante Parsberg havde atter lagt sig tilbage paa Puden; den lange Samtale havde anstrængt hende mere, end hun selv vidste af. Nu sagde hun ganske stille og langsomt:

»Gud hjælpe os, lille Lissy, om ikke Folk gik paa Akkord med sig selv! Hele Livet er jo en saadan Akkord. Det er ikke Selvopgivelse, ikke sløv Nøjsomhed, jeg raader til, men Personlighed til at bære Livet som det er. Uden Resignation vilde Verden snart blive afbefolket og endda af mange af de bedste Mennesker . . . Du har tilmed det at leve for, som mange maa misunde dig . . . Farvel og paa Gjensyn, min Pige; jeg tænker nok, vi ses igjen — det har lettet mig gevaltig at faa snakket med dig, og jeg himler vel næppe denne Gang . . .«

— Lissy kjørte langsomt hjem i den tidlige Vinter-Eftermiddag, og mange Tanker krydsede hverandre i hendes Sind, medens Vognen sneglede afsted henad de sandede Biveje fra Vinderup til Havreholm. Der var endnu adskillig Forvirring at komme over, det vidste hun godt; men paa denne mørke Vinterdag var der tændt et Fyr, som der maaske dog kunde være Mening i at styre efter.

XII.

Winterfeldt havde bestemt sig til at rejse til Ceylon med en Ven fra England, og inden han rejste, havde han gjort de tilbørlige Afskedsvisiter hos Venner og Naboer.

Han havde været paa Baastrup hos Erik og Sophie og overbevist sig om, at de stadig levede som et Par Ringduer, saaledes som Onkel Julius havde betegnet dem. Erik havde trukket ham til Side og raadet ham til at gjøre Alvor af det og beslutte sig til en fornuftig legitim Forbindelse. Det var dog den eneste solide og varige Lykke. Winterfeldt havde indskrænket sig til at trække paa Skuldrene og erklære, at i hvert

Fald foreløbig foretrak han Pantherne og Tigrene ovre ved det indiske Ocean.

Tante Parsberg, hvem hans første Visit gjaldt, havde han truffet oven Senge, og hun smaaskændtes igjen, saa livligt som nogensinde før, med Onkel Julius, der havde gjenvundet sit gode Humør, da Augusta igjen var kommen paa Benene. Endelig havde Winterfeldt siddet en rum Tid inde hos Hansen i Baastrups Skovriderbolig. Den Gamle kunde ikke rigtig give slip paa ham. Det havde været skralt med Helbredet denne Vinter, og den gamle Skovrider lod nogle spøgefulde Ord falde om, at de vel næppe gjensaa hinanden, før de en Gang mødtes i de elysæiske Jagtegne, men om der var saa god Sneppejagt som paa Baastrup, var vel saare tvivlsomt. For Resten mente den Gamle, at han rolig kunde pakke sammen til sin Rejse, for hans Fostersøn, Jørgen Steinbach, havde alligevel skikket sig bedre, end noget Menneske skulde have troet for en Del Aar siden, og det kunde han alene takke sin Kone for. Man kunde sige om

Fruen paa Havreholm, hvad man vilde, saa var hun alligevel et af det Slags Fruentimmer, som der ikke gik tolv af paa Dusinet. Der var kommet noget vist køligt og reserveret over hende, siden hun var kommen op efter sin Sygdom; men der var Tømmer i hende, det var kjendeligt nok, rigtigt sejgt Tømmer af den jydske Kaliber, som blev fældet i Baastrups og Havreholms Skove. Hansen havde siddet længe og stirret paa Winterfeldt; saa havde han sagt tilsidst: »Saadan en Kone kunde jeg have ønsket dig, Grev Winterfeldt — det vil sige, du skulde havt hende for en syv, otte Aar siden, den Gang du kunde ha'e dannet hende efter dit eget Ribben, ligesom Adam fik Eva . . .«

— Der var endnu et Besøg, Winterfeldt vilde aflægge, og det var det, han længst havde tøvet med. Han vilde endnu en Gang se Lissy og sige hende Farvel. Han vidste, at han rolig kunde gjøre det, og at Krisen var forbi, men alligevel havde han opsat det fra Dag til Dag. Nu var det umiddelbart

før hans Bortrejse fra Knudstrup, henved Midten af Marts.

Det havde været en langvarig Vinter det Aar; Sneen laa tæt og højt, og han kjørte i Kane.

Lissy stod ved Vinduet og saâ Kanen komme over Bakkerne. Hun kjendte den strax paa de forspændte, prægtige Dyr med Toppe og Buske i Winterfeldts Farver, Rødt og Gult. Hun kunde tydelig se ham paa lang Afstand, som han sad der, indhyllet i sin Pels og med en lille, laadden Hue paa Hovedet. I et kort Sekund gik der et Stik gjennem hendes Hjærte, men hun følte strax efter, at det slog roligt og koldt, og at hun kunde tale med ham uden Sindsbevægelse og uden Uro.

Jørgen stod inde hos hende i Stuen, og maaske for første Gang i sit Ægteskab følte hun ligesom Støtte ved at have sin Mand hos sig. Det slog hende selv, og hun smilede halvt vemodigt. Ja, vist var det, at meget maatte have forandret sig.

»Der kommer Winterfeldt!« sagde hun og vendte sig om til Jørgen.

»Ih, hvad for noget! Sikken en Overraskelse!« raabte Jørgen. Han var glad over, at der kom lidt Adspredelse. Lissy trængte til at se og tale med Folk, syntes han.

Da Winterfeldt traadte ind, gik han rask hen til den Stol, hvor Lissy sad, og tog hendes Haand, som han førte til sine Læber. Han gjorde det mekanisk som noget, han havde vænnet sig til i Udlandet, hvor det var Skik og Brug. Herhjemme syntes alle, at det klædte ham saa godt, og det befæstede yderligere den Yndest, han nød hos Damerne.

Lissys Haand var meget kold, og der gik en let Rødme over hendes Ansigt. Men hun bevarede fuldkommen sin Fatning og saâ fast paa ham. Hans Udtryk var ærbødigt, og hans Holdning korrekt som altid. Han rystede varmt Jørgens Haand, og de talte om ligegyldige Ting. Først havde han spurgt til Lissys Befindende og udtalt sin Deltagelse med hendes Sygdom — i konventionelle Udtryk, men med en Understrøm af Varme.

Svarene faldt kort og almindeligt; det fugtige Efteraar og den strænge Vinter fik Skylden.

Saa fortalte Winterfeldt om sin Rejseplan til Ceylon og om Elefantjagterne, der var Rejsens Maal.

»Elefanter!« sagde Jørgen, »det maa da være noget Kram at skyde. Saadan nogle tykhudede Asener — man skulde tro, det var nødvendigt at knalde dem ned med Kanoner!»

»Aa nej,« bemærkede Winterfeldt, »man bruger Rifler af meget stor Kaliber med Expansionskugler. Skuddet maa affyres paa faa Skridts Afstand og helst træffe Øret ...«

»Altsaa ikke Bladskud?« afbrød Jørgen.

»Nej,« sagde Winterfeldt, »det er ugjørligt.«

»Det er Kronhjorte, man træffer paa Bladet,« indskød Lissy. »Ikke sandt — de maa helst træffes i Hjærtet . . .«

»Aa, det er saagu' lige meget!« mente Jørgen.

»Forøvrigt er det ikke Elefanter alene, vi jager,« fortalte Winterfeldt videre. »Der

er Hjorte og Krokodiller, smaa Panthere og alle Slags Herligheder, for ikke at tale om Fugle af alle Arter . . .«

»Og Indianere og Malayer, eller hvad det Rak nu hedder!« faldt Jørgen ind. »Sig mig, Winterfeldt, har du aldrig skudt Mennesker paa dine lange Rejser? Jeg mener saadan vilde Asener . . .«

»Nej, Mennesker jager jeg ikke . . .«

»Jeg mente saadan til Selvforsvar?«

»Ja, til Selvforsvar!« bemærkede Lissy. »Naar det gjaldt Deres eget Liv, Winterfeldt, vilde De saa ikke med koldt og roligt Blod kunne dræbe et Menneske?«

»Jeg har i hvert Fald ikke prøvet det!« svarede han smilende.

»Jeg tror, jeg kunde gjøre det,« sagde Lissy ligesom hen for sig selv — »naar der stod noget paa Spil for mig; naar jeg truedes af en Fare eller var bleven krænket ved en blodig Fornærmelse . . . Sig mig, Winterfeldt,« tilføjede hun med en let Overgang: »for at redde Deres Ære — kunde De saa ikke dræbe et Menneske?«

Han lagde Mærke til, hvor meget Sygdommen havde taget paa hende, hvor mager hun var bleven, og Farven i hendes Ansigt saa sart og bleg. Kun Øjnene var blevne ved at være de samme, dybe og udtryksfulde som altid. Han forstod, hvor meget hun havde gaaet igjennem for hans Skyld, og det tog om Hans Hjærte som en kold og klam Haand. Men kun for et Øjeblik; saa sejrede igjen hans sikre Overbevisning om, at han alligevel havde handlet rigtigt, og at han ingen Ting havde at bebrejde sig.

Han svarede hende, idet han saâ paa hende med det ærlige Blik, der intet har at skamme sig over og intet at undvige:

»Naar min Ære kræver det, saa handler jeg uden alle andre Hensyn, hverken til mig selv eller andre . . .«

»Er det svært at handle saaledes?« spurgte hun. »Koster det ingen Kamp, og føler man ingen Medlidenhed med dem, det gaar ud over?«

»Nej, det koster ingen Kamp,« svarede han. »Naar to Mennesker staa overfor hin-

anden og handle efter samme ubrydelige Lov, der siger dem, hvad der er ret og rigtigt i det givne Tilfælde, saa kan der komme Sorg og Død, men ingen Skam og ingen Bebrejdelser . . .«

»De har maaske Ret . . .«

Jørgen afbrød dem:

»Nej, men alligevel, Alfred; man kan saagu' komme til at slaa for haardt, saadan rent af Vanvare. Jeg husker, at jeg en Gang har slaaet en Karl, saa . . . Naa, for Resten . . .« afbrød han sig selv, »det er ikke nogen videre interessant Historie . . .« Han kom i Tanker om, at det var en af de gamle Skader, som det var bedst at tie med.

Samtalen varede endnu en Stund, men drejede sig atter om ligegyldige Ting, indtil Winterfeldt rejste sig for at gaa. De bad ham blive, men han undskyldte sig.

Saa tog han Lissys Haand, som han kyssede, og sagde i en dæmpet Tone:

»Saaledes maatte det være, Lissy! Livet

er stærkere end vi. Tro mig, De har vundet, ikke tabt i Kampen.«

Han saâ, at der gled en svag Rødme hen over det fine, blege Ansigt — som Aftensolglansen paa den hvide Snemark udenfor.

Saa gik han, og Kanen fjærnede sig under Bjældernes Sølvklang, medens de kraftige Heste sprang dansende gjennem den høje Sne og drog Kanen let og lydløst over Bakken, hvor den forsvandt bag Skoven.

Lissy stod henne ved Vinduet og saâ efter den bortdragende; men strax efter gik hun op i Taarnet, hvor hun havde ladet indrette et Værelse med Udsigt ud over Markerne og Skoven og Havet. Der tog hun Plads i en gammel, højrygget Stol ved Vinduet.

Sneen begyndte at falde, først i lette Fnug, saa tættere og tættere, saa man tilsidst intet kunde se uden dette Snetæppe, der dalede ned, blødt og lindt som Uld, som et Dække, spredt af omsorgsfulde Hænder for at skærme Græs og Urter mod bidende

Frost, værne om Sædens unge Spirer og varme den kolde Jord.

Og Sneen blev ved at falde, uden Blæst, lige lodret ned; Fnuggene faldt saa hurtig efter hverandre, at det saâ ud som Masker i et Næt, der omspændte Himmel og Jord. Skæret fra alt dette hvide blændede hendes Øjne, og hun lukkede dem i og lænede Hovedet op mod Stolens Ryg, medens Tankerne gik deres egne Veje.

Da hun saâ op igjen, var alle Spor slettede ud. Sneen var hørt op at falde; men den laa tommehøjt paa Træernes Grene. Skovens Konturer var viskede ud, alt var hvidt; det var, som om Markerne indesluttedes af Bjærge af Sne, ikke af Skove. Søens Flade var dækket til, alle Mergelgrave og Fordybninger, alt var jævnet med Sneens Tæppe og dannede en uafbrudt snehvid Slette, som hyllet i Lagen og Lin, saa vidt Øjet rakte.

Langt, langt borte vuggede Havet sig blaagraat mod Isfladen, der snedækt strakte sig en halv Mils Vej til Søs; den synkende

Sol brød frem mellem Skyerne og gød et svagt Skær over al den blændende Hvidhed. — —

Lissy rejste sig op og strøg med Haanden hen over sin Pande, som om der ogsaa dér var Spor, hun vilde slette ud.

Et Øjeblik endnu stod hun og stirrede ud i den Retning, hvor Kanen med de blinkende Toppe og de rød-gule Farver var forsvunden. Saa gik hun ned til den Gjerning, der ventede paa hende.